

TRADIČNÍ
KŘESŤANSTVÍ

pravda nebo klam?

E. Frank

PŘEDMLUVA

Na základě zřetelně se rysující a vzájemně se prolínající náboženské a politické situace v Evropě, nabývající světového významu, vidím jako nutnost psát o tomto tématu, které je nyní nanejvýš aktuální. Není aktuálnějšího tématu, které má být lidem zprostředkováno. Chceme-li se však dostat k jádru těchto věcí, musíme se seznámit jednotlivě s problematickými tématy a jednoznačně vysvětlit historická fakta. Vývoj křesťanství musí být objasněn od jeho počátku. A právě nyní je, jak vidím, ten správný okamžik seznámit s pravdou širokou veřejnost. Snažil jsem se psát jednoduchým, pro všechny srozumitelným způsobem a úmyslně jsem nepoužíval theologických a filozofických termínů.

Protože tato kniha bude vydána v různých jazycích a zemích, chtěl bych poznamenat následující: respektuji všechna náboženství a světové názory, i když jsem jiného přesvědčení. Toto jsem také na svých misijních cestách ve více než 100 zemích vždy dokazoval. Přiměřená úcta ke všem lidem by měla být samozřejmostí, a to i v tom případě, že nám je jejich víra a jejich způsob jednání cizí, nebo se nám zdá zvláštní. Jestliže pro více než 800 milionů vaišnavistů je kráva svatou, pak je třeba to akceptovat. Jestliže si ortodoxní vaišnavisté ráno potírají čelo popelem z posvátného kravince, pak jim v tom nikdo nemůže bránit. Jestliže náboženství sikhů (náboženská sekta) vyžaduje, aby si každý, než vstoupí do Zlatého chrámu v Amritsaru, zul boty a umyl nohy, pak to musí učinit každý, kdo chce tento chrám navštívit. V muslimských mešitách a rovněž i v chrámech jiných náboženství jsem vždy dodržoval tamější zvyky.

Měl jsem v křesťanských kruzích skoro vždy otevřené dveře a mohl jsem mluvit v různých shromážděních a na nadkonfesionálních konferencích po celém světě, v nejrůznějších církvích a sborech. I v římskokatolickém kostele v Jižní Africe, ve kterém jsem kázal, jsem se podřídil předcházejícímu průběhu bohoslužby. Zásadně respektuji každý světový názor a uznávám právo každého člověka na to, aby se sám rozhodl, čemu chce věřit a co chce činit.

Několikrát jsem viděl, jak v chrámu Sv. Petra v Římě lidé ze všech zemí světa v nouzi své duše nadarmo líbali nohu Petrovy sochy. Tam i na jiných místech jsem viděl ještě mnoho jiného. Při tom všem mne často jímala hluboká lítost, neboť cítím s lidmi. V této knize se bude pojednávat o tom, co je z biblického hlediska správné, a to bude srovnáváno s tím nesprávným. Je na čtenáři, aby si sám o všem utvořil vlastní názor.

V prvé řadě musím na základě Slova Božího – Bible – objasnit římsko-katolickou „světovou instituci“ a konfrontovat ji s Písmem svatým, neboť pouze ve světle Božího zjevení jsme schopni vidět pravdu a pouze tak budeme mít možnost rozeznat klam a blud.

Samospasitelný nárok římskokatolického náboženství byl více nebo méně, hlasitě nebo potichu převzat všemi ostatními křesťanskými konfesemi. Všechny chtějí spasit svým způsobem, ale právě to není možné. Kostel, který si osobuje právo odvolávat se na Krista, Petra a apoštoly, musí být podroben zkoušce.

Všem čtenářům přeji požehnání všemohoucího Boha.

ÚVOD

V naší době není jednoduché mluvit s lidmi o Bohu a o víře. Jedni to považují za něco přežitého a úplně zastaralého, jiní hledají to božské v sobě a v přírodě, další zase existenci Boha popírají. A pak jsou ještě takoví, kteří hovoří jen o vyšší moci. Ale v případě katastrof se i ti, kteří o sobě tvrdí, že nevěří, ptají: „Proč Bůh dopouští to a ono?“

Od té doby, co se otevřeně zveřejňuje, co všechno se dělo a děje ve jménu Božím pod rouškou náboženství, stále více lidí ztrácí svou důvěru ve spravedlnost, protože Boha i náboženskou instituci staví na stejnou úroveň. V průběhu dějin již historikové v mnoha knihách zdokumentovali různé zločiny, to, co však odvážní autoři odhalili právě v poslední době, je otřesné.

Ve všech náboženstvích existují lidé, kteří si jsou vědomi toho, že existuje nejen pozemská, ale i nadpozemská oblast. Je zřejmé, že člověk se nerodí proto, aby zemřel, nýbrž aby žil.

Vlastně je jen málo těch, kteří jsou skutečně přesvědčeni o tom, že smrtí všechno končí; ale i ti zjistí, nejpозději v hodině smrti, že se mylili.

Každý člověk se narodí v konkrétní zemi s určitým náboženstvím nebo světonázorem či ideologií, o které se pak domnívá, že je správná.

Téměř nepochopitelný pokrok, vývoj od koňského spřežení k nejmodernějším nosným raketám, od kočího ke kosmonautům, potvrzuje, co Bůh o lidech před skoro šesti tisíci lety řekl: „...*nyin* už *jim nezůstane nic neuskutečnitelným*.“ (1.Moj.11:6) Následkem toho je, že člověk čím dál více věří sám sobě a svým schopnostem a zároveň tak stále silněji pochybuje o Bohu a Jeho Slovu a odmítá je.

Protivník Boží už v zahradě Eden vnesl pochybnost o Slově Stvořitele otázkou: „*Zdali Bůh opravdu řekl...*“, Jeho však přitom nezapíral. Dnes inspiruje tentýž odpůrce vzdělané lidstvo různými argumenty v jejich intelektuálním a vědeckém uvažování ke vzpouře proti Stvořiteli. Mnozí pochybují o Slově Božím, protože hledí na selhávající lidské jednání těch, kteří o sobě tvrdí, že reprezentují Boha.

Kdo je přesvědčen o tom, že celé stvoření vzniklo bez Stvořitele jakýmsi velkým třeskem, měl by si jednou dobře prohlédnout místo, kde došlo k explozi. Kdo věří tomu, že se všichni živočichové vyvinuli z jedné prvotní buňky, musí také říci, kdo dal život této prvotní buňce! Kdo zastává evoluční teorii, musí také vysvětlit, proč ještě existují všechny možné nižší čeledi živočichů, jestliže se přece všechno vyvíjelo dále. Stvořitel řekl: „*Vše nechť plodí podle svého druhu!*“, a tak tomu je až dodnes. Každý na svět přicházející život je denně milionkrát se opakující stvořitelův zázrak.

Všechna tvrzení, která vedou mimo stále nově dokázanou skutečnost, pocházejí ze stejného pramene a mají tentýž cíl: totiž znevěrohodnit biblický popis stvoření a prohlásit Stvořitele za zbytečného.

Pozoruhodná je také následující skutečnost: Bohem poslaní proroci nezaložili žádné náboženství, ani nevešli do dějin jako zakladatelé určitého věroučného proudu. Ani Enoch ani Noe, ani Abraham ani Mojžíš, ani Eliáš ani Izajáš — žádný prorok, kterého Bůh skutečně poslal, nezaložil žádné náboženství. Tato skutečnost má nesmírný význam. Všichni předávali dál jenom to, co obdrželi od Boha. Proto celý Starý zákon tvoří jeden harmonický celek. Mluvit a působit mohl jen Jeden, a sice Bůh — Pán, jenž svěřoval Svůj plán těm, které sám povolal. Tito muži byli Jeho hlásnou troubou, tlumočníky. Žili v různých dobách a podle míry Božího pověření přispěli svým podílem v proroctví k doplnění předpověděného spasitelného plánu. Přestože vystupovali v různých staletích a tisíciletích, nenalezneme v jejich písemných záznamech žádný rozpor, nýbrž dokonalý soulad.

Ani Bohem poslaní apoštolové nebyli zakladatelé náboženství. V pokoře a jednoduchosti mocně dokázali, že se starozákonní proroctví úplně přesně vyplnila. Pokud se ale jednalo o založení a budování církve, to zcela přenechali Pánu slávy, který řekl: „*Já chci budovat Svou církev...*“ ON to nesvěřil ani apoštolu Petrovi, ani Pavlovi nebo někomu jinému, ale ustanovil v církvi ke vzdělání různé služby (Ef.4:11; 1.Kor.14:28). Biblická církev není lidmi organizovaná instituce, ale živý organismus. Ona je jediným Božím duchovním zařízením na Zemi a sestává se z vykoupených a omilostněných lidí. Je nazývána také chrámem Božím (Ef.2:21), nebo domem Božím (Žid.3:6). Bůh nebydlí v chrámu postaveném lidmi, nebo v sakrální (posvátné) budově (Iz.66:1-2; Sk.7:48-49). ON přebývá jen v srdcích těch Svých. Proto je nutné, abychom se vrátili k tomu původnímu — k počátku — a abychom se skutečně dověděli, co je církev Boží (1.Tim.3:15), co věří a učí i jak křtí. Na toto dává odpověď jenom Kniha pravdy — Slovo Boží. A na tomto základě a v odpovědnosti před Bohem je také tato kniha sepsána.

Z mnoha překladů Bible, které všechny mají své přednosti, jsem se rozhodl při uvádění biblických míst užívat téměř výhradně překlad, který zpracoval Dr. Hermann Menge.

1. kapitola PROVĚŘOVÁNÍ — AKTUÁLNÍ DUCHOVNÍ VÝZKUM

K otevřenému vyjádření mne povzbudila skutečnost, že se dnes už nic nebere jako samozřejmost. Jako výstižný příklad můžeme uvést jednání masmédií a dalších sdělovacích prostředků ze září 1988, kdy šlo o takzvané „Turínské plátno“. Po celá staletí bylo pokládáno za absolutně pravé a bylo uctíváno jako relikvie (ostatek svatých, v tomto případě Ježíše Krista). Pravost tohoto plátna byla zkoumána v Anglii, ve Spojených státech a ve Švýcarsku. Najednou byl celý svět překvapen, když všechna tři místa nezávisle na sobě dospěla ke stejnému závěru: Toto plátno pochází ze středověku a v žádném případě není pohřebním rubášem Ježíše Krista. Přesto však bylo vydáno prohlášení vyzývající lidi, aby tento padělek nadále uctívali jako relikvii, a tak setrvali ve veřejně odhaleném bludu.

V říjnu 1988 učinil poslanec Dr. Ian Paisley ze Severního Irska v Evropském parlamentu ve Štrasburgu něco, čeho se od doby reformace již žádný protestant neodvážil. Vztyčil plakát s nápisem: „John Paul II — Antichrist“ a způsobil rozruch, když protestoval proti vystoupení papeže. Sdělovací prostředky o tom informovaly, většina deníků zveřejnila zprávu a fotografii na předních stranách. Příští den o tom hovořilo už jen málo z nich a pak všichni zase přešli ke každodennímu pořádku. Denně přichází přece mnoho nových zpráv.

Učenci i laikové žel nikdy nečinili rozdíl mezi Bohem a kostelními institucemi, které se samy označují za církve, a protože zklamání z Bohu připsaných institucí bylo tak veliké, zřekli se mnozí obojího. Je to žalostný, nesprávný závěr, kterému padli mnozí za oběť. Nikdy nezapomenu na jeden večer v kibucu vzdáleném asi 15 km od Jeruzaléma. Jako vedoucí výpravy jsem po večerní shromáždění naši skupinu ke krátké pobožnosti. Přidružila se k nám ještě řada jiných hostů, mezi nimi také Židé, což jsem uvítal. Přečetl jsem několik míst ze Starého zákona a ukázal jejich naplnění v Novém zákoně. Náhle jedna Židovka, která se přistěhovala z Varšavy, s vnitřním pohnutím zvolala: „Nový zákon jsem četla a věřila bych, že Kristus je náš Mesiáš, kdyby nebyl katolíkem. Neboť Poláci, kteří jsou silnými katolíky, nám způsobili mnoho utrpení.“ Tento výrok nás ohromil. Potom jsem jí vysvětlil: „Mesiáš katolíkem nebyl. ON byl Spasitelem, který přišel v lidském těle. Ani Marie nebyla katoličkou.“ Toto nemohla pochopit.

Právě v náboženské oblasti je nevědomost otřesná. Křesťanství bez živého a osobního vztahu ke Kristu se stalo náboženstvím, které je, jak mnozí tvrdí, opiem lidstva. Výklad v této knize by měl odkrýt všechno nebiblické, co se nesprávně označuje jako „křesťanské“, a ukázat, že náboženské legendy zůstávají tím, čím jsou, nehledě na to, kdy vznikly.

Jedná-li se o víru v Boha a Jeho plán s lidstvem, musíme se obrátit na Knihu všech knih. Výrok „nevěřím ničemu a nikomu“ je správný jen tehdy, pokud se týká lidí, ale na Všemohoucího a Jeho Slovo se vztahovat nemůže. ON je a zůstane tím jediným věrohodným. Jeho Slovo je naplněná, potvrzená pravda, a proto naše absolutní jistota, která je vyvýšena nad všelikou pochybnost. ON není mrtvý, jak někteří tvrdí, On žije a vše, co má život, žije z Něho. Jeho Slovo je dnes, stejně jako v minulosti, živou realitou.

Ve všech dobách existovali lidé, kteří měli splnit zvláštní úkol. V dějinách lidstva vynikali a dodnes vynikají básníci a skladatelé, králové a císaři, vojáci a politici až po státníky. Totéž je ve vědě a výzkumu. Mohli bychom uvést celý seznam jmen známých vynálezců, bez kterých by náš současný svět vypadal úplně jinak. Zrovna tak existovali v období Starého a na počátku Nového zákona muži Boží, kteří během svého života museli vyplnit zvláštní úkol v dějinně-spásném vývoji. Od doby poapoštolské až po koncil v Nicei (325 po Kr.) vynikaly určité osobnosti, stejně jako ve

středověku existovali lidé, kteří sehráli v historii náboženství důležitou roli. Mezi nejznámější patří ti, kteří působili v období reformace.

Muži, které Bůh zvláštním způsobem omilostnil, měli plné pověření pro všechny lidi, a toto pověření přesahovalo veškeré církevní a náboženské hranice, jak to také odpovídá poslednímu všezahrnujícímu misijnímu příkazu: „*Proto jděte do všeho světa...*“ Kdo je skutečně Bohem poslaný, zvěstuje Slovo Boží v souladu se všemi proroky a apoštoly. Kdo přináší nová učení a takzvaná zjevení, která ve zkoušce s Písmem svatým neobstojí, automaticky se tím diskvalifikuje. Bůh si nemůže odporovat, ani nemůže měnit Svá předsevzetí. U všeho, co je konáno a vyučováno, se musíme tázat: „Opravdu to souhlasí? Je to tak psáno?“ nebo: „Co na to říká Písmo svaté?“

Nezajímají nás představy lidí, nýbrž to, co Bůh zvěstoval skrze muže, které povolal slyšitelným hlasem do Své služby. Na jedné straně museli starozákonní proroci oznámit průběh spásných dějin, úkolem apoštolů bylo dokázat, že proroctví daná ve starověku se vyplnila. Svou službou přispěli — každý podle svého povolání a pověření — k tomu, aby nám objasnili předsevzetí Boží, Jeho spásný plán. V Písmu svatém to je podchyceno a zaznamenáno, a proto promlouvá to živé Slovo ještě dnes ke všem, kteří se nechají oslovit Jeho Duchem. Není nutné, aby jeden druhému něco vysvětloval a objasňoval; stačí, když všichni ze srdce věří, a sice tak, jak to říká Písmo; jediné tak jsou potom Bohem skrze Jeho Slovo vyučováni (Iz.54:13; Jan.6:45). Zde není vykládáno učení nějaké konfese nebo sboru, nemluvě sekty, nýbrž stanovisko Boží tak, jak nám bylo zanecháno v Jeho Slově.

Kdo zkoumal dějiny náboženství, ví, jak rozdílně historikové popisují a posuzují stejná časová období, stejné osoby a události. V tématu, o kterém se diskutuje, není nic nového. Co však biblicky věřícího křesťana bolí, je skutečnost, že se při kritickém zkoumání pochybuje také o Novém zákoně. Pro tu věc není přece ani rozhodující, jestli jednotlivé části Nového zákona, evangelia a epištoly byly nejprve sepsány v hebrejském, aramejském nebo řeckém jazyce a teprve později šířeny v řeckém jazyce jako celý kánon (soubor). Jisté je, že Bůh sám se přiznává k Židům. Mojžiš a Áron měli říci faraonovi: „*Pán, Bůh Židů, se nám zjevil...*“ (2.Moj.3:18) Bylo snad zjištěno, že Ježíš Kristus nepromlouval řecky, ale aramejsky, tedy židovským nářečím; jestli to bylo vzdělané nebo nevzdělané, o tom se mohou dohadovat učenci mezi sebou. Pro nás je důležité, že zmrtvýchvstalý Pán hovořil hebrejsky. Tak to dosvědčuje Pavel: „*Když jsme pak padli všichni na zem, slyšel jsem hlas, který na mě volal v židovském národním jazyce: ‚Saule, Saule! Proč mě pronásleduješ?‘*“ (Sk.26:14)

Ani argument, že v oběhu byly ještě jiné listy, v žádném případě neznehodnocuje to pravé. Samozřejmě že v době prvotních křesťanů mohli apoštolové nebo jiní pisatelé napsat ještě další listy. Lukáš nás hned v 1. verši informuje o tom, že se mnozí snažili sepsat události. Určitě existovali ještě i jiní zpravodajové. Avšak to, co se označuje jako „novozákonní apokryfy“, vzniklo až později. Pán sám se ale postaral o to, aby se do kánonu dostalo jenom to, co bylo napsáno podle Jeho poslání a vůle, a sice to, co je pro nás potřebné.

Důležité je, abychom Slovo, které nám bylo zanecháno, respektovali jako Slovo Boží (1.Tes.2:13) a věřili, že celé Písmo je dáno Bohem (2.Tim.3:16). Je-li v Novém zákoně použito výrazu „*Jak praví Písmo*“ nebo „*Je psáno*“, je tím vždy míněn Starý zákon. Ale Nový zákon je rovněž Písmo svaté; oba dva dohromady tvoří jeden celek. V Luk.24:44-45 čteme: „*...že se musí naplniti všecko, co je psáno v zákoně Mojžíšově a v prorocích i v žalmech o mně. Tedy otevřel jim mysl, aby rozuměli písmům.*“

Pán také řekl: „*Zkoumáte ve svatých písmech, protože se domníváte, že v nich máte věčný život, a ona jsou opravdu ta, která vydávají o mně svědectví.*“ (Jan.5:39) Apoštol Pavel to shrnul takto: „*...že Kristus umřel za hříchy naše podle písem. A že je pohřben, a že vstal z mrtvých třetího dne podle písem.*“ (1.Kor.15:3-4)

Apoštol Petr se odvolává na Iz.40:8 a uvádí slovo ze Starého a Nového zákona na společného jmenovatele: „*...Ale slovo Páně zůstává na věky. Totoť pak jest to slovo, které zvěstováno jest vám.*“ (1.Petr.1:22-25) Nový zákon je přece výsledkem starozákonního proroctví.

Dr. Clarence Larkin, mezinárodně uznávaná osobnost, ve své knize „Dispensational Truth“ („Pravdivé Boží řízení“) dokázal, že při prvním příchodu Krista se až do posledního písmenka vyplnilo 109 prorocství ze Starého zákona. Usutečněné prorocství potvrzuje, že Bible je božského původu.

Chceme-li určitou věc zkoumat nebo o ní jednat, musíme k ní přistupovat bez averze (odporu) a předsudků. Jestliže theolog Carl Schneider píše: „**Padělky začaly vznikat v novozákonní době a vznikají neustále,**“ (K. Deschner: Der gefälschte Glaube/Padělaná víra/, str. 20) pak má pravdu. To však ještě zdaleka neznamena, že máme padělaný Nový zákon, znamená to však, že neoprávnění lidé již tehdy přednášeli a dodnes přednáší svá falešná učení a výklady. Navzdory všemu, co bylo překrouceno a čím se ještě budeme zabývat, zůstává originální Slovo navždy originálním Slovem. Co mají znamenat ty podvrtné narážky na padělané Petrovy epištoly a co ta nadmíru nehorázná poznámka: „...**ta svatá kniha, Bible, oplývá falešnými důkazy**“? (K. Deschner: Der gefälschte Glaube /Padělaná víra/, str. 20) To je neslýchané tvrzení a navíc ještě zlomyslná lež. Přitom se odvolávají na učence, kteří v tomto směru už všechno dobře připravili. Je to troufalost obviňovat autory Nového zákona z tvorby padělků a nazývat je podvodníky a všechny biblicky věřící lidi považovat za podvedené! Avšak takovými klamnými manévry nemůže být zářící pravda zatemněna.

Ovšem ti čtyři evangelisté byli prostí muži. To, že jejich zprávy vyznívají částečně rozdílně, přece pouze dokazuje, že jeden od druhého neopisovali. Každý psal, jak byl veden, podle toho, co osobně slyšel nebo prožil, nebo co mu případně jiní dosvědčili. Rozhodující jsou přece samotné dokázané skutečnosti, a ne s nimi spojené průvodní jevy.

Katolický theolog a překladatel Bible, Dr. Konstantin Rösch, znázornil rozličnost čtyř evangelií čtyřmi živočišnými atributy: lvem, býkem, člověkem a orlem, jak jsou také popsáni ve Zj.4:6-8 a na jiných místech. Už Ireneus je označoval jako symboly pro čtyři evangelia, což převzal od prvotních křesťanů. Bible je přece psaná částečně v obrazech a podobenstvích. Matouš má tvář člověka, Marek lva, Lukáš býka a Jan orla. V Ezech. 1 je nám o těchto čtyřech bytostech řečeno, že všichni měli lidskou postavu (v. 5) a že pod jejich křídly byly lidské ruce (v. 8). Každý z těchto tvorů měl čtyři tváře, ale představoval se pouze s jednou z nich. Každé evangelium popisuje v jednotlivostech totéž vystupování Spasitele, a přesto má každé jinou podobu. I když každá z těchto bytostí vystupuje s jinou tvář, uvnitř jsou všechny stejné. Právě tak je tomu se čtyřmi evangelií: uvnitř, v jádru jsou všechna stejná, ale jedno ukazuje Pána více jako Syna člověka; druhé zdůrazňuje Jeho Boží moc v symbolu lva, který je králem mezi zvířaty; třetí Jej představuje jako nositele břemen; čtvrté Jej charakterizuje jako orla, který se vznáší do božských sfér.

Jestli tedy jeden evangelista o nějaké věci píše a druhý ne, jestli jednomu připadalo něco velmi důležité a druhému ne, to přece není podstatné. Jestliže jeden evangelista píše, že Pán nasytil sedmi chleby čtyři tisíce, a druhý, že sedmi chleby nasytil čtyři tisíce mužů, nepočítaje ženy a děti, pak mají oba pravdu. Jeden z nich zašel jen více do podrobností. Jestliže jeden líčí, že před Jerichem byli uzdraveni dva slepci, a druhý popisuje, že byl uzdraven jeden slepec, pak zase mají oba pravdu. Jeden evangelista byl při tom, když se to stalo, druhý jen potkal později jednoho z uzdravených a podal o tom zprávu. Jeden evangelista uvádí, že oba lotři, kteří byli ukřižováni s Kristem, se Mu rouhali (Mat.27:44), druhý píše, že jeden z nich, totiž ten po Jeho pravici, šel do sebe a zvolal: „*Ježíši, vzpomeň mne*“ (Luk.23:39-42), a opět souhlasí obojí. Nejprve se rouhali oba, potom v posledním okamžiku jeden poznal, kdo je ten, který byl vedle něho ukřižován, a zvolal k Němu.

Kritikové nepochopili, jako i mnoho jiného, také tento výrok: „*Amen pravím tobě, dnes budeš se mnou v ráji!*“ Podle toho došli k závěru, že Ježíš po Své smrti musel být nejprve několik dnů v nebi, ačkoliv Písmo říká, že sestoupil do podsvětí. Oni prostě nepochopili, že až do ukřižování a do nabytí platnosti Nové smlouvy nebylo místo blažených nahoře ale dole. V Luk.16 je nám jasně řečeno, že místa blažených a neblažených byla rozdělena pouze propastí a že žádný nemohl přejít do druhé oblasti. Všichni, kteří doufali v přícházejícího Spasitele, byli drženi jako ve vězení a podle Mat.27 od 52. verše vstali společně s Kristem z mrtvých. Teprve od té doby se ráj, místo blažených, už nenalézá dole, ale nahoře. Kristus sestoupil dolů a při Svém výstupu nahoru vzal s sebou všechny ty, kteří věřili v Jeho příchod (Ef.4:8-10).

Žádný rozpor není ani v tom, jestliže jeden evangelista píše, že při zmrtvýchvstání byli přítomni dva andělé a hovořili k ženám (Luk.24:4), a druhý, že tam stál jen jeden (Mat.28:2; Mar.16:5), anebo jestliže jsou ukázáni jednou v hrobě a podruhé před hrobem. Přesto všechno souhlasí. Uvnitř hrobu šlo o to ukázat, kde Pán ležel. Před hrobem šlo o zvěstování, že vstal z mrtvých. Tak se to tam na tom místě stalo. I když tam byli dva, mluvil z nich jen jeden, a proto jej pisatel obzvláště uvedl. Dík buď Bohu, že neexistovali jenom samozvaní kritici, ale že byli i vynikající muži, kteří nám přesvědčivě ukázali harmonii Písma. K nim patří i Dr. C. I. Scofield, mezinárodně uznávaný vědec a překladatel Bible, který napsal úvod k evangeliím stojící nad všemi pochybnostmi.

Kritikové také vůbec nepochopili prorocký charakter Nového zákona. Vyčítají tak například Pavlovi, že se zmýlil ve svém očekávání posledních událostí, protože napsal: „*Ne všichni zajisté zesneme, ale všichni proměněni budeme... my, kteří živi pozůstaneme do příchodu Páně...*” (1.Kor.15:51; 1.Tes.4:15) Pavel musel psát v přítomném čase, protože Duch svatý, který v něm působil, znal průběh i trvání budoucích spásných dějin. Celý Nový zákon je sepsán tak, že platí v každé době po celý čas milosti a že se může na jeho základě kázat a věřit až do poslední generace, kdy se patřičná místa Bible naplní při příchodu Krista. Tentýž Pavel píše sám o sobě: „*...čas rozdělení (dle něm. Mengeho překl. Bible: ...čas zesnutí odchodu...) mého nastává. Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval. Již za tím odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterou dá mi v onen den Pán, ten spravedlivý soudce.*” (2.Tim.4:6-8) Ostatně vždy existovali lidé, kteří ve své době počítali s příchodem Krista. Kdo to nečinil, nebude mít podíl v prvním vzkříšení, protože v sobě nenosil živou naději. I Martin Luther věřil, že konec je blízko, a počítal s příchodem Krista. Označoval antikrista dokonce jako „koncekrista”. Psal: „**V tomto roce 1540 je počet roků přesně 5500. Proto je třeba očekávat konec světa, neboť šesté tisíciletí nebude dokončeno, jako nebyly dokončeny tři dny zemřelého Krista.**” (H. Heinz: Zwischen Zeit und Ewigkeit/Mezi časem a věčností/, str. 137) Kdo v sobě nosil živou naději, ten očekával příchod Krista. Tak je tomu i dnes. Existují lidé, kteří na základě naplňujícího se biblického proroctví s tím pevně počítají také v této generaci.

Vrcholem slepotou raněné kritiky je zkreslené tvrzení, že Kristovo proroctví: „*Amen pravím vám, že nepomine pokolení toto, až se tyto všechny věci stanou,*” (Mat.24:34) selhalo. Tím jsou přece myšleni Židé jako pokolení, a ne jedna generace. Židovské pokolení zůstalo navzdory krutému vraždění zachováno až do dnešní doby, jak to je určeno v Božím spásném plánu a jak to řekl Ježíš. Nepochopili ani citát: „*...nezchodíte měst izraelských, až přijde Syn člověka,*” (Mat.10:23) a zaměnili jej s Jeho **n á v r a t e m**. Copak nepřišel jako Syn člověka, který chodil mezi sedmi zlatými svícny ve Svém království — ve Svě královské vznešenosti, k Janovi na ostrov Patmos? „*Hlava pak jeho a vlasové bílí, jako bílá vlna, jako sníh, a oči jeho jako plamen ohně. Nohy pak jeho podobné mosazi, jako v peci hořící; a hlas jeho jako hlas vod mnohých.*” (Zj.1:14-15) Doslova se tedy naplnilo to, co řekl Ježíš. Slovem Božím můžeme vyvrátit každý argument, kterým má být zpochybněno toto Slovo.

Ježíš a apoštolové se nezmýlili, ale učenci a vykladači Starého a Nového zákona kriticky posuzující Bibli se v průběhu náboženských dějin mýlili. Aniž by si toho byli vědomi, až dodnes opakují a opisují to, co před nimi řekli lidé, kteří podlehlí stejnému klamu. Projevují tím však svou nevědomost, pokud se týká Božího spásného plánu. I když byli schopni velmi přesvědčivě vyložit historickou část, totiž chybný vývoj v křesťanství, obzvláště v univerzálním, katolickém náboženství, žalostně však selhávají, jestliže se jedná o Slovo a věci království Božího. Jako biblicky věřící křesťané nemůžeme mlčky snášet, když lidé, kteří nemají žádný přístup k Písmu svatému a v něm skrytému a zjevenému spásnému plánu, za vším kladou otazník, hovoří o největším podvodu a vidí rozpor za rozporem, zatímco si je sami vytvořili.

Historického důkazu existence Ježíše Krista není zapotřebí, neboť On je středem spásných dějin, a ne lidmi zaznamenávané historie. Jestli o Něm psal Josephus Flavius nebo jiný dějepisec, o tom není vůbec nutné diskutovat. O tom psali proroci a apoštolové, neboť tím byli přímo pověřeni, je to věrohodné a dostatečné. Pokud jde o mne, věřím těm, kteří byli u toho, když se něco nadpřirozeného dělo, a podali nám o tom zprávu. Od narození Krista až do Jeho nanebevstoupení

existovali přímí svědkové, kteří to viděli a slyšeli. Ovšem dnes, stejně jako v té době, je zamlčováno to, co Bůh nadpřirozeným způsobem koná na Zemi, a to jen proto, že se to neodehrává v etablovaných, tedy státem uznaných a lidmi zřízených kostelech a náboženstvích, proto se to nedostane prostřednictvím nějakého zpravodajství na veřejnost. Pro věřícího je ale vše dostatečně dosvědčeno a falešné svědky, kteří se ke slovu hlásí velmi pozdě, není třeba poslouchat.

Jestliže historikové, kteří se zabývají dějinami náboženství, píší o padělané a zmanipulované víře, pak tím v žádném případě nemohou mít na mysli ranou církev a skutky apoštolů, to znamená prvotní křesťanství a celý Nový zákon. Teprve později vznikla učení a zvěsti — zmanipulovaná a padělaná vyznání, která odporují Písmu svatému.

2. kapitola RANÉ KŘESŤANSTVÍ A NÁSLEDUJÍCÍ ČASOVÁ OBDOBÍ

V dějinách náboženství jsou jednotlivé epochy, které následovaly po raném křesťanství, obšírně popsány. Proto se v našem pojednání budeme věnovat těmto časovým obdobím pokud možno jen krátce. Časové úseky by se mohly rozdělit asi takto: období prvotní církve až do roku 100 po Kr., poté bezprostředně následuje poapoštolské období ve druhém století — vývoj až do koncilu v Nicei (325 po Kr.), vznik státní náboženské instituce v Římské říši, období až do středověku, reformace jako nový začátek, potom probuzenecká hnutí, úvod do plného evangelia a navrácení církve do jejího původního stavu před návratem (druhým příchodem) Krista.

Výklady náboženských dějin nepodávají jednotný obraz. Mnozí pouze vyslovili domněnky, ze kterých vznikly legendy, které ale jiní už podávali dále jako skutečnosti. Kromě toho by mělo být všem jasné, že katolicky orientovaný dějepis vypadal úplně jinak než protestantsky orientovaný. Přehled o jednotlivých epochách a vývoji, který v nich proběhl, je zapotřebí k tomu, aby bylo možné porovnání s prvotním křesťanstvím. „Apoštolské učení“ jsme obdrželi jen z úst apoštolů. Spis, který byl v roce 1883 nalezen v jednom klášteře a pouze na základě domněnek svévolně datován do období mezi r. 80-120 po Kr. a který byl nazván „Učení dvanácti apoštolů“ neboli „Didaché“, nemá opravdu s apoštoly Pána vůbec nic společného. I „apoštolské vyznání víry“, které bylo projednáno a zformulováno až ve 4. století na různých koncilech, nemůže být připisováno apoštolům. Tak vznikly nežádoucí padělky a deformace, které byly pokládány za pravé. Pouze ve Skutcích apoštolů a v listech, které apoštolové sami napsali a které jsou obsaženy v Novém zákoně, nacházíme pravé učení. Apoštolové byli muži, kteří slyšeli Slovo z úst Páně a na základě Jeho příkazu je předávali dál. Jejich prostřednictvím obdržela novozákonní církev čisté, nezfalšované Slovo Boží, na němž jedině spočívá Boží pečeť.

Pavel, který byl povolán nadpřirozeným způsobem a určen jako vyvolený nástroj, byl samotným Pánem zařazen k prvotním apoštolům. On to také byl, který mohl na základě přímého poslání říci: „*Já zajisté přijal jsem od Pána, což i vydal jsem vám.*“ (1.Kor.11:23) Napsal nejvíce listů, přesně 100 kapitol s 2325 verši, zatímco Petr napsal pouze 8 kapitol se 166 verši. Pavel obdržel evangelium stejným způsobem jako proroci Slovo, totiž skrze zjevení (Gal.1:11-12), proto mohl vyslovit až do morku kostí pronikající napomenutí: „*Ale bychom pak i my nebo anděl s nebe kázal vám mimo to, co jsme vám kázali, prokletý bud!*“ (Gal.1:8) Co nesouhlasí s evangeliem prvních apoštolů, je pod kletbou. Nahlížíme-li na fakta v tomto světle, pak se zde jedná opravdu o padělané křesťanství stojící pod kletbou, které měli kritikové při svých výkladech před sebou.

Čtyři evangelisté podávají svědectví o Spasiteli. Popisují Jeho život a Jeho působení od narození až do Jeho smrti, Jeho zmrtvýchvstání a nanebevstoupení. Synoptici (tzn. autoři evangelií píšící o stejném tématu podobným způsobem) Matouš, Marek a Lukáš, přitom podávají vzájemně se doplňující celkový obraz. Avšak Jan se nezabývá ani Betlémem, ani rodokmeny, ale dělá tzv. „výškový let“ a ukazuje hned v prvním verši první kapitoly, kdo Kristus skutečně je. Čtyři evangelia dávají celkový přehled uskutečněného spasení, které Bůh v Kristu dokonal zde na Zemi. Jsou

věrohodná, protože nám byla zanechána pravdivými svědky, kteří to viděli a slyšeli (2.Petr.1:16-18; 1.Jan.1:1-3).

Skutky apoštolů nám jako první představují nadpřirozený vznik rané církve skrze vylití Ducha svatého (kap.2). Zde se skutečně jednalo o událost přicházející z nebe. Ve svém prvním kázání zvěstoval Duchem naplněný apoštol Petr v Božím pověření těm, kteří uvěřili, že k obrácení je nutné pokání, biblický křest vodou (v.38) a stejné prožití křtu Duchem tak, jak jej těch 120 právě zažilo: „*Vám zajisté zaslíbení to svědčí a synům vašim, i všem, kteří daleko jsou, které povolal by Pán Bůh náš.*” (v.39) Bůh sám zachraňuje a připojuje ty, kteří uvěřili, skrze Ducha svatého ke Svě církvi (Sk.2:47).

V prvotní církvi byli lidé, kteří Boha skutečně zažili. Ti, kteří uvěřili, byli pokřtěni ve vodě a nadpřirozeným způsobem skrze Ducha svatého jako údové v jedno tělo (1.Kor.12:13), které bylo obdařeno dary Ducha (1.Kor.12:7-11) a plody Ducha (Gal.5:22-23). Tak jako měl Bůh v Kristu tělo, které bylo chrámem, v němž přebýval a skrze které působil, tak tvořila prvotní církev jako zástup spasených tělo Páně (1.Kor.12:12), které On, jenž je hlavou (Kol.1:18), používal k pokračování Svě služby. Pán řekl: „*Jako Mne poslal Otec, tak i Já posílám vás.*” (Jan.20:21) Aby mohly být vykonávány rozmanité úkoly, ustanovil do církve apoštoly, proroky, pastýře, učitele a evangelisty (Ef.4:11).

V době prvotního křesťanství neexistovali žádní hodnostáři, zde byli jen muži, kteří byli hodni vysokého povolání a vykonávali svou službu pod vedením a inspirací Ducha svatého. Prvotní křesťané neznali ani kněžstvo, ani kazatele jako úředníky, ale církev spasených a znovuzrozených jako celek tvořila královské kněžstvo a svatý národ (1.Petr.2:9; Zj.1:6). Těch pět již zmíněných služeb je určeno pro celkovou církev, a proto nejsou ohraničeny na místní sbory. Představení sboru, dozorcí, nebo starší církve, se starali o samostatné místní sbory. Ti, kteří měli vedoucí postavení, byli nazýváni biskupy a museli být ženatí (1.Tim.3:1-7; Tit.1:5-8). Existovaly dokonce i místní sbory s několika biskupy, tedy s více než jedním vedoucím starším církve (Fil.1:1). To souhlasí s Jak.5:14, kde je psáno, že nemocný má k sobě zavolat starší církve. Pavel a Barnabáš byli v Jeruzalémě přijati sborem, apoštoly a staršími církve (Sk.15:4). V době prvotního křesťanství panoval ještě tento božský církevní (sborový) pořádek.

K vykonávání praktických úkolů v místním sboru byli ustanoveni diakoni, kteří také museli být ženatí (1.Tim.3:8-13). To bylo nutné proto, aby biskupové a diakoni mohli na základě svých praktických zkušeností členům církve radit a pomáhat v manželských a rodinných problémech. Raná církev vůbec neznala takový úřad, jaký biskup zastává dnes. Podle 1.Tim.3:15 je církev živého Boha založená Kristem základem a sloupem, tedy nosným elementem pravdy. Svémocné výklady a faleš v ní nemají žádné místo. Ona je Božím zařízením na Zemi a skrze ní se má uskutečnit Boží vůle jak na nebi, tak i na Zemi.

V době hned po založení novozákonní církve v ní bylo zvěstováno pouze čisté evangelium, biblická učení a apoštoly vykonávaná praxe. *Prvotní církev* byla organismem prochnutým Kristovým životem a vedeným Duchem, nebyla to tedy žádná organizovaná denominace.

Později se Pavel a ostatní apoštolové museli už potýkat s učiteli bludů a se svůdci. Od té doby započal pluralistický vývoj; více duchovních proudů probíhalo paralelně (současně) vedle sebe. Jeden z nich byli ti opravdoví věřící, kteří se řídili podle Slova a evangelia, jež jim kázali Bohem poslaní apoštolové, a kteří také podle toho v praxi žili. Jan to potvrzuje takto: „*Kdo zná Boha, poslouchá nás; kdo není z Boha, neposlouchá nás. A po tom poznáváme ducha pravdy a ducha bludu.*” (1.Jan.4:6)

Ostatní náboženství a formy vyznání byly směsicí pravdy a vlastních výkladů, z kterých později vznikla různá učení. Takové muže označuje Písmo svaté za „falešné bratry”, kteří se vloudili, aniž by obdrželi božské povolání k službě. Pavel objasňuje: „*Totíž pro podešlé falešné bratří, kteří se byli vloudili...*” (Gal.2:4) To byli muži, kteří zvěstovali jiného Ježíše, obdrželi jiného ducha a kázali jiné evangelium (2.Kor.11:4). Petr varuje věřící před falešnými bratry, kteří tajně zavádějí zhoubná učení (2.Petr.2:1-3). Apoštol Juda řekl o těchto naukách toto: „*Běda jim, nebo cestou Kainovou*

odešli, a poblouzením Balámovy mzdy se vylili, a odporováním Chóre zahynuli." (11.v.) Falešní bratři padělali a bloudící vedli do bludu. Tak vznikly různé duchovní směry.

Jan vidí v těchto odbočujících proudech počátek hnutí antikrista. *Anti* znamená „proti“, a proto je vše, co nesouhlasí s Kristem a Jeho Slovem, proti Němu, a tím *antikristovské*. Jan píše: „Z nás vyšli, ale nebyli z nás. Nebo kdyby byli z nás, byli by zůstali s námi, ale vyšli z nás, aby zjevení byli, že nejsou všichni z nás." (1.Jan.2:19) Pavel nazývá tyto muže hltavými vlky (Sk.20:28-30). O pravých, kteří dokázali rozeznávat, je ve Zj.2:2 řečeno toto: „...a zkusil jsi těch, kteří se praví býti apoštolé, ale nejsou, a shledals je, že jsou lháři." Jak mohli neomylně zkoumat, podle čeho mohli zjistit, že se tito muži pouze za apoštoly vydávají, aniž by jimi byli? Oni zkoumali, zda kážou to, co kázali Petr a Pavel. **Prověření musí být vždy na základě apoštolského zvěstování a praxe, které jsou jediným platným měřítkem.** Už tehdy vyvstávala otázka: „Co je pravda a co je padělek?"

V uvedených biblických místech jsou jasně popsány odchylky, které se vyvíjely současně s církví Ježíše Krista jako falešné nauky. Už před koncem prvního století existovala různá falešná učení a smíšení: jedni se drželi učení Baláma, druzí učení Nikolaitů, jiní zase poslouchali ženu, která byla nazývána Jezabel a která se vydávala za prorokyni a vystupovala jako učitelka (Zj.2:20).

Abychom ale přesně věděli, co je správné, bylo nám k tomu zanecháno v Písmu svatém čisté učení apoštolů. Uvedena jsou tam ale také různá jiná učení, která byla zavedena neoprávněnými lidmi. Stále ještě platí výzva: „Všeho zkuste..." (1.Tes.5:21) Mnozí si to přivlastnili, ale přesto to v praxi správně nepoužili. Prověřovali druhé ze stanoviska vlastního poznání a z hlediska jejich učení a praxe, přitom ale vůbec nedbali na to, že před Bohem existuje pouze jedno jediné platné měřítko, které může být použito na všechno a pro každého, a tím je **celkové svědectví Slova Božího**.

Vedle církve živého Boha, která vždy věří a jedná tak, jak ji Kristus prostřednictvím apoštolů vyučil, se v druhém století rozšiřovaly nejrůznější nauky. Učení, která se od Slova odchýlila, měla stále větší příliv posluchačů a zájemců. Úzkou cestu rozšířili a těsnou bránu zbořili; každá skupina se snažila získat co nejvíce členů, a tak je tomu dodnes. Přesto ve všech dobách platí pro pravou církev Ježíše Krista toto zaslíbení: „*Neboj se, ó maličký stáde, neboť se zalíbilo Otcí vašemu dáti vám království Boží.*" (Luk.12:32) Ti, kteří patří k tomuto malému stádu, dbají jenom hlasu dobrého Pastýře, který Svůj život položil za Své ovce, **dbají totiž Jeho Slova**. Tato »Ecclesia« (vyvolená církev) byla ve všech dobách tím malým, vyvoleným zástupcem, který bezpodmínečně následoval Pastýře.

Jako bojovníci víry poapoštolské doby vynikají Polykarp († 155), který byl současníkem apoštola Jana, a Ireneus († 202), žák Polykarpův, avšak po důkladném přezkoumání vidíme, že už se zde nejedná výhradně o čistou víru zvěstovanou prvními apoštoly. Zde je již zřejmý odstup od božského organismu a přechod k lidské organizaci.

Vývoj ve třetím století až do doby koncilu v Nicei r. 325 po Kr. je protikladný. Zcela na první pohled se „zdegenerované" křesťanství stále více rozšiřovalo, až dosáhlo státního uznání císaře Konstantina, a tím se stalo v celé Římské říši významnou a váženou silou. Víra se stala novou filozofií. Orientální tradice smíšené s helénským myšlením oslabily původní obsah víry. Nastaly spory o tak zvané „christologii", a ty značně pobuřovaly mnohou mysl.

3. kapitola TRAGICKÉ ODCHÝLENÍ — POČÁTEK DĚJIN ZKÁZY

Dokud zůstávalo evangelium na židovském území a ve sborech složených hlavně ze Židů, o božství neexistovaly žádné diskuse. Nyní ale do christologických rozborů přicházelo římské a řecké pohanské smýšlení o bozích a bohyních. Duchovně prorocký pohled, že ve Starém zákoně bylo předstíněno to, co se pak v Novém zákoně uskutečnilo, se stále více ztrácel, přestože ještě Tertulián důrazně poukazoval na to, „že Starý a Nový zákon se shodují. Proroctví tvoří svazek mezi Starým a Novým zákonem" (F. Hauss: Väter der Christenheit /Otcové křesťanství/, str. 30). Naukou nazývanou „christologie" bylo křesťanství stále více stavěno na půdu pohanství a

oddalováno od židovského základu. Dělo se to v rozporu s apoštoly a s bezprostředně poapoštolským obdobím. Starý zákon se používal ve spojení s pasážemi z Nového zákona proti Židům. Už ve 2. století se duchovně slepí vůdci a také římscí císaři začali uchylovat k antijudaismu (rasové nenávisti k Židům). (Pojem „antisemitismus“ vztahovaný pouze na Židy je nesprávný. Semity jsou také všechny arabské národy. — pozn. autora)

Římský císař Konstantin, velký vojevůdce, využíval zesvětštělého křesťanství, ale nepohňoval si ani pohany. Nejprve podporoval jak stavbu pohanských chrámů, tak i výstavbu kostelů. Už v roce 315 prohlásil Konstantin obrácení k židovství za těžký zločin. Oba, k židovství obrácený křesťan i Žid, který jej k židovství obrátil, měli být potrestáni smrtí. V roce 321 bylo zákonem nařízeno slavení neděle. To ale nestačilo: pod pohrůzkou trestu byli Židé přinuceni zapírat sobotu a „světit“ neděli. Konstantin prohlašoval to, co mu biskupové, kteří v té době už byli uznávanými osobnostmi, předkládali a doporučovali.

Na koncilu v Nicei (r. 325 po Kr.) byli Arius a Athanasius hlavními řečníky. Jejich výklady jsou v náboženských dějinách obšírně popsány. Je zjevné, že Arius neměl žádné poznání o Kristu. Avšak Athanasius svobodně dosvědčil, „že v Kristu se nám Bůh sám zjevil, Bůh sám se nám oznámil a spasil nás, my v NĚm máme Otce samého... že v Ježíši nás sám Otec spasil“ (K. D. Schmidt: Grundriß der Kirchengeschichte/Základy církevních dějin/, str. 98).

Od tohoto okamžiku se začalo utvářet římské náboženství. V době nicejského koncilu neexistoval žádný papež, ani kardinál. Také tam údajně nevystupoval žádný římský biskup, který by se domáhal přednosti. V tomto směru jsou náboženské dějiny částečně antidatované (nesprávně datované), zmanipulované nebo přímo padělané. Byl to císař Konstantin, který koncil svolal a převzal nad ním patronát. Jeho cílem bylo sjednotit všechny různé směry do jedné instituce, a tu postavit do služby státu. Uskutecnilo se sjednocení státu a kostela, a tak vzniklo státní náboženství.

Theodosius Veliký a Gratian v roce 380 učinili konec všeobecné náboženské svobodě. „**Na II. ekumenickém koncilu (381) potvrdili biskupové císařem Theodosiem I. v únoru vydaný edikt, v kterém vyzývá všechny římské poddané, aby přijali křesťanskou trojjedinou víru, jak byla formulována na koncilu v Nicei 325... Tím byla trojjediná víra, která obsahuje trojjedinost Boha Otce, Syna a svatého Ducha, pozdvižena k platnému vyznání víry pro všechny křesťany a k státně podporovanému náboženství.**“ (B. Harenberg: Chronik der Menschheit/Kronika lidstva/, str. 212) „**Řehoř z Nissy byl jednou z vůdčích postav na II. ekumenickém koncilu v Konstantinopoli, obhajoval nicejské vyznání víry a jednoznačně formuloval učení o trojjedinosti.**“ (B. Harenberg: Chronik der Menschheit/Kronika lidstva/, str. 214) „**...každý občan byl od té doby povinen stát se pravověrným křesťanem; pohanství a hereze (kacířství) se stalo protistátním zločinem**“ (K. D. Schmidt: Grundriß der Kirchengeschichte/Základy církevních dějin/, str. 83) Všichni, kdo se z důvodu svědomí tomuto diktátu nepodřídili a nepřistoupili k státnímu náboženství, byli pranýřováni jako kacíři. Od té doby začalo státní náboženství, které si neoprávněně přivlastnilo označení křesťanské, pronásledovat také biblickou církev.

Za papeže Lva I. Velkého (440-461) zažila tato univerzální náboženská instituce (die Kirche - kostel) nesmírný rozmach. Většina historiků, zabývajících se dějinami náboženství, jej označuje jako prvního papeže. Herder ve svém seznamu papežů, který včetně Pavla VI. obsahuje 264 papežů, uvádí Lva I. Velkého jako 45. papeže. Za prvními patnácti, kteří podle jeho soupisu začínají Petrem, udělal otazník. Převážná většina protestantských historiků klade otazník za prvními 44. Všichni se shodují v tom, že dějiny papežství začaly teprve Lvem I. On sám se ještě na koncilu v Chalcedonu (451 p. Kr.) musel spokojit s tím, že byl stavěn na stejnou úroveň s biskupem z Konstantinopole. O jakémsi primátu se ani zde ještě nemůže mluvit, ale již se připravoval.

Instituce státního náboženství byla dokončena za císaře Justiniána (527-565) tím, že zařadil kněze mezi státní úředníky. Je zřejmé, že zakladatelem tohoto univerzálního říšského kostela nebyl Kristus, ale politici a náboženští vládci, kteří měli zájem na vytvoření soustředěné moci v celé Římské říši. Od čtvrtého a pátého století se v církevních dějinách nesetkáváme jenom se spásnými dějinami církve Ježíše Krista a různými odkloněnými naukami, které se až do té doby vyvíjely a

které vyústily do tohoto jednoho velkého náboženství, ale především jsme postaveni před nejkrutější dějiny zkázy zpohanštělé pseudokřesťanské světové instituce.

Z biskupů se stali hodnostáři vybavení náboženskou a politickou mocí. Nejprve měli všichni stejný titul, protože byli považováni za duchovní otce. Vzhledem k tomu, že se Řím stal hlavním městem západního světa, tlačili se římscí biskupové systematicky dopředu a postupně se domáhali různých čestných titulů. Prvním byl „Pontifex maximus“ (tzn. nejvyšší kněz volený doživotně). Tento titul měli předtím pohanští velekněží a císař v Římské říši, dokonce i Konstantin. Co všechno ale doprovázelo tento chybný vývoj papežské náboženské instituce spojený s uznáním, vážností a pozicemi moci, je v mnohém nepochopitelné. **„Za doby Bonifáce VIII. (1294-1303) je víra v papeže dokonce nutná ke spasení, neboť mu jsou všichni obyvatelé Země podmaněni. Tak to řekl i Řehoř VII. (1073-1085) ve svém Dictatus papae: „Pouze římský pontifex je právem nazýván universálním.“** (H. Heinz: Zwischen Zeit und Ewigkeit/Mezi časem a věčností/, str. 176) Vzniklo pobožné pseudokřesťanství, ve kterém se již nekladl důraz na osobní vztah ke Kristu, ale pouze na příslušnost k této náboženské instituci. Kristu a Slovu Božímu byla autorita systematicky stále více upírána a přenášena na tuto instituci a její představitele. Jako je Kristus hlavou Své církve, stal se tak platný papež vrchní hlavou této univerzální instituce.

Do této státní instituce byli lidé křtěni z donucení a později byli jejími členy automaticky od narození, aniž by měli možnost vlastního rozhodnutí. Touto nebiblickou praxí křtu k vynucenému členství byl položen základ lidové instituce a zavedením církevních daní se vytvořila její finanční základna a moc.

Současně s tak brzy započatým vývojem „ pryč od Slova Božího“ nastalo odtržení od židovství a později i od židovsko-křesťanských sborů. Tím to však neskončilo. Justinus, biskup ze Smyrny, († 167 po Kr.) se velmi opovržlivě vyjádřil o Židech. Nyní byli křesťané „Božím Izraelem“, naproti tomu Židé zběhlíky a odpadlíky. Apoštol Pavel to ale viděl zcela jinak: „*Neboť nezáleží ani na obřízce (Židé), ani na neobřízce (národy). A kteří se řídí podle tohoto měřítka, na ně nechť přijde pokoj a milosrdenství, totiž na Izrael Boží.*“ (Gal.6:15-16) Apoštol Petr k tomuto tématu napsal následující: „*V pravdě jsem shledal, že Bůh není příjimač osob. Ale v každém národu, kdož se ho bojí, a činí spravedlnost, příjemný jest jemu.*“ (Sk.10:34-35)

Protižidovská polemika začala velmi brzy a stávala se stále agresivnější. Biskup Ignatius z Antiochie (98-117 po Kr.) začal s rozdmýcháváním protižidovského smýšlení. To, co zástupci náboženské instituce během prvních století vyjadřovali a psali v protižidovských spisech, se stalo příčinou, že již tenkrát bylo více než milion Židů potupně označeno za vrahy Krista a Boha a různými způsoby usmrceno. Na sebe přikázání „*Nezabiješ!*“ falešní křesťané nevztahovali.

Theolog Chrysostomos (354-407), jeden z nejzarytějších nepřátel Židů, vyučoval: „...se Židy se smíme zrovna tak málo stýkat jako s ďáblem, »nejsou lepší než prasata a kozlové«... »Synagoga není jen divadlo, je nevěstinec, lotrovská peleš, skryš nečisté zvěře a bydlíště ďáblů« ...křesťané by neměli vyhledávat pomoc židovských lékařů, ale »raději zemřít«, odvrátit se od Židů »jako od moru a zhoubné epidemie lidského pokolení.«“ (K. Deschner: Kriminalgeschichte des Christentums /Dějiny křesťanských zločinů/, sv. 1, str. 134)

Již Cyrill († 444), patriarcha z Alexandrie, hovořil o „konečném řešení“ židovské otázky, které ve 20. století dosáhlo svého vrcholu. Cyprián a Tertulián, Athanasius a Hieronymus, Řehoř z Nissy, Ambrosius, Augustinus, Justinian a mnozí jiní více nebo méně stupňovali nenávisť vůči Židům, která se přenesla na celý klérus (všechny katolické představené) ve všech dobách. Ten se zase postaral o to, aby se štvavá propaganda proti Židům ve vědomí lidu upevnila. Za všechno měli být odpovědni Židé, proto se je pokoušeli všemi možnými prostředky vyhladit. Všeobecně se vyplnilo i na Židech to, co Syn člověka předpověděl Svým následovníkům: „*Vypovědi vás ze škol, ano přijde čas, že každý, kdo vás mordovati bude, domnívati se bude, že tím Bohu slouží. A to učiní vám proto, že nepoznali Otce ani mne. Ale toto mluvil jsem vám, abyste, když přijde ten čas, rozpomenuli se na to, že jsem já předpověděl vám.*“ (Jan.16:2-4)

Ve skutečnosti byli vrahové přesvědčeni o tom, že prokazují Bohu a svému náboženství službu tím, že udržují v čistotě trojjediné křesťanství před monotheistickým židovstvím. Pronásledování se

rozšířilo i na křesťany, kteří se cítili být spojeni s Kristem a nemohli přijmout systém poskvrněný krví. Dokonce i ctěný reformátor Martin Luther se nemohl úplně zbavit nenávisti proti Židům, která mu v době jeho mnišství pronikla tělem i krví. Čteme: „**Ještě ve svém posledním kázání 15. února 1546 řekl Luther o židovských lékářích, že předepisují prostředky, po kterých člověk později musí zahynout.**” (H.J. Gamm: Das Judentum/Židovství/, str. 64)

Po staletí se nenávist stupňovala a protižidovské výroky byly stále ostřejší. K ospravedlnění krutosti se částečně používaly i výroky z Písma. Jestliže Ježíš hovoří o nevěřících Židech, je to jedna věc, hovoří-li ale o věřících Židech, pak je to úplně něco jiného.

Vzhledem k tomu, co tato instituce učinila Židům, pohanům a jinak věřícím tvrdošíjným sledováním svého cíle, musí si nechat líbit otázku, zda přinesla spásu, nebo způsobila zkázu nejhroznějšího rozsahu. K tomu se přidávají ještě války vedené v jejím zájmu. Pronásledovala, vyvlastňovala, zabíjela a ve středověku se tak stala majitelkou třetiny veškeré evropské půdy. Přivlastňovala si majetek živých i mrtvých. Ani knížata a králové se neopovážovali proti tomu vystoupit, naopak pilně spolupracovali. „**Rudolf Habsburský prohlásil roku 1286, že Židé, jako osoby, a veškerý jejich majetek, patří k jeho komoře.**” (H. J. Gamm: Das Judentum/Židovství/, str. 84)

Veškerá prokletí, která byla stále znovu vyslovována, obzvláště ze strany papežů, biskupů a kurie, položila základ toho, že Židé a jinak věřící byli ve všech dobách římskokatolickou institucí nemilosrdně pronásledováni. Při posledním soudu se objasní, jestli těch 6 milionů Židů, kteří byli v Evropě zavražděni během tak zvané „Třetí říše“, jde jenom na účet německého národa, nebo také na konto římskokatolického náboženství. Pro katolíky Hitlera, Himmlera a Goebbelsovy jezuity byla půda již dávno připravena, papežové opakovaně hovořili o „prozřetelnosti“, tak jak to činil i „svůdce“ Hitler.

Kdo se zabývá příslušnou literaturou o papežích a jejich činech až do současnosti, je otřesen. Židé a jinak věřící byli jednoduše považováni za nic. Jezuitský papež Lev XIII. (1878-1903) prohlásil: „**Proklet buď každý, kdo říká, že Duch svatý nechce, abychom usmrcovali kacíře!**” (E. Paris: The secret history of the Jesuits/Tajné dějiny jezuitů/, str. 167) Odkdy Duch svatý zabíjí? Podle svědectví Písma svatého Duch obživuje. Tato instituce ale prohlašovala za bludaře a kacíře všechny, kdo se přesně nedrželi jí udaného směru, a duchovenstvo si přisvojovalo právo tyto lidi likvidovat. Z tohoto hlediska musíme také vidět postoj papeže Pia XII. k vraždění Židů před a během II. světové války. Židovská synagoga, která byla od Vatikánu jen, co by kamenem dohodil, vzplanula, aniž by papež proti tomu řekl jediné slovo. V nově postavené synagoze se současný papež nechal Židy, kteří jsou raněni slepotou, oslavovat jako Mesiáš, když se během jeho příchodu zpíval 150. žalm.

Pán dal Abrahamovi při svém prvním setkání s ním toto zaslíbení: „*A učiním tě v národ veliký, a požehnám tobě a zvelebím jméno tvé, a budeš požehnán. Požehnám také dobrořečícím tobě, a zlořečícím tobě zlořečiti budu.*” (1.Moj.12:2-3) Tento výrok měli mít na paměti ti, kdo předstírali, že věří v Boha a Jeho Slovo.

Přísný monotheismus (jednobožství), který byl výhradně židovským vyznáním, překážel myšlení těchto biskupů, kteří vzešli z pohanů. Nejprve nechtěli mít nic společného s Židy a potom také ani s Bohem Židů. Tak vznikl z židovského slova „mašijah“ (mesiáš) řecký „Christos“ (česky: „pomazaný“); z židovského „Ješua“ řecký „Iésous“ (čti Ijésús) – (česky Ježíš). Formulace božství pocházela nyní z helénského myšlení, které bylo izraelskému národu a Bohu úplně cizí. V Novém zákoně také nenalzáme ani stopy po nepřátelství vůči Židům, jak to mnozí historikové vykládají. Zdá se, že jim unikl výrok Páně: „...nebo spasení z Židů jest.” (Jan.4:22)

Již proroci Starého zákona prorokovali, že na spásu Boží budou mít podíl také národy: „*Já, Pán (Jahve), povolal jsem tě v spravedlnosti, a ujal jsem tě za ruku tvou; protož ostrážati tě budu, a dám tě v smlouvu lidu, a za světlo národům.*” (Iz.42:6) „...dal jsem tě za světlo pohanům, abys byl spasení mé až do končin země.” (Iz.49:6b) S Židy učinil Pán začátek, když řekl: „*Ale raději jděte k ovčím zahynulým z domu izraelského.*” (Mat.10:6) Petr jako první apoštol zažil to, že byl zachráněn římský setník Kornelius s celým svým domem (Sk.10). K Pavlovi Pán promluvil: „*Jdi, neboť já tě pošlu k pohanům daleko.*”

(Sk.22:21) Pán dal přece už v misijním příkazu jasný pokyn: „*Proto jděte, učte všechny národy.*” (Mat.28:19) Církev živého Boha je ze všech národů, jazyků a národností.

Římská světová říše působila všude, a proto státní náboženství Římské říše mohlo použít všechny světské prostředky k dosažení svého cíle. Ve skutečnosti to nikdy nebylo žádné „pokřesťanství”, ale pouze *pokatoličtění*. Lidé přece neuvěřili v Krista skrze zvěstování evangelia, ale byli přinuceni k tomu, aby přijali katolické státní náboženství. Během asi tisícileté neomezené vlády římskokatolického náboženství byla země napájena krví. Počet mučedníků je odhadován různě; udává se, že jich bylo celkem až 68 milionů. Se všemi jinověrci se zacházelo jako se štvanou zvěří. Především „protireformace” byla krvavou, světskými prostředky vykonávanou záležitostí, která neměla nic společného se zvěstováním evangelia jako spásné zvěsti. Naopak — spojením náboženské a světské moci se nadělalo mnoho zla. Kdo neslyšel o španělské inkvizici, o procesech s čarodějnicemi a jejich upalování, o vyhnání valdenských a menonitů a o pronásledování všech jinak věřících po celé Evropě? O bartolomějské noci (23.-24. srpna 1572) bylo zavražděno během tak zvané „krvavé svatby” jen v Paříži 3.000 a v celé Francii více než 20.000 hugenotů. „**Papež Řehoř XIII. oslavuje zavraždění francouzských protestantů sloužením mše Te Deum.**” (B. Harenberg: Chronik der Menschheit/Kronika lidstva/, str. 437)

Tato instituce provedla i změny v učení, takže z původního vyznání víry již nezbylo nic. Čtení Písma svatého bylo pod trestem zakázáno. Je opravdu otřesné, že tato instituce upalovala obzvláště Židy a biblicky věřící křesťany i s Bibli, kterou četli. Proč měla z Bible takový strach?

4. kapitola NEOPODSTATNĚNÉ NÁROKY PAPEŽŮ

Jak již bylo vysvětleno, nevzniklo římskokatolické náboženství před 2000 lety, ale má svůj počátek asi před 1600 lety. Proto nikoho nepřekvapí, že ani jediné **učení a praxe** této instituce nesouhlasí s prvotní církví. Pojmy jako „křest, Večeře Páně, pokání” apod. v učení zůstaly, ale znamenají něco úplně jiného a také provedení v praxi je úplně jiné než v době prvotního křesťanství.

V Písmu svatém se na žádném místě nemluví o jakémsi papeži, právě tak tam není uveden žádný „Petrův následník”, ani „zástupce Krista”, ani „apoštolská posloupnost” (tzn. následnické právo). Určitá místa z Bible byla překroucena, aby bylo možné svévolné nároky ospravedlnit. Stalo se to především se slovy Ježíše v Mat.16:18: „*Ty jsi Petr (petros), a na té skále (petra) vybuduji církev svou, a brány pekelné nepřemohou ji.*” Pán neřekl Petrovi: „...*na tobě vybuduji církev svou*”, ale „...*na té skále...*” Slovo „petros” znamená kámen; církev ale měla být vybudována na *skále* — „petra”.

Kdo vynaloží tu námahu, může si v řeckém textu Nového zákona přechystat místa, kde se hovoří o skále (petra). Že by Pán nebes založil Svou církev na člověku, i kdyby to byl sebevětší prorok nebo apoštol, je prostě nesmysl. Petr byl pohyblivým kamenem (petros), a ne nehybnou skálou (petra). Pouze o pět veršů dále se na něj obrátil Pán se slovy: „*Jdi za mnou, satane, ku pohoršení jsi mi; nebo nechápeš těch věcí, které jsou lidské.*” (Mat.16:23)

Petr právě obdržel zjevení, kdo Kristus je, a na tomto **zjevení Ježíše Krista** byla církev založena. Verš 17 musíme číst před veršem 18: „*A odpovídaje Ježíš, řekl mu: Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův; nebo tělo a krev nezjevilo tobě, ale Otec můj, který jest v nebesích.*” Ze souvislosti jasně vychází, že Petr obdržel nebeské zjevení o Ježíši Kristu, které ve verši 16 vyslovil: „*I odpověděv Šimon Petr, řekl: ‚Ty jsi Kristus, ten Syn Boha živého.‘*” Pán se ptal: „*Vy pak kým mne býti pravíte?*” Odpovědí bylo Boží zjevení a na tomto **zjevení Ježíše Krista** je církev založena.

I 19. verš: „*A tobě dám klíče království nebeského...*” byl vyložen ve vlastní prospěch. Jedná se o klíče nebeského království. Jan Křtitel kázal: „*Pokání číňte, nebo přiblížilo se království nebeské!*” (Mat.3:2) O našem Pánu čteme: „*Od toho času počal Ježíš kázati a praviti: Pokání číňte; neboť se*

přiblížilo království nebeské!" (Mat.4:17) Souvislost nám je ukázána v Luk.16:16: „*Zákon a proroci až do Jana, a od té chvíle království Boží zvěstuje se...*”

O letničním dni pronikli do říše Boží první lidé, a tak obdrželi větší přednost než Jan Křtitel, který toto království pouze oznamoval: „*Amen pravím vám, mezi syny zemskými nepovstal větší nad Jana Křtitele; ale kdo je nejmenší v království nebeském, je větší nežli on. Ode dnů pak Jana Křtitele až posavad království nebeské násilí trpí, a ti, kteří násilí činí, uchvacují je.*” (Mat.11:11-12) Petr, vybavený Boží plnou mocí, použil klíče nebeské říše správným způsobem. Dal novozákonní církvi na počátku navždy platná nařízení.

Symbol klíče je lehce pochopitelný. Kdo má klíč od domu, může vejít dovnitř; kdo má klíč od auta, může jím jezdit. Kdo vlastní klíče nebeského království, má přístup k říši Boží, otevírá věci, které byly do té doby zavřené, a zjevuje to, co bylo skryté. Z moci Božího povolání a dosazení do služby bylo v časovém období novozákonní církve všechno pevně stanoveno, a to se nesmí měnit.

Tehdejší duchovní vůdci Pán zle vytkl: „*Běda vám zákoníkům, nebo jste vzali klíč poznání; sami jste nevešli, a těm, kteří vcházel, zabránili jste.*” (Luk.11:52) Je možné, že bychom se dnes nacházeli ve stejné situaci?

Rovněž je zcela nepochopeno a nesprávně používáno to, co v dané souvislosti ještě řekl Ježíš Petrovi: „*A co bys svázal na zemi, bude svázáno i na nebi; a co bys rozvázal na zemi, bude rozvázáno i na nebi.*” (Mat.16:19) To, co apoštol Petr prohlásil při založení církve za právoplatné, a sice pokání, křest vodou, křest Duchem svatým, se stalo pod vedením Ducha svatého. Proto to platí jak na nebi, tak i na Zemi. To je původní význam klíčů.

Toto Boží zplnomocnění ale nebylo omezeno jenom na Petra, který mluvil v hodině zrodu novozákonní církve a musel zvěstovat uspořádání učení, nýbrž toto zplnomocnění bylo přeneseno na celou církev. Jednoznačně to vyplývá z Mat.18:18, kde nalezneme stejná slova v množném čísle: „*Amen pravím vám: Cokoli svážete na zemi, bude svázáno i na nebi; a cokoli rozvázáte na zemi, bude rozvázáno i na nebi.*” Vidíme tedy, že stejná plná moc, kterou obdržel muž první hodiny k závaznému stanovení učení, byla předána i církvi, neboť ona musí zvěstovat stejná učení. Ze souvislosti vyplývá, že to platí i pro posouzení záležitosti týkající se věřícího osobně. Jestliže však dotýčný člověk neuposlechl usnesení církve na základě Slova, byl zařazen mezi nevěřící. Tato Boží plná moc tedy není vázána na jednoho jediného člověka, nýbrž je přenesena na celou církev. Nesmí být však používána svévolně, avšak pouze v souladu se Slovem Božím. Pak se naplní to, co je psáno hned v dalším verši: „*Opět pravím vám: Jestliže by dva z vás svolili se na zemi o všelikou věc, za kterou by prosili, stane se jim od Otce mého nebeského.*” (Mat.18:19)

Správně objasněno musí být i místo v evangeliu Jana 20:21-23. Tam řekl Pán apoštolům: „*Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak i já posílám vás. A to pověděv, dechl, a řekl jim: Přijměte Ducha svatého. Kterým odpustili byste hříchy, odpouštějí se jim; kterým zadrželi byste, zadrženy jsou.*” Toto místo z Písma je také úplně špatně chápáno a římskokatolickou institucí vykládáno zcela nebiblicky. Žádný člověk nemá s odpouštěním hříchů nic společného, ty nám odpouští Bůh. Během kázání obdrží lidé skrze víru v Krista a jím dokonané dílo spásy jistotu, že jim Bůh odpustil. Je jasné, že žádný člověk nemůže sobě ani jiným odpustit hříchy, neboť Písmo svaté mnohokrát důrazně říká: „*A aby bylo kázáno ve jménu jeho pokání a odpuštění hříchů mezi všemi národy...*” (Luk.24:47) „*Ano i vás, mrtvé v hříších a v neobřízce těla vašeho, spolu s ním obživil, odpustiv vám z milosti všechny hříchy.*” (Kol.2:13)

Co ve skutečnosti znamená následující výrok vyjádřený v množném čísle: „*Kterým odpustili byste hříchy, odpouštějí se jim...*”? Komu byl adresován a v jaké souvislosti byl vysloven? Po vzkříšení našeho Pána byl jednoznačně určen apoštolům, a sice v souvislosti s jejich vysláním. Zde se jedná o hřích, který byl spáchán na zplnomocněném zvěstovateli evangelia. Když náš Pán vykonával svou službu, mnozí se na Něm prohřešili tím, když Jej označovali za Belzebuba a všechno možné. ON ale řekl: „*Všeliký hřích i rouhání bude lidem odpuštěno, ale rouhání proti Duchu nebude odpuštěno lidem. A kdyby kdo řekl slovo proti Synu člověka, bude jemu odpuštěno, ale kdo by mluvil proti Duchu svatému, nebude jemu odpuštěno, ani v tomto věku, ani v budoucím.*”

(Mat.12:31-32) Týká se to tedy mužů, kteří od doby vylití Ducha svatého o letnicích vykonávají zplnomocněnou službu v moci božského povolání.

Jestliže se někdo rouhá Bohem poslanému služebníkov, pronásleduje a kamenuje ho, může mu dotyčný služebník tento hřích odpustit. Ježíš sám nám dal příklad, když řekl: „*Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!*“ (Luk.23:34) Když byl Štěpán kamenován, zvolal v modlitbě: „*Pane Ježíši, přijmi ducha mého! ...Pane, nepokládej jim toto za hřích!*“ (Sk.7:58-60) Rouhá-li se však někdo působení Ducha, darům Ducha, které působí prostřednictvím Božího posla, pak se jedná o hřích, který zůstane neodpuštěn. Muž Boží může odpustit jenom tomu, kdo se provinil jen vůči němu. To je vyjádřeno i v modlitbě „Otče náš“: „*A odpusť nám viny naše, jako i my odpouštíme viníkům našim.*“ (Mat.6:12) „*A přistoupíte k modlitbě, odpouštějte, máte-li co proti komu, aby i Otec váš nebeský odpustil vám hříchy vaše.*“ (Mar.11:25) Jestliže se jeden provinil vůči druhému, i kdyby to bylo až sedmkrát sedmdesát, všichni si navzájem musí odpouštět. (Mat.18:21-35)

Rouhá-li se tedy někdo pravému služebníku Božímu, může mu být odpuštěno. Působí-li ale skrze člověka Duch svatý a někdo se rouhá tomu, co se skrze toto působení Ducha děje, pak se to už netýká člověka, kterého Bůh používá, ale je to namířeno přímo proti Duchu svatému. Tím se rouhající člověk provinil vůči Bohu a spáchal proti Duchu svatému hřích, který nemůže být odpuštěn a zůstane neodpuštěn. Je to „*hřích k smrti*“ — k věčnému odloučení od Boha. Jinak je však každý člověk před Bohem hříšník a odpuštění svých hříchů a vin obdrží od Něj, který jako jediný může odpouštět hříchy: „*...který odpouští tobě všechny nepravosti...*“ (Ž.103:3) „*Blahoslaveni, jejichž odpuštěny jsou nepravosti, a jejichž přikryty jsou hříchy.*“ (Řím.4:7)

Mírně vyjádřeno: praxe římskokatolického kostela je nebiblická. Od narození až do smrti se tam blahoslaví a po celý život se odpouštějí hříchy. Po smrti se však pozůstalým slavnostně oznámí, že zemřelý, zaopatřený všemi svátostmi, včetně posledního pomazání, se nalézá v očištění. Od těch hříchů, které mu během života byly stále opakovaně odpouštěny (!), má být očištěn teprve nyní tam. Jaký paradox! Jen tak mimochodem: i očištěc je, právě tak jako ostatní učení a dogmata, pouze výmysl.

Švýcarský reformátor Huldrych Zwingli k tomu řekl toto: „**A protože očištěc — tak se totiž nazývá onen klamný ohnivý trest — nemůže být ze Slova Božího dokázán, jak je možné, že jsme tak hloupí, že věříme takovému mdlému a podezřelému žvanění? Vidíme přece, že tytéž osoby, které očištěc obhajují a nás učí, jak jej musíme hasit, se zároveň nabízejí jako hasící přístroje. Říkají: Musíš dát peníze; tím se oheň nejrychleji utlumí, jestliže totiž ten, který ty peníze bere, poslušně slouží mše, modlí se a zpívá žalmy, proto vysluhují mše a zároveň natahují ruku po penězích...**“ (Zwingli Hauptschriften, Der Theologe/Zwingliho Základní učení, Theolog/, II. část, str. 193-194)

Od vzniku této univerzální náboženské instituce bylo zavedeno, učeno a vyhlášeno za dogmata tolik věcí, které nemají s původním křesťanstvím absolutně nic společného. První křesťané neznali voskové svíčky, ani kadidlo a svěcenou vodu. Totéž se týká beatifikace a kanonizace, tedy vyhlásování některých zemřelých katolíků za blahoslavené, nebo takzvaným svatořečením povyšování blahoslavených na svaté a jejich uctívání. Neexistovalo každodenní vysluhování večeře Páně při mši, vzývání matky Boží a kláštery. Předě mnou leží seznam různých vyhlášení, o kterých bude ještě zmínka, včetně prohlášení o neomylnosti papeže v roce 1870, které bylo odhlasováno i přes silný odpor z vlastních řad (jenom v Německu bylo 79 theologů proti a pouze 25 pro), a dogmatu vneseném v roce 1950, že Marie vstoupila tělem i duší na nebesa. Všechny tyto věci a prohlášení postrádají jakýkoliv biblický základ, neboť v Bibli je napsáno: „*A jistě žádný nevstoupil v nebe, než ten, který sstoupil s nebe, Syn člověka, který jest v nebi.*“ (Jan.3:13)

Toto slavnostní vyhlášení papeže Pia XII. musí být zařazeno mezi antikristovská, protože se zcela přičií prohlášení Krista. Marie byla prohlášena za „*rodičku Boží*“ teprve až v roce 431 po Kr. na koncilu v Efezu. Poté jí začali dávat různé tituly jako „*matka Boží*“, „*královna nebes*“, „*zprostředkovatelka*“, „*pomocnice*“, „*přímiluvkyně*“, „*matka všech milostí*“, „*matka církve*“, ale také „*ničitelka hada*“ (která rozdrtila hada). Mnohá z těchto označení byla přenesena z Krista na Marii, a

proto jsou antikristovská. ON je král, On je prostředník, On je přímuvce; On rozdrtil hadovi hlavu. Jestliže to vše měla činit Marie a být tím vším, co potom činil Kristus a kdo On vlastně je?

Velmi výstižně vyjádřil své mínění o koncilových usneseních a papežských prohlášeních reformátor Martin Luther. Jeho slova, která pronesl 18. dubna 1521 na říšském sněmu ve Wormsu, vešla do dějin: „**Protože nevěřím ani papežům ani koncilům, neboť je skutečností, že se častokrát mýlili a sami sobě odporovali, proto jsem já, jestli nebudu přemožen svědectvími Písma a jasnými důvody, přemožen mnou uvedenými svědectvími Písma a zajat ve Slově Božím. Odvolat nemohu a nechci, protože jednání proti svědomí nepřináší jistotu ani spasení. Bůh mi pomoz, Amen!**“ (F. Hauss: Väter der Christenheit /Otcové křesťanství/, str. 147) Dějiny dokazují, jak byli papežové omylní: „**Až do konce třicetileté války bylo 245 papežů, mezi nimi 24 vzdoropapežů a — podle pověsti dlouho považované za historickou pravdu — i jedna ‚papežka‘. 19 papežů opustilo Řím, 35 vládlo v zahraničí. 8 papežů nevládlo déle než 1 měsíc, 40 pouze 1 rok, 22 z nich bylo u moci 2 roky, 54 — 5 let, 57 — 10, 51 — 15, 18 — 20 let a jenom 10 papežů vládlo déle než 20 let. Z těchto 245 papežů bylo 31 prohlášeno za uzurpátory (samozvance, kteří se násilím ujali vlády) a kacíře, zatímco 64 ze všech legitimních papežů zemřelo násilnou smrtí. 18 papežů bylo otráveno, 4 uškrnceni, 13 dalších zemřelo různým způsobem.**“ (E. Rosenow: Wider die Pfaffenherrschaft /Proti vládě kněží/, sv. I, str. 42)

Řím, lépe řečeno Vatikán, si přivlastnil univerzální autoritu, která ale v žádném případě není uznávána Slovem. Je to světská moc pod rouškou zbožnosti. Legenda, že byl Petr v Římě a že tam dokonce působil dvacet let jako biskup, je jenom křečovitý pokus o ospravedlnění vymyšleného, ale pro římskokatolické náboženství svrchovaně důležitého tvrzení. Historikové hovoří pouze o jakémsi Šimonu Mágovi, který svými kouzelnickými triky udělal veliký dojem na římský senát. Mimochodem, Pavlovy, stejně jako Petrovy misijní cesty jsou tak jasně popsány, že o tom nemohou být žádné pochybnosti. Kdyby byl Petr podnikl cestu do Říma, byla by to tak neobvyklá událost, ba přímo senzace, že bychom o tom určitě nějaký záznam našli.

Podle Gal.2:9 se Petr, Jakub a Jan podáním ruky dohodli s Pavlem a Barnabášem, že Pavel a Barnabáš budou působit mezi pohany a Petr, Jakub a Jan mezi Židy. Pavel, který psal sboru v Římě, zdraví na konci jmenovitě dvacet sedm osob, mezi nimiž ale není žádná zmínka o Petrovi. Také v mnoha dalších dopisech, které psal jednotlivcům a sborům v Římě, není Petr ani jednou uveden.

Sledujeme-li přesně Slovo Boží a náboženský vývoj, je zřejmé, že žádné učení zavedené římskými katolíky neobstojí ve zkoušce Písmem svatým. Samozřejmost papežské autority je úplně neopodstatněná. V celých dějinách náboženství není ani jedna zmínka o tom, že by některý papež prožil božské povolání. Naopak, všeobecně je známo, že papežové jsou voleni prostřednictvím konkláve. (Doslovně — „v uzamčení“, skupina nejméně 120 kardinálů mladších sedmdesátipětilet, která je na dobu voleb papeže o chlebu a vodě zadržena v prostorách Sixtínské kaple ve Vatikánu na dobu neomezeně dlouhou, dokud se neshodne na osobě nového papeže.)

5. kapitola KDO JE MARIE?

Podívejme se, co učinil Bůh na jedné straně a co učinili na druhé straně lidé z ctnostné Miriam, tak se totiž hebrejsky jmenovala ona dívka Marie. Byla tou pannou, při níž se vyplnilo zaslíbení, které dal Pán skrze proroka Izaiáše: „*Aj, panna počne a porodí syna, a nazve jméno jeho Immanuel.*“ (Iz.7:14)

Jestliže je v nových překladech Bible používán výraz mladá žena (něm. junge Frau) místo „panna“ (něm. Jungfrau), jedná se o silné zkreslení smyslu. V době této božské události nebyla Marie „mladou ženou“, tou byla později. Marie byla pannou, když ji Duch svatý zastínil. Znamení panny jsou čistota a neporušenost.

„*Jezukristovo pak narození takto se stalo: Když matka jeho Maria zasnoubena byla Josefovi, prve než se sešli, nalezena jest těhotná z Ducha svatého.*“ (Mat.1:18)

Josef byl tak zklamán, že ji chtěl opustit. Můžeme se vžít do jeho situace a vycítit, co se v něm odehrávalo. „*Ale Josef muž (dle něm. Mengeho překl. Bible: „...snoubenec...”) její spravedlivý jsa, a nechtě jí v lehkost uvést, chtěl ji tajně propustiti.*” Nechtěl žádný skandál, cítil se ale tak uražen, že se s ní chtěl rozejít. „*Když pak on o tom přemýšlel, hle, anděl Páně ve snách ukázal se jemu, řka: Josefe synu Davidův, neboj se přijmout Marii snoubenku svou jako manželku; nebo dítě, které očekává, z Ducha svatého jest.*” (v.20)

Zde nalézáme v Písmě svatém první zmínku o tom, že se snoubenka stala později jeho manželkou. Kdo čte dál, zjistí, že Josef jednal přesně podle pokynu, který mu byl dán: „*...i učinil, jak mu byl anděl Páně přikázal: Vzal snoubenku svou k sobě, ale neobcoval s ní manželsky, až porodila syna, kterému dal jméno Ježíš.*” (v.24 — dle něm. Mengeho překl. Bible) To je dostatečně jasné. Teprve po narození Ježíše Krista měl s Marií manželský styk. Z tohoto manželství vzešli čtyři synové a několik dcer, jejichž počet není udán. „*Zdali tento není syn tesařův? Zdali matka jeho neslove Maria a bratři jeho Jakub a Jozes a Šimon a Judas? A sestry jeho zdali všechny u nás nejsou?*” (Mat.13:55-56) To je biblická pravda, všechno ostatní jsou výmysly formulované k uctění Marie.

Již v Mat.1:16 je Josef v rodokmenu uveden jako manžel Marie. Chceme ale doložit dalšími svědky i tu skutečnost, že zde existovalo manželství, ze kterého vzešly děti. Evangelista Marek o tom podává zprávu v 6. kapitole ve 3. verši. Lukáš nás informuje o tom, že Ježíšova matka a Jeho bratři za Ním přišli. Oznámili Mu: „*Matka tvá a bratři tvoji stojí vně, chtějí tebe vidět. A on odpovědv, řekl jim: Matka má a bratři moji jsou ti, kteří slovo Boží slyší a plní je.*” (Luk.8:20-21)

Ježíš nepřišel, aby povýšil pozemský příbuzenský vztah, proto také nemohl brát zvláštní ohled na pozemskou matku a na její syny, které také porodila. Proto učinil příslušnou opravu, aby zdůraznil, kdo jsou pravé děti Boží, totiž ti, kteří jednají podle Slova Božího.

Chybná inspirace ale existovala už tehdy. Ani to nám není zatajeno: „*I stalo se, když on to mluvil, že pozdvihla hlasu jedna žena z zástupu, řekla jemu: Blahoslavený život, který tebe nosil, a prsy, které tě kojily. On pak řekl: Blahoslavení, kteří slyší slovo Boží, a ostrihají jej.*” (Luk.11:27-28) Jaký zřejmý hlas typický pro uctívání se tam pozdvihl! Pán to však okamžitě opravil.

Aby mohl být kult Marie dobře podpořen, bylo místo u Luk.1:28 zfalšováno nebo špatně přeloženo: „*I vešel k ní anděl, řka: Zdráva buď milostí obdařená, Pán s tebou!*” V katolickém katechismu čteme: „*Zdravas Marie, milosti plná, Pán s tebou!*” Je to ohromný rozdíl, jestli je někdo omilostněný, nebo jestli je někdo plný milosti.

Marie měla stejný život jako všechna děvčata. Než ji anděl Gabriel oslovil, byla již s Josefem zasnoubená a chtěla si ho vzít. K této zasnoubené Marii anděl zvolal: „*Neboj se, Marie, nebo jsi nalezla milost u Boha!*” (v.30) Samozřejmě že byla překvapená z nebeského posla a zvěsti. Tento verš ještě jednou potvrzuje, že Marie nebyla plná milosti, ale jak je psáno: „*nalezla milost u Boha.*” Proto řekla: „*Hle, jsem služka Páně, staň se mi podle slova tvého. I odešel od ní anděl.*” (v.38)

V Písmu svatém neexistuje ani jedno jediné místo, podle kterého bychom byli závislí na milosti Marie, nebo dokonce na přízni Josefa. Naopak: Milost Boží se nám zjevila ve Slově, které se stalo tělem a přebývalo mezi námi (Jan.1), a i dnes ji můžeme nalézt pouze u Spasitele: „*A plnosti jeho (ne z její) my všichni vzali jsme, a to milost za milost. Nebo zákon skrze Mojžíše dán jest, milost a pravda skrze Ježíše Krista stala se.*” (Jan.1:16-17) I o tom je nám v Písmu svatém zanecháno jasné svědectví.

Syn neleží ani na prsou Marie, ani v jejím náručí, jak to ukazují a představují nesčetná vyobrazení, ale jak je psáno, v lůnu Otce: „*Boha žádný nikdy neviděl; jednorozený Syn, který jest v lůnu Otce, vyprávěl.*” (v.18) Všechny tak zvané milostné obrazy a symbolická vypodobnění matky s dítětem byly převzaty z pohanských kultů bohyní plodnosti. Toto oklamání svedlo mnohé z cesty služby Bohu na cestu modlářství! Ježíš přece není „záviděníhodný” plod Marie, jak se mylně vyučuje. Marie byla pouze nositelkou božské substance.

V následujících verších je poukázáno na lidské selhání Marie. Po slavnosti přesnic v Jeruzalémě se lidé vraceli domů; pouze dvanáctiletý Ježíš zůstal v chrámě, aniž by to rodina hned zjistila. „*I stalo se po třech dnech, že našli jej v chrámě, on sedí mezi učenci...*” (Luk.2:46) Pochopitelně si

Marie dělala starosti a zřejmě proto si nebyla vědoma, co říká, když Mu vyčítala: „Synu, proč jsi nám to učinil? Hle, **otec tvůj** a já s bolestí hledali jsme tebe.” (Luk.2:48)

Odpověď chlapce byla zřetelnou opravou: „*Jak jen jste mě mohli hledat? Zdali jste nevěděli, že musím být v domě **Otce svého**?*” (Luk.2:49) Tím nemyslel tesařskou dílnu Josefa, ale odvolával se na Svého nebeského Otce, a tak opravil výrok Marie, která v tom okamžiku chybně označovala Josefa za Jeho otce.

Že i Marie potřebovala milost a spasení, vidíme z toho, že i ona se odebrala po nanebevstoupení Ježíše Krista do vrchní síně a náležela k té skupině 120-ti, kteří tam obdrželi Ducha svatého: „*Ti všichni trvali jednomyslně na modlitbě a pokorné prosbě s ženami a s Marií, matkou Ježíšovou, i s bratry jeho.*” (Sk.1:14) O Jeho bratrech, kteří také byli ve vrchní síni, je řečeno, že v Něho nevěřili od samého počátku. (Jan.7:3-5)

Marie tenkrát nebyla uctívána; patřila k těm, kteří se sami modlili, aby prožili vylití Ducha svatého. Osobní obdržení Ducha svatého je nutné pro spásu každého Božího dítěte, a tedy i pro Marii.

Říká se: „Marii splní Syn každé přání.” Kde je to napsáno? Tím se v lidech probouzí mylná naděje. Základem této myšlenky je domněnka, že Ježíš je Synem Božím a Mariiným. Takové vyjádření ale není ani jednou v Písmu svatém. On je Syn Boží, Marie byla pouze nádobou.

Když se na svatbě v Káně Galilejské nedostávalo vína, řekla Marie Ježíšovi: „*Vína nemají!*” Ježíš jí odpověděl: „*Co se staráš o mé záležitosti, ženo? Ještě nepřišla hodina má.*” (Jan.2:3-4) To byla ostrá odpověď na jemné poukázání a měla vyjasnit, že žádný člověk Jej nemohl ovlivnit, ani Marie ne.

Dobrou radu, kterou dala sluhům, bychom si ovšem měli vzít k srdci: „*Cokoli by vám řekl, učiňte!*” (v.5) To je veliké poučení pro celé lidstvo.

O rodných bratrech Pána není zmínka jenom v evangeliích, Pavel o nich hovoří také: „*Zdali nemáme moci sestry ženy při sobě míti, jako i jiní apoštolové, i bratři Páně, i Petr?*” (1.Kor.9:5)

Galatským píše apoštol: „*Jiného pak z apoštolů žádného jsem neviděl než Jakuba, bratra Páně.*” (Gal.1:19)

Pozoruhodné je, že ode dne vzniku novozákonní církve o letnicích, tedy od Sk.2 až do poslední kapitoly Bible, už o Marii není žádná zmínka. Biblicky věřícím křesťanům to je jasné. Ona svůj úkol splnila. V prvotních křesťanech nepřebýval duch modlářství, ale Duch svatý. Oni neuctívali stvoření, ale Stvořitele.

„Od 7. století nastalo zcela nebiblické uctívání a zbožňování Marie. Od 12. století je užívána modlitba ‚Ave Maria‘. K mariánským slavnostem přibyla kolem r. 1140 ‚slavnost neposkrvněného početí‘. Ve 12. století se začalo také s růžencovou modlitbou. Ve znamení Marie chce katolické náboženství získat svět pro sebe. Proto kult Marie zesílil právě po druhé světové válce...” (O. Markmann: Irrtümer der katholischen Kirche/Omyly katolické církve/, str. 48-50)

Na základě toho, co se učí a praktikuje, je jednoduché rozlišit, zda působí Duch svatý nebo duch antikrista. Se vším důrazem se musí říci: biblická Marie, které bylo řečeno: „*Blahoslavená, která uvěřila, neboť dokonány budou věci, které jsou pověřeny jí ode Pána.*” (Luk.1:45) a která oddaně řekla: „*Hle, jsem služka Páně, staň se mi podle slova tvého.*” (Luk.1:38), je zcela jiná Marie než ta, která byla povýšena na bohyni a která byla na koncilu v Efezu v roce 431 po Kr. vyhlášena za „Bohorodičku”.

6. kapitola CO JE MARIÁNSKÝ KULT?

Podle svědectví Písma svatého může být předmětem víry, uctívání, oslavování a klanění jenom Bůh. Je-li na toto místo vyvýšen někdo jiný, jedná se o pověru a modloslužbu. O tom přesvědčivě a obsírně psali již protestantští theologové. K lepšímu porozumění bude zopakováno několik pasáží.

Pro Mariánský kult neexistuje absolutně žádné ospravedlnění. Různá zjevování Marie nejsou v Písmu svatém zaslíbena. Bez takových zjevení uplynulo více než tisíc let. A kupodivu se stala vždy jen v katolických zemích jako v Polsku, Portugalsku, Španělsku nebo Francii. V protestantských, muslimských, buddhistických nebo jiných zemích, kde by to bylo zapotřebí, jestliže by na tom závisela spása, se nezjevovala. Ale k uklidnění všech duší budiž řečeno: ona se vůbec nemůže zjevit, právě tak jako se nemůže zjevit také Petr, Josef nebo někdo jiný. Děje se to prostě jenom v lidské představě, protože si to lidé tak přejí. Smíme se tedy tázat: Kdo je na všech těch poutních místech uctíván a oslavován? Ježíš nebo Marie? Jaký je to duch, který neoslavuje Ježíše, ale Marii? Duch svatý určitě ne! Je to duch klamu. Farář O. Markmann píše pod titulem „Démonický mariánský kult“ („Die Dämonie im Marienkult“) následující: **„Mystický kult kolem Marie je též poznamenaný démonskými vlivy. O uctívání Marie jsou zprávy již z prvních století. Na rozvoj Mariánského kultu v době prvních staletí měl obzvláště významný vliv antický pohanský kult mateřských bohyní.“** (O. Markmann: Irrtümer der katholischen Kirche/Omyly katolické církve, str. 47)

Odkdy má Bůh matku? Již tento výraz je zcela nebiblický. Ona nebyla matkou Boží, ale porodila Ježíše Krista, našeho Pána a Spasitele. Bylo to v městě Efezu, kde národ jednohlasně zvolal: „*Veliká je Artemis (Diana) Efezských!*“ (Sk.19:28) Nyní se na mariologických kongresech zpívá: „Veliká je Marie!“ Jak je to podobné — —jednu sesadit a druhou povýšit!

Teprve od 5. století se začal rozvíjet mezitím již tak rozšířený Mariánský kult. Arthur Drews napsal: **„Z historického hlediska poskytuje uctívání Marie takový pohled, při kterém člověka zachvátí nárek nad celým lidstvem. Jsou to dějiny nejdětinštějších pověr, nejopovážlivějších padělků, překrucování, výkladů, přeludů a machinací, stmelěných z lidské ubohosti a potřeby, jezuitské vychytralosti a žádostivosti katolické instituce po moci, divadlo rovným dílem k pláči i k smíchu: pravá božská komedie.“** (K. Deschner: Und abermals krähte der Hahn/Opět zakokrhá kohout/, str. 401)

Od „Ave Maria“ až k dogmatu jejího tělesného nanebevstoupení je všechno nebiblické, a proto nesprávné. Jsou to výmysly, které římskokatolická instituce zavedla v průběhu přibližně 1600 let. Dnes se to bere tak, jako kdyby to všechno bylo „křesťanské vyznání víry“, i když to je ve skutečnosti antikristovské, zhoubné dílo nepřítele, který by chtěl lidstvo odtáhnout od jediné spasitelné víry v Ježíše Krista a přivést je k nespasitelné pověře v Marii. Znamenití theologové od doby reformace až do současnosti to zcela otevřeně a jasně konstatovali.

Pověra ve zjevení Marie na různých poutních místech je v očích Božích ohavnou věcí, skrze kterou jsou upřímní lidé vedeni do omylu. O nynějším papeži píše farář Markmann: **„Není to rouhání, jestliže papež při své návštěvě Polska pokládá k nohám černé Madony z Jasné Góry v Čenstochové zlatou růži a v tichém vytržení před touto modlou vyznává: ‚Totus tuum‘, ‚Zcela tvůj‘? Tuto mocnou modlitbu k Marii: ‚Totus tuus‘ si mimochodem vyvolil za směrnicí svého pontifikátu a celého svého kněžského života. Svou modlitbu k černé Madoně tam ukončil slovy: ‚Tobě posvěcuji celou církev — až k hranicím země! Tobě posvěcuji lidstvo a všechny lidi — moje bratry, všechny národy a národnosti. Tobě posvěcuji Řím a Polsko, skrze tvého služebníka spojeného novým poutem lásky. Matko, přijmi nás! Matko, neopust’ nás! Matko, ved’ nás!‘“** (O. Markmann: Endzeit, Entrückung, Antichrist /Konečný čas, vytržení, antikrist/, str. 32-33) Z Marie byla učiněna matka římskokatolické konfese. Ona také není královnou nebeské říše, nýbrž královnou římskokatolické světové říše.

Podle knihy „Fatima“ od Joaquina Maria Alonsa se prý Marie 13. května 1917 zjevila ve třpytu třem pastýřským dětem. Číslo 13 se pak stále opakuje: 13. července 1917 prosila „svatá panna“ ty tři děti, aby příští měsíc zase přišly. 13. září 1917, při pátém zjevení, prý řekla: „Chci, abyste sem 13. října zase přišly a dále se modlily růženec...“ Až do šestého zjevení, 13. října 1917, se odhadoval počet poutníků pospíchajících na ono místo už nad padesát tisíc. Celá léta tam putovaly miliony lidí, aby kladly Marii na srdce své žádosti, aniž by přitom ale věděly, že Marie sama byla odkázaná na Boží pomoc a do dneška nebyla schopná pomoci ani jedinému člověku.

Marie je ve Fatimě v Portugalsku znázorněná a uctívána mnohými sochami a obrazy. Nynější papež Jan Pavel II. klečel v kapli zjevení před jedním takovým vyobrazením. Celý tento kult úplně odporuje prvnímu přikázání: „*Neučiniš sobě rytiny, ani jakého podobenství těch věcí, které jsou na nebi svrchu, ani těch, které na zemi dole, ani těch, které u vodách pod zemí. Nebudeš se jim klanět, ani jich ctít. Nebo já jsem Pán Bůh tvůj, Bůh silný, horlivý, navštěvující nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteří mne nenávidí.*“ (2.Moj.20:4-5)

Lidé, kteří si zhotovují podobizny, se musí zařadit k těm, kteří Boha nenávidí. V podstatě se nejedná o nic jiného než o náboženský tanec kolem zlatého telete. Jeden má svatého Kryštofa, další různé jiné obrazy; dokonce přenáší sem a tam i lidmi zhotoveného Krista.

To mi připomíná rozhovor s několika lázeňskými hosty, při kterém přišla řeč i na víru. Při tom jsem se zeptal, jestli někdo z nich má osobní vztah k Ježíši Kristu. Spontánně mi jedna dáma odpověděla: „Já jsem svého Ježíše prodala.“ V prvním okamžiku jsme byli všichni udiveni, až nám vysvětlila, že měla jako sběratelka starožitností asi 1,25 m vysokou sochu Ježíše veliké hodnoty, kterou prodala do jakéhosi kostela.

Na celé Zemi existují miliony různých vyobrazení, která jsou všechna ohavností před Bohem. Ve Svě svatosti vyslovil Bůh svůj rozsudek nad všemi, kteří se klaní obrazům: „*Zlořečený člověk, který by udělal rytinu aneb věc slitou, ohavnost Pánu, dílo rukou řemeslníka, by ji pak i do skryše odložil. I odpoví všechn lid a řekne: Amen.*“ (5.Moj.27:15) Lidé nehledají útočiště u Něho, který jediný je schopen pomoci, nýbrž se pokoušejí dosáhnout pomoci na vedlejších cestách a skrze různé pomocné prostředky. Neurážejí a nepobuřují tím ale Boha až do krajnosti? Když se tázali Ježíše na první přikázání, odpověděl jim: „*Slyš, Izraeli, Pán Bůh náš Pán jeden jest. Proto milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své, i ze všech sil svých!*“ (Mar.12:29-30) Zde se skutečně nenalézá místo pro Marii, pro svaté, ochranné patrony, sochy, ikony a tak dále.

Copak může Marie jako člověk vyslyšet miliony modliteb z celého světa, aniž by byla vševědoucí? Copak by mohla Marie vyslyšet někoho na nebi, na Zemi i v očistci, aniž by byla všudypřítomná? Vševědoucí a všudypřítomný je však jenom Bůh. Copak nejsou veškerá poutní místa, jedno ve které zemi se nalézají, ohavností před Bohem, a proto zavrženíhodná? Tak praví Pán: „*Hleďte mne a živi buďte. A nehleďte Bethel, ani nechodte do Galgala, a do Bersabé neputujte; nebo Galgal jistotně se přestěhuje, a Bethel přijde na nic. Hleďte Pána, a živi buďte!*“ (Am.5:4-6)

Dnes by to muselo znít takto: „Hleďte Mne,“ praví Pán, „a živi budete. Nechodte do Lurd, do Fatimy, do Čenstochové či do Altötting atd. atd, ale přijďte ke Mně, abyste obdrželi opravdu věčný život.“ Kdo hledá Boha, může Jej nalézt tam, kde se zrovna nachází, neboť Bůh je všudypřítomný.

Vittorio Messori cituje německého kardinála Jozefa Ratzingera: „**A tentýž Jan Pavel II., poté co byl zraněn atentátníkem 13. května — v den výročí prvního zjevení v portugalské vesnici, se vydal na pouť do Fatimy, aby děkoval Marii, »jejíž ruka tak divuplným způsobem řídila střelu«.**“ (V. Messori: Zur Lage des Glaubens/K situaci víry/, str. 112) Stejný kardinál Ratzinger oznamuje, že katolická náboženská instituce svá mariánská dogmata zvěstovala v následujícím pořadí: „**...nejprve navždy trvajících panenství a mateřství Boží a potom, po dlouhém čase uzrávání a přemýšlení, byla uznána, že je bez dědičného hříchu, a pak tělesné vzetí Marie do nebeské nádhery.**“ Za tím stojí hrozná věta: „**Tato dogmata chrání původní víru v Krista jako pravého Boha a pravého člověka.**“ (V. Messori: Zur Lage des Glaubens/K situaci víry/, str. 108)

To nemůžeme takto přijmout. Tato čtyři dogmata, zrovna tak jako všechna ostatní, nemají žádný biblický podklad. Biblické pravdy se neusnávají na koncilech a nevznikají odhlasováním, ale Bohem povolání muži zvěstovali ve jménu Páně to, čemu se má věřit a co se má učit. Se vši rozhodností zde musíme panu Ratzingerovi předložit jeho vlastní výrok: „**....mimořádně je přece úplně samozřejmé, že pravda nemůže být stvořena odhlasováním. Výpověď buď pravdou je, nebo není. Pravdu musíme nalézt, ne vytvářet.**“ (str. 62)

Čím tedy jsou všechna ta zavedená dogmata, zvyky a tradice? Jsou pravdou, nebo ne? Vznikly teprve po dlouhé době uzrávání a přemýšlení, jak kardinál Ratzinger sám řekl, a proto nejsou

původní pravdou, ale byly vytvořeny na základě domněnky. Odstup let mezi vznikem jednotlivých dogmat tomu nasvědčuje. Kde je tedy ta pravda, kterou musíme nalézt? Zcela jistě pouze ve Slově Božím, a nikde jinde! Biblicky věřící křesťan, který patří k církvi živého Boha, je „vzdělaný na základ apoštolský a prorocký, kde je gruntovní úhelný kámen sám Ježíš Kristus." (Ef.2:20) Vše, co během let papežové zavedli, s Bibli nesouhlasí, a proto není apoštolské. Proč Petr, Jakub, Jan a Pavel Marii nijak nevyvyšovali? Tehdy bylo přece všechno tak čerstvé a v živé paměti.

V theologii se přešlo od christologie k mariologii. Vždyť už se zcela veřejně pořádají mariologické kongresy, kde se opravdu vše točí jenom kolem Marie. Kristus bývá zmiňován, pokud se to zrovna hodí, jen tak mimochodem. **„Papež vyžadoval obnovení uctívání Marie, které by bylo podle Bible, bez jakýchkoliv ústupků trojjediného a christologického ražení, které by bralo ohled na jinak věřící a které by odpovídalo výrazům platné doby a kultury."** (Katolický katechismus pro dospělé, str. 173) Co může biblicky věřící křesťan říci k takové nebiblické, do omylu vedoucí a Bohu se rouhající výzvě k uctívání Marie?

K opravdu věřícím se apoštol Jan obrací s velmi důležitým slovem, které platí pro všechny časy: „*Nepsal jsem vám proto, že byste neznali pravdu, ale že ji znáte, a že všeliká lež není z pravdy.*" (1.Jan.2:21) Žádné z prohlášených dogmat nemá svůj původ ve Slově pravdy. Jejich původ je z jiných pramenů. Kdo nenalezne přístup k pravdě — ke Slovu, musí si vytvořit náhradu! A kdo nemá důvěru v Boha, jezdí jako papež mezi davy svých přívrženců v neprůstřelném "papamobilu".

Následují bez bližšího vysvětlení vypsána data (jež se ale nedají vždy přesně zjistit), kdy byly zavedeny různé věci, které v raném křesťanství neexistovaly (L. J. King: House of Death .../Dům smrti.../, str. 117-122):

- 310 někteří začínají s křížováním se
- 320 voskové svíčky při bohoslužbě
- 375 uctívají se andělé a zesnulí svatí
- 394 zavádí se každodenní mše
- 431 počátek uctívání Marie
- 500 kněžstvo začíná nosit jednotný oděv
- 600 Řehoř I. zavedl do bohoslužby latinu; začátek vzývání Marie a zesnulých svatých
- 650 počátek slavností ke cti panny Marie
- 709 zavádí se líbání papežovy nohy
- 750 počátek světské moci papeže
- 788 uctívání Marie a zesnulých svatých; klanění před křížem, sochami a relikviemi
- 850 rituál svěcení vody přidáním soli a kněžským požehnáním — tzv. svěcená voda
- 890 uctívání Josefa, manžela Marie
- 965 zavádí se svěcení zvonu
- 995 zavádí se prohlašování zesnulých za svaté
- 998 ustanovuje se půst v pátek velikonočního týdne
- 1079 počátek kněžského celibátu
- 1090 zavádí se růženec
- 1100 zavádí se obětování při mši
- 1184 ustanovení inkvizice proti kacířům
- 1190 počátek prodávání odpustků
- 1200 hostie nahrazuje chléb při večeři Páně
- 1215 dogma pozdvihování; nejméně jednou do roka vyznávání hříchů (zpověď) před knězem
- 1220 zavádí se klanění hostii
- 1227 zavádí se zvonění zvonkem na znamení toho, že kněz vykonává proměňování
- 1229 laikům se zakazuje číst Bibli
- 1245 kardinálové začínají nosit červený klobouk
- 1264 zavedení slavnosti Božího těla
- 1410 sboru je zakázán kalich
- 1439 vyhlášení nauky o očistci

1478	zavedení inkvizice ve Španělsku
1545	tradice je postavena na stejnou úroveň s Písmem svatým
1546	začlenění apokryfů do Bible
1854	zvěstování neposkvrněného početí Marie
1870	ustanovení dogmatu o neomylnosti papeže
1925	tělesná přítomnost panny Marie v nebi
1950	vyhlášení dogmatu o tělesném nanebevzetí Marie.

Každý přemýšlející člověk se přece musí ptát, jaký smysl mají všechna ta, s tak velikým odstupem vyhlášená učení. Nový zákon je ukončený. A k tomuto zákonu — k této závěti — se nesmí nic přidávat. „*Bratři, znázorním to příkladem: ani lidskou závět' jednou právoplatně potvrzenou nemůže nikdo zrušit, nebo k ní něco **přidat**.*” (Gal.3:15) Co se s pozemskou závětí nikdy nesmí udělat, to se s Boží závětí učinilo, a sice všemi těmito pozdějšími dodatky. Kde zůstává respekt před konečným varováním: „...*jestliže by kdo přidal k těmto věcem, že jemu přidá Bůh ran napsaných v knize této.*” (Zj.22:18)? (Viz také Př.30:5-6)

7. kapitola REFORMACE — NOVÝ ZAČÁTEK

Boží zásah prostřednictvím reformace byl více než nutný, a přece z biblického hlediska zdaleka ne dostačující. Stojíme zde před otázkou, zda reformátoři, kteří vzešli z římskokatolického náboženství, opravdu pochopili, že se musel udělat nový začátek, neboť na tomto úplně zesvětštlém a nebiblickém systému se nedalo reformovat vůbec nic. Na jedné straně se tenkrát naplnilo slovo proroka Jeremiáše: „*Zorejte úhor, a nerozsívejte do trní*” (kap.4:3), ale na druhé straně i proroctví: „*Hojili jsme Babylon, ale není zhojen, opusťme jej, a pojďme jeden každý do země své.*” (kap.51:9) Bylo to vyjití, byl to přelom, jako by byl slyšet hlas volající z nebe: „*Vyjděte z něho lidé můj, abyste neobcovali hříchům jeho, a abyste nepřijali z jeho ran.*” (Zj.18:4)

Například Luther sice správně pochopil slova, která zvěstoval apoštol Jan ve jménu Pána: „...*ježto kupci tvoji bývala knížata zemská, a tráveními tvými v blud uvedeni byli všichni národové. Ale v něm nalezena jest krev proroků a svatých i všech zmordovaných na zemi.*” (Zj.18:23-24) Právě tak i slova proroka Jeremiáše: „*Byl koflíkem zlatým Babylón v ruce Páně, opojujícím všecku zemi; víno jeho pili národové, proto se zbláznily národy.*” (Jer.51:7) Přesto se reformátorům návrat k ranému křesťanství nepodařil. Ve skutečnosti bylo reformováno, odstraněno a pozměněno jen tu a tam něco.

Přitom šlo v první řadě o kupčení s odpustky, o roli papeže a o všeobecné nešvary. Vrcholem podle Písma bylo proniknutí k mohutnému svědectví, že člověk je ospravedlněn pouze z milosti vírou ve Spasitele. To byl ten vlastní průlom, rozbití babylonského žaláře. Na druhé straně se ale převzala učení, která jsou zcela nebiblická a prostě typicky katolická. Tak například tak zvané svátosti byly pouze zredukovány, křest dětí byl převzat atd.

Žel víra v trojjedinost, kterou převzali i protestanti, je nechala částečně pokračovat ve stejných kolejích. Židy a jinak věřící (například i znovu pokřtěné) zatracoval i Luther, Schwenkfeld a jiní. V Ženevě byl 27. října 1553 se souhlasem Kalvina upálen na hranici španělský lékař Michel Servet, protože odmítal víru v trojjedinost (M. Rang — O. Schlißke: „Die Geschichte der Kirche/Dějiny církve”, str. 132) Lutherovy a Melanchthonovy výroky zvláště o znovu pokřtěných jsou zaznamenány v dějinách náboženství. Katolický postoj, „samospasitelné” právo římské instituce, zřejmě reformátoři zcela nezavrhlí. To vysvětluje i jejich intoleranci (nesnášenlivost) vůči jinak věřícím. A to ještě i dnes! Svobodné sbory existující již staletí jsou stále ještě označovány za sekty, i když tento pojem pochází ze slova „sektion” a označuje část celku a podle Webstra to neznamená nic jiného než „organizované náboženské společenství”. Podle toho by pak všechny organizované

denominace byly sektami, totiž částmi celku. Prostřednictvím rozličných kultických náboženství v naší době se pojem sekty nově oživil, ale má divné pozadí.

I když v době reformace nebylo ještě zdaleka dosaženo Božího cíle, tzn. biblicky novozákonní církve, přesto byl učiněn první krok k biblické víře: návrat ke kázání Slova Božího. Proto dlužíme dík a uznání předchůdcům reformátorů, kteří byli upáleni na hranicích, i vlastním reformátorům.

Od té doby si království Boží nově a mocně razilo cestu. Následovalo jedno probuzení za druhým a světlo evangelia stále více pronikalo vpřed. Od ospravedlnění skrze víru se přecházelo k dalšímu spasitelnému prožitku, a sice k posvěcení srdce Slovem a Duchem Božím. Zapálení probuzenečtí kazatelé, kteří vešli do církevních dějin, působili a zvěštovali biblické pravdy, které pak posluchači i prožili. Jako služebníci Boží všech dob nebyli ani oni úředníky nebo hodnostáři, ale služebníky Slova a zvěstováním evangelia přiváděli lidi ke Kristu. Žel i tito Bohem použítí muži se zastavili vždy u toho učení, které bylo pro ně obzvláště důležité. Jedni se spokojili s ospravedlněním, druhým stačilo posvěcení, dalším obrácení a křest víry atd. Ale Bůh Svým Duchem působil dále.

Na přelomu minulého a tohoto století propuklo v různých protestantských denominacích a svobodných sborech mezi obrácenými věřícími, kteří po tom toužili, spontánní působení Ducha. Obdobně jako v době prvotního křesťanství prožili i oni Boha nadpřirozeným způsobem. Tak začalo letniční hnutí ve 20. století.

Z pokračujících reformačních a pietistických hnutí vznikaly nejrůznější svobodné sbory. Lidským selháním se dělaly chybné kroky a nastala smíšená, což nás ale neopravňuje k tomu, abychom odmítali neomylné působení Boží. Smyslem a účelem každého probuzení bylo přivést církve blíže ke stavu prvotního křesťanství. Jestliže v každém probuzení působil Duch Boží, pak se v takzvaném „letničním probuzení“ jednalo zase o vylití a působení Ducha, které zažili ospravedlnění, obnovení a znovuzrození lidé.

Jan Křtitel přece zvěštoval: „*Já zajisté křtím vás vodou, ale jde silnější nežli já, kterému nejsem hoden rozvázatí řemínek u obuvi jeho. Ten vás křtí bude Duchem svatým a ohněm.*“ (Luk.3:16) Toto oznámení se poprvé naplnilo o letnicích. Prožije-li člověk, který uvěřil v Krista, křest Duchem svatým, obdrží jistotu, že ho Bůh přijal; pro pravé děti Boží je to zapečetění Duchem svatým. (Ef.1:13; Ef.4:30)

Dnes se ovšem setkáváme s nejrůznějšími charismatickými hnutími i s „Hnutím charismatické obnovy“, což je název pro uskupení římských katolíků. Vytváří se atmosféra, ve které mají lidé emocionální zážitky, avšak zůstávají ve svém starém způsobu života a jsou nadále spojeni s tradicí. Obdrží sice jisté pomazání Duchem, ale učinili ve své duši skutečné prožití s Bohem, skrze které by byli obnoveni a znovuzrozeni? Tuto otázku si může zodpovědět jenom každý sám osobně. Děti Boží skutečně naplněné Duchem svatým budou uznávat navždy platné spasení a jejich výhradním svědectvím se stane věčně zůstávající Slovo Boží. Oni nesou ovoce Ducha, podle kterého je všichni mohou poznat. Mnozí se mohou prokazovat dary, avšak ovoce Ducha mají jenom ti, kteří obdrželi božské vlastnosti. Ještě platí slovo: „*A tak tedy po ovoci poznáte je. Ne každý, kdo mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdo činí vůli Otce mého, který v nebesích je. Mnozí mi řeknou v onen den: Pane, Pane, zdali jsme ve jménu tvém neprorokovali, a ve jménu tvém d'áblů nevymítali, a v tvém jménu divů mnohých nečinili? A tehdy jim vyznám, že jsem je nikdy neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti.*“ (Mat.7:20-23)

Hned po II. světové válce, v květnu 1946, začalo v USA masové probuzenecké hnutí, v jehož čele stál prostý a pokorný kazatel William Branham (1909-1965). Jako dlouholetý očitý svědek píše o něm reverend Gordon Lindsay ve své knize „William Branham, muž Bohem poslaný“, že Bůh v jeho službě působil stejné divy a znamení, jaké se staly ve dnech Ježíše Krista a apoštolů: slepí prohlédli, chromí zase mohli chodit, dokonce i lidé, kteří měli rakovinu v konečném stádiu, byli uzdraveni.

V druhém vydání této knihy, kterou zveřejnilo nakladatelství „Mehr Licht“ v Hamburku, je na 4. stránce otištěn dopis, který napsal německý zemský D. Dr. Dibelius — německý evangelicko-luteránský zemský biskup — překladateli, faráři M. Gensichenovi: „**Srdečně Vám děkuji za**

laskavé doručení zajímavého sešitku o evangelistovi Williamu Branhamovi, který jste tak výstižně přeložil. Nám je ještě trochu cizí tento způsob, který užívají Američané. Ale možná bude dobré, bude-li do naší evangelizační praxe zaveden jiný duch. Proto vítám Váš plán pozvat Branhama také do Německa."

Tato zplnomocněná a nadpřirozeně prokázaná služba dala podnět k činnosti většímu počtu evangelistů, kteří později vystoupili s podobným působením. Vzniklo mnoho známých evangelizačních společností jako např. Mezinárodní organizace obchodníků plného evangelia; tehdy začala také charismatická hnutí a různé další směry. Pozorujeme-li to však pečlivě, zjistíme, že je dnes náboženský zmatek větší než kdy předtím. Říká se: „Zde je Kristus! Tam je Kristus!" Avšak stále ještě nevznikla církev, která by se dala zcela přirovnat k prvotnímu křesťanství s příslušnými biblickými učením a praxí a s potvrzením odpovídajícím Písmu. Nyní, na konci novozákonního časového úseku, je zapotřebí závěrečného mohutného působení Ducha, skrze které bude církev dokončena. Neboť božským cílem je, aby byl konec stejný jako začátek. Tak, jak působil Kristus na začátku, bude působit i na konci.

Zásadně všechno, co se týká církve živého Boha, musí být přivedeno do původního stavu. Před příchodem, resp. návratem Krista je církvi zaslíben čas rozvážení a plné znovunapravení (Sk.3:19-21 i jiná místa). Kdo nyní patří k církvi Páně, nenechá se strhnout náboženským nadšením a klamem, ale prozkoumá Písmo svaté, nalezne zaslíbení pro tento čas, uvěří jim a prožije je. Všechno, co Bůh činí, činí podle Svého Slova. Než se můžeme modlit: „...*tvá vůle nechť se stane...*“ musí nám být vůle Boží ze Slova zjevena. Tato doba není dobou zvláštních mužů, ale hodinou Boží, hodinou Slova — pravdy. Na základě těchto pojednání by mělo být každému umožněno zkoumat, zdali opravdu věří podle Písma, nebo má jenom víru, kterou učí nějaká konfese. Nyní záleží na tom, abychom se napojili na poslední působení Boží před návratem Ježíše Krista.

8. kapitola BOŽSTVÍ

S největším respektem a se svatou úctou a bázní přistupujeme k tématu o božství. Stejně tak, jako existují různá náboženství, nalézáme i nejrůznější představy a učení o Bohu. V tomto pojednání bychom chtěli, aby Bůh sám o sobě vydal svědectví, a chtěli bychom zdůraznit Jeho sebezjevení.

Od formulací upustíme, neboť se nedá učinit pochopitelným to, co je nepochopitelné, vysvětlit nevysvětlitelné a porozumět tomu, co přesahuje náš rozum a co zůstane až do přechodu do věčnosti nepochopitelným. „...*nýbrž nebesa nebes neobsahují tě...*“ /dle něm. Mengeho překl. Bible: „...*neboli nebesa nebes Tě nemohou obsáhnout...*“/ (2.Par.6:18) Teprve až sami budeme u Boha ve slávě, dozvíme se více o tajemství Všemohoucího.

Skoro všichni apologeti si o božství prisvojili názory, o kterých se diskutovalo a jež se vyučovaly teprve až od 4. století. Proč se přitom neporadili se Starým ani Novým zákonem, je nepochopitelné. Žádný prorok a žádný apoštol nikdy nehovořil o trojedinosti. V pohanství existovalo mnoho trojediností, nejznámější nalezneme ve vaišnavismu: Brahma — stvořitel, Višnu — zachovatel, Maheš — ničitel. Ale ve Starém ani v Novém zákoně není řeč o vícero Božích osobách. Ani jednou se nám Pán ve Svém Slově nepředstavuje jako „trojosobnostní“ Bůh; každopádně však jako osobní Bůh. Kdo se pokouší Boha rozdělit, nemá už jednoho pravého Boha, ale samostvořeného Boha s dvěma nebo třemi tvářemi, případně i více bohů.

V posledních letech se obzvláště na sjezdech evangelických denominací v pracovních skupinách přihlásily ke slovu feministické teoložky s pojednáními o Bohu, která jsou skutečně urážlivá, ba rouhající. Vznesly námitky proti klasifikování Boha jako muže, a ne jako ženy. Hovoří o „**mužském Bohu Bible**“, o „**deseti přikázáních psaných pouze pro muže**“ a prohlašují: „**protože ženy nemohly být obřezány (neměly podíl na smlouvě obřízkou s Bohem), nebyly**

plnohodnotnou součástí židovského náboženství co do úplné účasti na vykonávání rituálních a kultovních úkonů" (Idea Spektrum, 1. července 1987, str. 17). Je prostě otřesné, musíme-li zažít to, jak dalece se lidé dokážou zapomenout a jak napadají i Boha.

Asi před čtyřmi tisíci lety uzavřel Bůh smlouvu s Abrahamem a dal mu zaslíbení: „*Ano, požehnány budou v tobě všechny čeledi země.*” (1.Moj.12:3) Abraham je pro Židy, křesťany a muslimy ústřední postavou. V době Mojžíše, tedy asi před 3600 lety, sestoupil Pán na horu Sinai a vydal deset přikázání. I tato událost je pro ona tři jmenovaná náboženství nesporná. Od toho okamžiku byl Izrael určen k tomu, aby uprostřed všech pohanských národů vydával svědectví o jediném pravém Bohu.

Asi před dvěma tisíci lety působil Mesiáš, zplozený Duchem svatým a narozený z panny Marie. O tom jsou křesťané přesvědčeni. Muslimové Jej považují za největšího proroka, věří také v divy, které učinil, ale neuznávají Ho jako Spasitele. Židé také ne; ale jejich čas, aby v Něho uvěřili, je blízko. Neboť stejně jako Josefa poznali jeho bratři teprve při druhé návštěvě, tak i Izrael pozná Mesiáše teprve tehdy, až k nim přijde podruhé. (1.Moj.45; Sk.7:13)

Asi před 1400 lety působil Mohamed, aby vyvedl svůj národ z modlářského kultu a přivedl jej k jedinému pravému Bohu, kterého nazýval Alláh. Mohamed věřil, že je podle Mal.4:5 posledním prorokem. Po něm měl přijít na celou zemi soud a Alláh měl vyřknout rozsudek nad celým lidstvem, podle kterého by šli jedni do ráje a druzí do zatracení. I když od té doby uplynulo 1400 let, tato událost se nenaplnila. Vzniklo z toho však náboženské učení, které zcela míří proti křesťanství a židovství. To nebyl původní úmysl. Stále znovu se v Koránu napomíná, aby četli a věřili Písmu svatému — čímž myslel Mohamed Bibli! — což ovšem dnes už žádný muslim nedodržuje.

Rozhodující je správné poznání Boží a správné pochopení Jeho sebezjevení. Pouze tak se můžeme stát částí Božího plánu. Co se týká osobního zjevení Božího, pak je většina Židů nepoznala, křesťané je vyložili chybně a muslimové je nepochopili. To se dá přesvědčivě dokázat. Kdyby býval tentýž Bůh, který hovořil k Abrahamovi, Mojžíšovi a skrze Krista, mluvil i s Mohamedem, pak by se všechno, co bylo řečeno, napsáno a čemu se věří, muselo od A až do Z se vším shodovat. Jako lidé 20. století se přece musíme tázat, kdo pochopil Slovo a plán Boží a kdo mu špatně porozuměl. Původní cíl Boží s lidstvem není prostě již v dnešních náboženstvích znám. Zrovna tak převážná většina lidí ani nepoznala, ani nepochopila smysl a účel všech různých zjevení Božích, včetně Jeho sebezjevení v Kristu.

Tam, kde je použito slovo „Bůh“, je v původním textu slovo „Elohim“. „*Na počátku stvořil Elohim nebe a zemi...*” Slovo „Bůh“ nám představuje Všemohoucího jako „předmět uctívání“. V první kapitole Bible je řeč pouze o Elohim. Od 1.Moj.2:4 čteme o „Bohu Pánu“ (podle kral. překl. Bible „Hospodin Bůh“) (*Elohim-Jahve*). Jednotlivá označení vyjadřují způsob a význam Božích zjevení. Jedná se přitom o rozmanitost Jeho vlastností. Slovo Elohim samo o sobě je v jednotném čísle, vyjadřuje ale množné číslo, neboť Bůh je mnohé: Stvořitel, Zachovavatel, Soudce, Král atd.

Je-li v původním textu slovo *Elohim*, *Eloah* nebo *El*, je tím vždy míněn Bůh. Záleží pouze na tom, z jakého titulu hodnosti anebo funkce hovoří a se zjevuje. Používala se označení *El Eljon* (nejvyšší Bůh; 1.Moj.14:18); *El Šadaj* (starající se, posilující, všedostatečný Bůh; 1.Moj.17:1); *El Olam* (věčný Bůh; 1.Moj.21:33) a *El Gibbor* (mocný Bůh; Iz.9:5). Je velmi politováníhodné, že překladatelé Bible nepřevzali židovská označení. Tím se stalo pravé poznání Boha obtížnější, neboť význam, který v tom určitém jménu spočíval, již nebyl vyjádřen.

Až do vydání zákona užívali patriarchové pro označení Boha pojem Elohim. Teprve až Mojžíšovi řekl Bůh: „*JÁ jsem Jahve. JÁ jsem se Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi zjevil jako El Šadaj, ale jménem Svým Elohim-Jahve jsem se jim nezjevil.*” (2.Moj.6:2-3) Blížilo se uzavření smlouvy s celým národem izraelským, a proto Bůh Pán zjevil své smluvní jméno a sice jméno Jahve, které se v hebrejštině píše JHVH. Všude tam, kde čteme ve Starém zákoně „Bůh Pán“, je v původním textu *Elohim-Jahve*. *Jahve* je viditelný způsob zjevení *Elohim*.

Stejným způsobem, jak vyjadřuje v patřičném spojení výraz *Elohim* svou mnohotvárnost, je to vyjádřeno i jménem *Jahve*: *Jahve-Jiré* (Pán se stará; 1.Moj.22:7-14); *Jahve-Rafa* (Pán uzdravuje; 2.Moj.15:26); *Jahve-Nisi* (Pán, má korouhev; 2.Moj.17:8-15); *Jahve-Šalom* (Pán, můj pokoj;

Soud.6:23); *Jahve-Róhi* (Pán, můj pastýř; Ž.23); *Jahve-Cidkenu* (Pán, naše spravedlnost; Jer.23:6); *Jahve-Šama* (Pán jest přítomný; Ez.48:35) a *Jahve-Sabaot* (Pán zástupů; 1.Sam.1:3). Od počátku se Bůh zjevoval jako Pán, vždy podle potřeby a podle Svě vůle.

Dříve nežli Bůh Pán zjevil Svě jméno, oznámil Mojžíšovi, kdo On je: „*I řekl Bůh Mojžíšovi: JSEM, KTERÝŽ JSEM. Řekl dále: Takto diš synům izraelským: JSEM poslal mne k vám... to jest jméno mé na věčnost a mé pojmenování od pokolení do pokolení.*” (2.Moj.3:14-15) Pojem „JSEM” je zahrnut do jména Jahve, jakožto věčně trvajících, sám v sobě existujících. ON je vždy ten JSEM, nezávisle na tom, jak, kde a kdy se zjevuje. I když přešel z duchovního těla do masitého, když nesl novozákonní smluvní jméno *Ješua* (Ježíš), což znamená „Jahve-Zachránce”, zůstává přesto stále ten JSEM. Takto to nalézáme až do poslední kapitoly Nového zákona: „*Já JSEM Alfa i Omega, počátek i konec, první i poslední.*” (Zj.22:13)

Jenom ten, kdo pozná způsob zjevení Božího ve Starém zákoně, má možnost Jej vidět i v Novém zákoně. Je to v podstatě vždy tentýž Bůh a Pán s tím rozdílem, že se viditelně zjevoval ve Starém zákoně v *duchovním těle* a v Novém zákoně v *lidském masitém těle*.

Bůh je ve Svě podstatě Duch (Jan.4:24). Jako Ducha Jej nikdo neviděl (Jan.1:18; 1.Jan.4:2). Proto je také označován jako „neviditelný Bůh” (1.Tim.1:17; 1.Tim.6:16). Kdo viděl Boha ve Starém zákoně, viděl Jej jako Pána, jako *Jahve*, a kdo chce vidět Boha v Novém zákoně, musí Jej vidět jako Pána, sice jako *Emanuela* — s námi Bůh. Tedy Otec se zjevil v Synu — Bůh, Duch jako Pán v lidském těle. Všechna označení, která se vztahují na Boha, se vztahují také na Pána.

Ve Starém zákoně ještě neexistoval vztah *Otec-Syn*. Byl pouze v prorocích předpověděn. Žádný prorok neoslovil Boha „*nebeský Otče*”; žádný se během doby 4000 let Starého zákona neobrátil k Synu Božímu. Také nebyl jeden jediný rozhovor mezi Otcem a Synem, protože tato skutková podstata ještě neexistovala. Byl to Bůh Pán, ke kterému měl národ izraelský vztah a na kterého se obraceli.

Avšak už v 1.Moj.1:27 se setkáváme se skutečností, že neviditelný Bůh vystupoval dvojím způsobem. Jediný pravý Bůh vystupuje přímo na počátku, při stvoření, jednou viditelně v postavě člověka, proto je psáno: „*I stvořil Bůh člověka k obrazu svému,*” a podruhé se jako Duch Boží vznášel nad vodami. Nikoho by proto ale nenapadlo, aby zde hovořil o vícero osobách. Chceme-li, máme před sebou od samého počátku způsob, jakým se Bůh sám zjevoval. Mnohotvárné způsoby zjevování Božího ve Starém zákoně se v odborném jazyku nazývají „*theofanie*”. V Novém zákoně vzal na Sebe podobu lidské postavy.

9. kapitola VLASTNÍ SVĚDECTVÍ BOŽÍ

V Písmu svatém se setkáme za prvé s vlastním svěděním Božím, za druhé se svěděním proroků, které On poslal, a za třetí se svěděním apoštolů. Ve Starém zákoně se Bůh zjevoval v duchovním těle a oznamoval Svě sebezjevení v lidském těle. V Novém zákoně je nám potvrzeno naplnění a uskutečnění tohoto zaslíbení.

Je nutné, abychom se vžili do židovského způsobu myšlení a víry a sledovali Boha z původního pohledu. Jenom národu izraelskému bylo uloženo, aby vydával svědectví o jediném pravém Bohu. Pán se zjevil Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi jako všemohoucí Bůh. S Mojžíšem hovořil Pán tváří v tvář (2.Moj.33:11). V celém Starém zákoně to byli židovští proroci, skrze které Bůh hovořil.

Poněvadž Bůh stojí na prvním místě, nechť se nám nejprve několika slovy osobně představí:

„*I mluvil Bůh všechna slova tato, řka: Já jsem Pán (Jahve) Bůh (Elohim) tvůj, který jsem tě vyvedl z země Egyptské, z domu služby. Nebudeš mítí bohů jiných přede mnou.*” (2.Moj.20:1-3)

„*Tobě jest to ukázáno, abys věděl, že Pán jest Bůh, a že není jiného kromě něho.*” (5.Moj.4:35)

„*Věz tedy dnes a obnov to v srdci svém, že Pán jest Bůh na nebi svrchu i na zemi dole, a není žádného jiného.*” (5.Moj.4:39)

„*...Pán Bůh náš, Pán jeden jest.*” (5.Moj.6:4)

„*Pohledte již aspoň, že já jsem, já jsem sám, a že není Boha kromě mne.*” (5.Moj.32:39)

„...že můžete věděti, a mně věřiti, i rozuměti, že já jsem, a že přede mnou nebyl zformován Bůh silný, aniž po mně bude. Já, já jsem Pán, a žádného není kromě mne spasitele." (Iz.43:10-11)

„Aby poznali od východu slunce i od západu, že není žádného Boha kromě mne. Já jsem Pán, a není žádného více." (Iz.45:6)

„Ježto já jsem Bůh Pán tvůj... a Boha kromě mne nepoznal jsi, aniž jest jiný vysvoboditel kromě mne." (Oz.13:4)

Následující některá místa z Nového zákona mají potvrdit citáty ze Starého zákona:

„Slyš, Izraeli: Pán, náš Bůh je Pán sám... Mistře, dobře jsi v pravdě pověděl. Nebo jeden jest Bůh, a není jiného kromě něho." (Mar.12:29+32)

„Poněvadž jeden jest Bůh..." (Řím.3:30)

„Ale my máme jediného Boha..." (1.Kor.8:6)

„Ale prostředník není jednoho, Bůh pak jeden jest." (Gal.3:20)

„...nesmrtelnému, neviditelnému, jedinému Bohu budiž čest!" (1.Tim.1:17)

„Jeden jest zajisté Bůh." (1.Tim.2:5)

„Ty věříš, že jest jeden Bůh? Dobře činíš." (Jak.2:19)

„Jemu, jedinému Bohu, který je skrze našeho Pána Ježíše Krista naším spasitelem, — jemu budiž sláva a velebnost, císařství i moc, i nyní i po všechny věky. Amen." (Juda25)

Místa ze Starého zákona, z prorockého slova, a z Nového zákona, z apoštolského slova, dosvědčují totéž. Na žádném místě se nehovoří o „trojjediném" či „dvojjediném" Bohu, nebo o „věčném Synu". Mnoho knih na téma „svaté trojjedinosti" nemuselo nikdy vyjít, kdyby bylo převzato biblické učení a poznání Boží. Tak zvaná „svatá trojjedinost" nebo „svatá Trojice" nikdy podle svědectví Písma svatého neexistovala, neexistuje ani dnes a nebude existovat ani na věčnosti. Existuje jenom jeden Bůh, který se zjevil jako Otec, Syn a Duch svatý. Bůh byl vždy ten Neodvolatelný, a to definitivní a vše, co z Něho vyšlo, úzce souvisí s Ním: Syn Boží, Slovo Boží, Duch Boží atd. Syn, Slovo, Duch atd. mají v Bohu své východisko, svůj počátek. Bůh žádný takový počátek nemá, neboť On je ten Jediný, Věčný — On je tím původcem, výchozím bodem, se kterým všechno souvisí, On je všechno ve všem.

V Novém zákoně je dále řečeno: „Ale my máme jediného Boha, a sice Otce, z něhož všechno, a my v něm, a jenom jednoho Pána, a sice Ježíše Krista, skrze něhož všechno, i my skrze něho." (1.Kor.8:6) V tomto verši je nám jasně ukázáno, že existuje jenom jeden Stvořitel a jedno stvoření, i když je osloven jednou jako Bůh a jednou jako Pán.

V nesčetných publikacích je zobrazen Bůh ve třech osobách, jak existuje v představách lidí již od 4. století. Co vidíte na těchto obrázcích? Jednu nebo tři osoby? Jeden obrázek ukazuje Otce s žezlem, Syna s křížem a Ducha svatého jako holubici; druhý představuje božství ve třech stejných osobách. Obě kresby jsou Starému i Novému zákonu zcela cizí.

10. kapitola DUCHOVNÍ TĚLO BOŽÍ

V nekonečné věčnosti byl jen Bůh sám. Bůh je Duch. Bůh je světlo. Bůh je život. V této duchovní a světelné prvopočáteční plnosti byl nejprve sám. Nikdo Jej tak nikdy neviděl. Začneme tam, kde nám je dosvědčeno Boží jednání, tedy na prvopočátku: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi." (1.Moj.1:1) Z novozákonního hlediska je při zpětném pohledu potvrzeno: „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh." (Jan.1:1) Tímto veršem je popisován ten, který se zjevoval, který když vystoupil ze Své původní světelné plnosti, začal působit mimo ni, a sice Bůh jako Logos — *Jahve*, ten Jednající a Krácející, který se později stal tělem a přijal postavu Syna. Jako *Jahve* (Pán) byl ukázán vedle Elohima (Boha), a sice vně duchovní a světelné plnosti. Proto je psáno: „To bylo na počátku u Boha" (v.2), ne ve věčnosti, neboť věčnost nemá počátek. Aby všichni věděli, že se zde jedná o *Jahve*, o Stvořitele, je ve verši 3 vzhledem ke Slovu, Logos, dále řečeno: „Všecky věci skrze něj učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno, což učiněno jest." V této souvislosti také musíme vidět slovo z Kol.1:16: „Nebo skrze něho stvořeny jsou všechny věci, které

jsou na nebi i na zemi, viditelné i neviditelné, buďto trůnové neb panstva, buďto knížata neb mocnosti; všechno skrze něho a pro něho stvořené jest."

Na počátku stvořitelského procesu byla Země pustá (tohu) a prázdná (bohu), neměla ještě žádnou podobu, ani žádný život. Tma byla nad propastí. V tom okamžiku, kdy Bůh začal tvořitelsky působit, vznášel se Duch Boží nad hlubinou. Slovo (Logos) a Duch Boží působili od počátku ve stvoření a ve spasení harmonicky společně. Vyslovením Slova přišla různá stvoření v bytí, začala existovat. Ale život mohl vzejít pouze skrze spolupůsobení Ducha. Bůh řekl, a stalo se. ON řekl: „*Buď světlo!*“ (1.Moj.1:3) a bylo světlo. Vše, co Bůh vyslovil, se stalo. V Jeho Slově je tvořitelská síla.

V prvopočátku vyšel Bůh, jak už bylo uvedeno, ze Svě původní plnosti a viditelně se projevil v určité podobě jako *Jahve*: „*I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej.*“ (1.Moj.1:27) Obrazem Božím je postava muže: „*...a nad podobenstvím trůnu na něm svrchu, na pohledění jako tvárnost muže.*“ (Ez.1:26; Zj.4:2)

Bůh je osoba; v této podobě chodil po zahradě Eden a hovořil s prvními lidmi. V 1.Moj.18:1 je nám popsána Jeho návštěva u Abrahama: „*Ukázal se pak jemu Pán v rovině Mamre; a on seděl u dveří stanu, když veliké horko na den bylo. A když pozdvihl oči svých, viděl, a aj, tři muži stáli naproti němu.*“ Následující rozhovor se pak odehrával mezi Pánem a Abrahamem. Oba andělé, kteří Pána doprovázeli, šli později do Sodomy (1.Moj.19). V celém Starém zákoně se potvrzuje skutečnost, že se Bůh zjevoval v duchovním těle. Jakob s Ním zápasil, objal Jej a dostal od Něho dokonce ránu pěstí do boku tak, že kulhal (1.Moj.32:22-32; Oz.12:4-6). Bůh Pán byl a je pro všechny, kterým se zjevuje a ke kterým hovoří, tou největší realitou, která vůbec existuje.

Druhý bod, který musíme kvůli popisu stvoření zdůraznit, je ten, že i andělé mají podobu muže, jak je i v Písmu svatém vícekrát dosvědčeno. Daniel píše: „*...aj, postavil se podle mne na pohledění jako muž. Slyšel jsem také hlas lidský mezi Ulaiem, kterýžto zavolav, řekl: Gabrieli, vylož tomuto vidění to.*“ (Dan.8:15-16) V kap. 9:21 svědčí: „*Ještě, pravím, mluvil jsem při modlitbě, a ten muž Gabriel, kterého jsem viděl v tom vidění na počátku...*“

Že Pán sám i andělé mají postavu muže, je důležité proto, že je tím dána neomylná odpověď na 1.Moj.1:26. Zde je psáno: „*Řekl opět Bůh: Učiňme člověka k obrazu našemu...*“ Od samého počátku byl Bůh obklopen anděly, kteří měli stejnou postavu jako On. Jobovi řekl: „*Kdes byl, když jsem zakládal zemi? ...Na čem podstavce její upevnění jsou? ...když prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní a plesali všichni andělé?*“ (Job38:4-7) Zde je nám potvrzeno Slovem Božím, že když Bůh tvořil zemi, byly u toho přítomny i nebeské zástupy. Jim řekl: „*Učiňme člověka...*“ Výklad, že zde hovořil k božským osobám, je nesprávný. Žádný prorok a žádný apoštol nevykládal toto místo v tomto smyslu. Když viděl prorok Izaiáš slávu Boží, viděl také Pána sedět na trůnu, obklopeného nebeskými zástupy. Pak uslyšel hlas Páně: „*Koho já pošlu? A kdo nám půjde?*“ (kap.6:8)

Prorok Micheáš hovoří o podobném zážitku. Svědčí: „*Viděl jsem Pána sedícího na trůně svém, a všechno vojsko nebeské stojící po pravici jeho i po levici jeho.*“ (2.Par.18:18) Když chtěl Bůh Pán udělat konec stavbě věže v Babyloně, řekl: „*Proto sestupme a zmaťme tam jazyk jejich.*“ (1.Moj.11:7) Pokaždé hovořil k andělům, kteří Jej obklopovali. Ta vyjádření v množném čísle nebyla ani ve Starém zákoně proroky, ani v Novém zákoně apoštoly vztahována na božství.

Veliké tajemství, které žádný člověk nemůže vysvětlit, spočívá v tom, že Bůh Pán přešel v Novém zákoně ze Svěho duchovního těla do lidského těla, všeho se úplně vzdal a stal se člověkem. Adam byl nejprve stvořen v duchovním těle, a sice podle obrazu Božího (1.Moj.1:27). Ve 2. kapitole je řečeno, že Adam byl potom utvořen z hlíny. A tak Adamem na Zemi přišla bytost mající na rozdíl od ostatního stvoření duši. Když byl v duchovním těle, byla už Eva v něm. Byla z něho vyjmuta teprve po jeho stvoření v masitém těle. Stejným způsobem byla i církev už v Bohu, když byl v duchovním těle. Vyjmuta z Něho byla až tehdy, když se zjevil v masitém těle.

Člověk nebyl neposlušný a nepadl v duchovním těle, ale v masitém těle. Z tohoto padlého stavu musel být spasen a opět navrácen do nesmrtelnosti. Proto se Pán stal nám rovným, aby mohl ve Svém masitém těle zaplatit cenu za naše spasení, abychom se mohli zase stát syny a dcerami Božími. Nastal nový začátek, nové stvoření.

11. kapitola SLÁVA PÁNĚ

Bůh Pán se nejprve zjevil Mojžíšovi v plameni ohně v trnitém keři. Na horu Sinai sestoupil v ohni, doprovázený hromy, blesky a zvukem pozounu. Celý národ slyšel Jeho mocný hlas (2.Moj.19,20). „*Potom vstoupili Mojžíš a Áron, Nádab a Abiu a sedmdesáte z starších izraelských, a viděli Boha izraelského. A pod nohama jeho bylo jako dílo z kamene zafírového, a jako nebe, když jest jasné. Na knížata pak synů izraelských nevztáhl ruky své, ačkoli viděli Boha, a potom jedli i pili.*” (2.Moj.24:9-11) Celý národ prožil to, že se živý Bůh projevil na Zemi. Jednotlivci směli vstoupit do Jeho bezprostřední blízkosti, viděli Boha Pána v postavě, kterou mohli popsat.

Krátce poté vystoupil Mojžíš zase na horu, aby se setkal s Pánem: „*Tedy vstoupil Mojžíš na horu, a přikryl oblak horu. I přebývala sláva Páně na hoře Sinai, a přikryl ji oblak za šest dní; a dne sedmého zavolal na Mojžíše z prostřed oblaku. A tvárnost slávy Páně byla jako spalující oheň na vrchu hory, před očima synů izraelských.*” (2.Moj.24:15-17) Jestliže je řeč o „slávě Páně, pak je tím vždy míněna „Šekina“, tj. hebrejské slovo vyjadřující viditelnou, leskem, světlem a majestátem proniknutou formaci na způsob oblaku. Slovo „Šekina“ samo o sobě už vyjadřuje nadpřirozeným způsobem přítomnost Páně. Tímto způsobem sestupoval Pán během čtyřicetiletého putování, při čemž Jej viděl celý Izrael, nad stánek úmluvy, aby mluvil s Mojžíšem. Ve dne to byl oblak, v noci ohnivý sloup, jehož světelná zář byla mohutná.

I jiní muži Boží viděli tuto Šekinu — slávu. „*I stalo se, když vycházeli kněží z svatyně, že oblak naplnil dům Pánův, tak že nemohli kněží ostáti a sloužiti pro ten oblak; nebo sláva Páně naplnila dům Pánův.*” (1.Král.8:10-11)

Prorok Izaiáš viděl Pána na trůnu a slyšel serafíny volat: „*Svatý, svatý, svatý Pán zástupů, plná jest všechna země slávy jeho.*” (Iz.6:3)

Prorok Ezechiél také směl Pána uzříti. On popisuje: „*...viděl jsem na pohledění jako oheň, a blesk vůkol něho. Na pohledění jako duha, která bývá na oblaci v čas deště, takový na pohledění byl blesk vůkol. To bylo vidění podobenství slávy Pánovy.*” (Ez.1:27b-28)

Přechod ze Starého do Nového zákona je dokonalý tak, jak jej jen Bůh byl schopen učinit. Když se stal Pán člověkem, sestoupila tatáž „Šekina”: „*A hle, anděl Páně postavil se podle nich, a sláva Páně osvítila je. I báli se bázní velikou.*” (Luk.2:9) Při proměnění se stalo totéž: „*Když pak on ještě mluvil, hle, oblak světlý zastínil je. A hle, hlas z toho oblaku řkoucí: Tento jest ten můj milý Syn, v němž se mi dobře zalíbilo, toho poslouvejte! ...Když pak sestupovali s té hory, přikázal jim Ježíš, řka: Žádnému nepravte tohoto vidění, dokud by Syn člověka nevstal z mrtvých.*” (Mat.17:5+9)

Ve velekněžské modlitbě je řečeno: „*A nyní oslav ty mne, Otče, u sebe samého tou slávou, kterou jsem měl u tebe, prve nežli svět byl.*” (Jan.17:5) Dříve než byl svět, vyšel On z Boha jako Logos-Jahve, a touto slávou byl Ješua ozářen. Tentýž zážitek je zaslíben spaseným: „*A já slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jedno jsme.*” (v.22) Dovršení je nám popsáno takto: „*Otče, které jsi mi dal, chci, kde jsem já, aby i oni byli se mnou, aby hleděli na slávu mou, kterou jsi mi dal; nebo jsi mne miloval před ustanovením světa.*” (v.24) I nás už před ustanovením světa miloval a vyvolil (Ef.1:4-5).

12. kapitola ...Z BOHA VYŠEL

Kristus je označován také jako počátek Božího stvoření (Zj.3:14). Adam byl stvořený syn Boží, Kristus zplozený Syn Boží. Adam byl v obraze Božím jako stvoření; Kristus byl obraz Boží z bytosti Boží. Adam byl stvořením podle obrazu Božího, Kristus byl obrazem Božím z Boží bytosti. Adam měl stejnou postavu jako Bůh Pán (*Elohim-Jahve*), ale neměl Jeho charakter, Jeho přirozenost: on nevyšel z Boha. Bůh však chtěl syny a dcery, kteří by vyšli z Něho, kteří by měli

Jeho bytost charakter, Jeho přirozenost, povahu. Jednorozený Syn vyšel z Boha a s Ním, tím prvorozeným, začal božský rod.

Jahve byl Bůh sám; On byl ten JSEM, ten věčně trvající, Logos, ten působící, který se pak stal člověkem. Čeho si ale nevšimli skoro všichni theologové, je vlastní jádro, sice to, že tak jako Jahve vystoupil z prvotní plnosti Boží, tak Syn, který je Jahve sám, vyšel z Otce.

„Byť Bůh Otec váš byl, milovali byste mne. Nebo já jsem z Boha vyšel...” (Jan.8:42)

„Nebo sám Otec miluje vás, proto že jste vy mne milovali, a uvěřili, že jsem z Boha vyšel.” (Jan.16:27)

„Nebo slova, která jsi mi dal, dal jsem jim; a oni přijali, a poznali právě, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že jsi mne poslal.” (Jan.17:8)

Když bylo toto tajemství zjeveno učedníkům, řekli: *„Nyní víme, že víš všechno, a nepotřebuješ, aby se kdo tebe tázal. Skrze to věříme, že jsi od Boha vyšel.” (Jan.16:30)*

Ať už ve Starém nebo v Novém zákoně, vždy se jedná o jednoho a téhož Pána: tam (ve Starém zákoně) v duchovním těle, zde (v Novém zákoně) v lidském těle. Synem Božím se nestal jakýsi Syn Boží, který existoval vedle Boha. To by byl paradox. Ježíš vyšel z Boha, je Synem zplozeným skrze Ducha, a proto ve všem totožný s Bohem. Měl v sobě Boží život, neboť On byl sám Bůh. Z Boha mohl vyjít jenom Bůh a Jeho způsobem mohl být zplozen. Skrze Něj obdrželi všichni synové a dcery Boží podíl na božské přirozenosti (2.Petr.1:4).

V theologii je hlavně definován vzájemný vztah Otce, Syna, Ducha svatého, při čemž je stavěn jeden vůči druhému. Jaký to má mít smysl, je nepochopitelné. Přidá-li se k theologii ještě filozofie, vznikne z toho magický kruh, ze kterého se ti, kteří se v něm nacházejí, nemohou dostat ven. Biblická „theologie” spočívá v uskutečnění věčného spasitelného Božího plánu s lidstvem skrze Ježíše Krista, našeho Pána. Vždyť nejde o vysvětlení vzájemných vztahů Božích zjevení potřebných ke spasení — jde totiž o vysvětlení vztahu mezi Bohem a námi, tzn. jaký vztah má On k nám a jaký vztah máme my vůči Němu. To je jádro věci. Bůh Svůj vztah k lidstvu objasnil!

Formulace takzvaného „Nicejského vyznání víry” je prostě nebiblická. Tam je psáno: **„...v Božího jediného Syna, který je z Otce zrozen před celým světem, Bůh z Boha, světlo ze světla, pravý Bůh z pravého Boha zrozen, ne stvořen...”** (F. Hauss: Väter der Christenheit/Otcové křesťanství/, str. 40) Podle toho tedy měl Otec zrodit Syna v nebi. Jak bychom si mohli něco takového představit? Kde je taková myšlenka, byť i pouze náznakem, dosvědčená v Písmu svatém?

Otec zplodil Syna na zemi skrze Ducha (Mat.1) a učinil tak začátek nového božského pokolení. Syn byl podle Ducha Bůh, podle těla byl člověk, aby tak mohl přenést lidstvo do božského stavu. Musel být člověkem, aby mohl zemřít; musel být Bohem, aby porazil smrt, peklo a ďábla. *„...zjeven je v těle, ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, kázán je pohanům, uvěřeno jemu na světě, vzhůru přijat je v slávu.” (1.Tim.3:16)* Pavel nepovažoval za nutné, aby podával vysvětlení, byť i jen v nejmenším, k tomuto velikému tajemství. Jemu stačilo zjištění: *„A v pravdě veliké je tajemství pobožnosti...”*

Zplození Syna nenastalo ve věčnosti a také ne v době Starého zákona, nýbrž tak, jak je nám to jasně a zřetelně popsáno v Novém zákoně. V zaslíbení bylo proto použito pojmu „dnes”. Vše, co je obsaženo ve Starém zákoně v proroctvích, bylo tehdy ještě budoucností. Teprve Nový zákon obsahuje naplnění.

Není pouhou náhodou, že v následujícím verši je použito pojmu „úsudek Boží”: *„Vypravovati budu úsudek Pána. Pán mi řekl: Syn můj jsi ty, Já dnes zplodil jsem tě.” (Ž.2:7)* V Žid.1:5 je řečeno: *„Nebo kterému kdy z andělů řekl: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe?”*

V epištole Židům se nám toto předpověděné „dnes” ukazuje jako den: *„Opět ukládá den jakýsi: Dnes...” (kap.4:7)* Toto „dnes” je „den spasení”. *„Neboť praví: V čas příhodný uslyšel jsem tě, a v den spasení spomohl jsem tobě. Hle, nyní jest čas příhodný, hle, nyní dnové spasení.” (2.Kor.6:2; Iz.49:8)* Ve srovnání se starozákonními věřícími, kteří nevěřili, vyslovuje pisatel epištoly Židům toto varování: *„Ale napomínejte se vespolek po všechny dny, dokud se dnes jmenuje, aby někdo z vás nebyl zatvrzen oklamáním hříchu.” (Žid.3:13)* Během celého času milosti, který trvá od příchodu —

„epifanie" Krista, až do Jeho návratu — „paruzie" Krista, žijeme ve „dni spasení", v novozákonním „dnes".

V Řím.1:3-4 čteme o Synu: „...ze semene Davidova podle tělesného původu, který prokázán jest býti Synem Božím mocně, podle Ducha posvěcení, skrze zmrtvýchvstání..." Zmrtvýchvstání Krista je triumfálním důkazem, že On byl tím zaslíbeným Synem a že se tak naplnil Žalm 2. „A my vám zvěstujeme to zaslíbení, které se stalo otcům, že Bůh naplnil je nám synům jejich, vzkřísiv Ježíše; jako i v druhém žalmu napsáno jest: Syn můj jsi ty, já **dnes** zplodil jsem tebe." (Sk.13:32-33)

Marie řekla andělu Gabrielovi, který jí přinesl božskou zvěst o zaslíbeném Mesiáši, následující: „Kterak se to stane, poněvadž já muže nepoznávám? A odpověděl anděl, řekl jí: Duch svatý sestoupí v tě, a moc Nejvyššího zastíní tě; a proto i to, co se z tebe svatého narodí, slouti bude Syn Boží." (Luk.1:34-35) Podle svědectví Písma svatého neporodil Syna Bůh, ale Marie.

V Bibli není Marie stavěna do popředí proto, aby byla uctívána a obdivována — na jejím příkladě je ukázáno, že lidé nemají s božským stvořením nic společného. Syn člověka, Ježíš, byl zcela božského původu; Marie byla pouze přirozenou nositelkou božské substance, jejíž zplození bylo zcela a úplně nadpřirozeným jevem.

Neexistuje žádné náboženské jednání, které by mohlo nahradit působení Boží. V Mat.1:20 je psáno: „...nebo dítě, které očekává, z Ducha svatého jest." Že Duch svatý není osoba sama o sobě, ale Duch Boží, by mělo být jasné už z toho, že Ježíše nikdy nenazývali synem Ducha svatého, i když byl Duchem zplozen, nýbrž Synem Božím. Ve verši 22 je řečeno, že se zde jedná o naplnění toho, co Bůh oznámil skrze proroka Izaiáše: „Hle, panna počne a porodí syna, a nazve jméno jeho Immanuel." (Iz.7:14)

Co se týká Syna, je řečeno: „Požádej mne, a dám národy, dědictví tvé, a končiny země vladařství tvé." (Ž.2:8) Teprve tím, že se Otec zjevil v Synu a stal se tak naším zachráncem, jsme mohli být zachráněni. Proto je víra v Syna Božího absolutním a jediným předpokladem k tomu, abychom byli spaseni. Jenom tam, kde se Bůh smířil s lidstvem, totiž v Kristu, přestává hněv Boží. Víra v Syna je zároveň jen a jen vírou v Otce. „Každý, kdo zapírá Syna, nemá ani Otce; kdo přiznává Syna, má i Otce." (1.Jan.2:23) Kdo zapírá božství Syna, nemá Boha za Otce.

I žalmista hovoří jedním dechem o Jahve a Synu. „Služte Pánu (Jahve) v bázni, a veselte se s třesením. Libejte syna, aby se nerozhněval, a zhylnuli byste na cestě, jak by se jen málo zapálil hněv jeho. Blahoslavení jsou všichni, kteří doufají v něho." (Ž.2:11-12) Víra v Syna Božího je nutná pro spasení, neboť Bůh nám nepřinesl spasení jako Otec, ale v Synu. Proto je psáno: „Kdo věří v Syna, má život věčný; ale kdo je nevěřící Synu, neuzří života, ale hněv Boží zůstává na něm." (Jan.3:36)

Bůh nás *nepoučuje* o sobě samém — On se *zjevuje* rozmanitým způsobem. Dogmatické formulace ze 4. století o Synu Božím jsou pouze obrazy fantazie. Pro jedny byl „zplozeným" Bohem, pro jiné „stvořeným", pro další „z Boha zrozeným" Bohem, a to vše se mělo stát před tím, než nastal čas, tedy ve věčnosti. K čemu by nám byl platný zplozený, stvořený, zrozený Bůh? Takový Bůh neexistuje. Zplození se vztahuje na Syna, tak zní jasné svědectví Písma, a tento je jednorozený Syn, který zcela pochází z Boha. ON není Synem Boha a Marie, On je jediné Boží jednorozený Syn. Mnozí theologové míní, vzhledem k moderní genetice, že vaječná buňka Marie byla božsky oplodněna skrze Ducha svatého! Pak by bývalo ale proniklo z chromozomů této vaječné buňky to hříšné do božské genové struktury, a zase by bývalo nastalo smíšení. Vyloučeno! *Jednorozený* znamená, že vše, i vaječná buňka, pochází od Boha.

Prorocký charakter Starého zákona je ve slově, obraze a podobenství předvídajícím a výhledovým zjevením, jehož uskutečnění ještě nenastalo. Ve svědectví Starého zákona se v podstatě jednalo o to, co „mělo být zvěstováno jako zjevení." (Žid.3:5) Proroci, skrze které Duch Boží hovořil, hleděli do budoucnosti; jim bylo zjeveno, že nesloužili sami sobě, ale nám (1.Petr.1:12). Od okamžiku, kdy se Ten hovořící a působící stal sám člověkem, setkáváme se s uskutečněním zosobněného Božího zjevení v Kristu, které dosáhlo vyplnění. Proroci předpovídali, co se stane, apoštolové dosvědčili, že se to stalo. Ten, který se ohlásil skrze zjevení Slova, přišel a „v něm přebývá všechna plnost Božství tělesné" (Kol.2:9).

Je nepochopitelné, jak mohla vzniknout z božských slov zjevení lidská učení a jak se mohlo majestátní Boží zjevení v Kristu vykládat filozoficky trojjediným způsobem. K tomu píše prof. Emil Brunner: „Právě tak je ale také pojem tří osob více než pochybný. To vycítil už Augustin. (srv. »De Trinitate«, V, 9.) Tyto pochybnosti zřejmě sdílel i K. Barth (»Kirchliche Dogmatik« I, I, str. 703). Můžeš myšlení přikazovat: »Máš si myslet, že tyto tři osoby jsou jako jedna« — nic to nepomůže: zůstává nejisté kolísání mezi tritheismem a monotheismem. Nejenom pojem substance, ale i pojem osob byl příliš neohrabaný k tomu, aby bylo pochopeno tajemství jednoty zjevujícího a zjeveného. Postavení tří osob vedle sebe bylo ale následkem toho, že dějinně-spásné myšlenky už nebyly chápány. Zabývali se sami v sobě transcendentním (nadpřirozeným) pozadím zjevení, vnitřně trinitární život učinili hlavním předmětem reflexe (přemítání); to je to hluboce nebiblické v náboženském učení o trojjedinosti.“ (E. Brunner: Dogmatik, sv. I, str. 243-244)

Proroci a apoštolové neznali žádnou trojjedinost, proto také formulace „trojjediný Bůh“ se ani jedinkrát v Bibli nevyskytuje. Jak by pak mohly být tři osoby, které jsou zajedno, jedním Bohem? To může být opravdu označeno pouze jako pohanské učení a jako něco, co je Bibli cizí. Ten jediný, pravý, věčný Bůh se zjevil trojím způsobem: v nebi jako Otec, na Zemi v Synu a skrze Ducha svatého. To je svědectví Písma. Proroci a apoštolové, kteří Boha prožili, slyšeli, viděli a znali, Jej zvěstovali tak, jak se zjevil. Theologové postavili Boha vzhůru nohama a z Jednoho učinili tři. Převážná většina z nich přiznává, že Bible učení o trojjedinosti nezná, ale přesto ho zastávají. Jak je to možné?

Navždy zůstává pravdou: „...a žádný nezná Syna, jedině Otec, aniž Otce kdo zná, jedině Syn, a komu by chtěl Syn zjevit.“ (Mat.11:27)

13. kapitola JMÉNO PÁNĚ

Když Bůh vykl desatero přikázání, řekl ve stejné kapitole velmi důležitý výrok: „Na kterémkoli místě rozkáži slaviti památku **jména svého**, přijdu k tobě a požehnám tobě.“ (2.Moj.20:24b) Pouze tam, kde Bůh Pán zjevuje Svě jméno, může být v Duchu a v pravdě uctíván. Od počátku byli lidé, kterým se Pán zjevoval a kteří Jeho jméno znali. „Setovi pak také narodil se syn, a nazval jméno jeho Enos. Tehdy začalo se vzývání **jména Páně**.“ (1.Moj.4:26)

2.Moj.33:11-23 nám podává informaci o důležitosti zjevení Božího a zjevení Jeho jména. Tam, kde Pán hovoří a kde se lidem dostává Jeho milosti, tam zjevuje i Svoje jméno. S Mojžíšem hovořil Pán tváří v tvář. Mojžíš toužil vidět slávu Páně, a Pán odpověděl: „Já způsobím to, aby šlo mimo tebe před tváří tvou všechno dobré mé, a zavolám hlasitě **jméno Páně** před tváří tvou.“ (2.Moj.33:18-19) Bůh nezůstává neznámým, skrývajícím se. ON vystupuje jako sám sebe oznamující, aby zjevil Svě jméno.

Zjevení Božího jména Pána ani nemůže být dostatečně zdůrazněno. Mojžíšovi přikázal Pán: „Mluv k Áronovi a synům jeho a rci: Takto budete požehnání dávati synům izraelským, mluvíce k nim: Požehnej tobě Pán (Jahve) a ostříhej tebe. Osvět' Pán (Jahve) tvář svou nad tebou, a buď milostiv tobě. Obrat' Pán (Jahve) tvář svou k tobě, a dej tobě pokoj. I budou vzývati **jméno mé** nad syny izraelskými, a já jim žehnati budu.“ /podle něm. Mengeho překl. Bible: „...A jestli takto vloží **jméno mé** na syny izraelské, já jim žehnati budu.“/ (4.Moj.6:23-27)

Odjakživa nebyl Bůh osločován tituly, ale Svým jménem. Jestliže lidé k Němu volali nebo s Ním jednali, vždy to bylo v Jeho jméně. To platí pro Starý a rovněž pro Nový zákon.

Boží „základní zákon“ je, že Jej smíme hledat, nalézt a uctívat pouze na tom místě, kde On sám sebe a Svě jméno zjevil. „Ale které místo by vyvolil Pán, Bůh váš ze všech pokolení vašich, aby položil **jméno své** tu, a bydlil na něm, hledati ho, a tam choditi budete.“ (5.Moj.12:5)

Při posvěcení chrámu vyjádřil Šalomoun ve své modlitbě toto: „...aby poznali všichni národové země **jméno tvé**, a báli se tebe jako lid tvůj izraelský, a aby věděli, že **jméno tvé** vzýváno jest nad domem tímto, který jsem vystavěl." (1.Král.8:43)

„Proto pozná lid můj **jméno mé**, proto pozná, pravím, v ten den, že já tentýž, který mluvím, hle, přítomen budu." (Iz.52:6)

Tentýž, o kterém Mojžíš řekl: „**JSEM** poslal mne k vám." (2.Moj.3:14), se představuje stejnými slovy národu izraelskému na hoře Sinai: „*I mluvil Bůh všechna slova tato, řka: Já jsem Pán (Jahve) Bůh (Elohim) tvůj, který jsem tě vyvedl z země Egyptské, z domu služby.*" (2.Moj.20:1-2) V proroku Izaiáš se toto označení zvlášť zdůrazňuje: „*Já Pán (Jahve), první i poslední, já sám.*" (Iz.41:4) „*Já jsem Pán (Jahve), to jest jméno mé, a slávy své jinému nedám, ani chvály své rytinám.*" (Iz.42:8) „*Já, já jsem Pán (Jahve), a žádného není kromě mne spasitele... já Bůh silný jsem.*" (Iz.43:11-12) „*Takto praví Pán, král Izraele a vykupitel jeho, Pán zástupů: Já jsem první, a já poslední, a kromě mne není žádného Boha.*" (Iz.44:6) „*Já Pán činím všechno.*" (v.24) V kapitole 45 je řečeno: „*Já jsem Pán, a není žádného více, kromě mne není žádného Boha... Já jsem Pán, a není žádného více.*" (v.5-6) „*Já jsem tentýž, já první, já jsem i poslední. Má zajisté ruka založila zemi, a pravice má dlaní rozměřila nebesa...*" (Iz.48:12-13)

Po celou dobu Starého zákona lidé znali jméno Páně a v tomto jménu Boha vzývali a slavili. Přejít do Nového zákona je také velmi zřetelně popsáno: „...a nazveš **jméno jeho Ježíš**." (Mat.1:21) Narodil se jako Spasitel, který je Kristus, Mesiáš, Pán (Luk.2:11). Jméno ale obdržel, jak bylo zvykem, osmého dne při obřízce. (Luk.2:21)

I v Novém zákoně se nejedná pouze o způsob, jak se Bůh zjevuje, a sice v nebi jako Otec, na Zemi v Synu a v církvi skrze Ducha svatého, jedná se o to jedno **jméno**, v Němž jedině spočívá záchrana a spasení, v tomto jediném jménu smíme Boha oslovit. Aby nás Bůh spasil, zjevil se na Zemi pouze na jednom jediném místě, a sice v Ježíši Kristu, našem Pánu. Kdo chce Boha nalézt, musí Jej hledat tam, kde se dá nalézt, a vidět Ho tam, kde je možné Jej vidět, a slyšet tam, kde je možné Jej slyšet, totiž tam, kam Svoje jméno vložil a kde Ho zjevil. **Jediné osobní setkání Boha s lidstvem, a tudíž také lidstva s Bohem, je v Ježíši Kristu, našem Pánu.**

Proč učenci udělali z Jahve Jehovu a podobné slovní pojmy, je mnohým těžko pochopitelné. Hebrejská písmena pro jméno Páně JHVH **musí** být stejná ve Starém i v Novém zákoně. Nedovolují žádnou svévolně vymyšlenou formulaci. *Jah* je základ z *Jahve* — Pán, jako je *El* základ z *Elohim* — Bůh. Slovo *halēlu-Jah* znamená chvalte *Jahve*. *Isa-Jah* znamená *Jahve* je spasení. *Ješua* znamená *Jahve-Zachránce* atd. atd. Pán se zjevoval jako Bůh izraelský. *El-Elohej-Jisra'el* = =Všemohoucí Bůh Izraele (1.Moj.33:20). Slovo *Izra-El* znamená Boží vítěz; *Isma-El* znamená Bůh vyslyší; *Immanu-El* znamená Bůh s námi atd. Kde se Bůh Pán opravdu zjevuje, tam zvěstuje sám sebe a Svoje jméno. Pouze v tomto jméně Jej můžeme uctívat.

Toto označení „JSEM", které se ve Starém zákoně vztahovalo na Boha, zdůraznil náš Pán zvláštním způsobem v Novém zákoně. „*Já JSEM ten chléb života.*" (Jan.6:48) „*Já JSEM světlo světa.*" (Jan.8:12) Dva verše z kapitoly 8 mají největší význam. Tak praví náš Pán: „*Proto jsem řekl vám: Že zemřete v hříších svých. Nebo jestliže nebudete věřiti, že já JSEM, zemřete v hříších svých.*" (8:24) „*Tedy řekli jemu Židé: Padesáti let ještě nemáš, a Abrahama jsi viděl? Řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Prve nežli Abraham byl, já JSEM.*" (8:57-58) „*Já JSEM ten dobrý pastýř.*" (Jan.10:14) „*Já JSEM vzkříšení i život...*" (Jan.11:25) „*Já JSEM ten vinný kmen pravý.*" (Jan.15:1) atd.

Náš Pán je všechno ve všem. Proto také mohl s tímto „JSEM"

v podstatě spojit všechno, čím On byl, je a bude. Porovnáme-li zvláště ta místa z proroka Izaiáše, ve kterých se jasně mluví o Pánu, o *Jahve*, který se představuje jako první a poslední, a přejdeme-li do Nového zákona, pak zde hovoří vzkříšený a navracející se Spasitel: „*Neboj se. Já JSEM ten první i poslední.*" (Zj.1:17) „*Já JSEM Alfa i Omega, totiž počátek i konec, praví Pán, který jest, a který byl, a který přijíti má, ten všemohoucí.*" (Zj.1:8) Před Ním žádný nebyl a po Něm žádný nebude. Existuje jenom jeden Všemohoucí.

Syn hovoří: „*Já JSEM přišel ve jménu Otce svého...*“ (Jan.5:43) ON prosil: „*Otče, oslav **jméno své!***“ (Jan.12:28) V souvislosti s těmi Svými, řekl: „*Oznámil jsem **jméno tvé** lidem, které jsi mi dal z světa.*“ (Jan.17:6) Jak je to i v běžném pozemském životě, tak i Pán se představuje Svým jménem viditelně jenom těm, kteří se s Ním osobně setkali a měli s Ním tedy skutečné prožití. To je zřejmé obzvláště z události obrácení Pavla, který řekl: „*Kdo jsi Pane? A Pán řekl: Já jsem Ježíš, jemuž ty se protivíš.*“ (Sk. 9:5-6)

Pán prosil: „*Otče svatý, ostříhej jich ve **jménu svém**, které jsi mi dal.*“ (Jan.17:11) Jméno Otce je také jméno Syna. Ještě jednou zdůrazňuje: „*A známé jsem jim učinil **jméno tvé**, a známo učiním.*“ (v.26) To činí až dodnes. ON zjevuje **jméno Ježíš**. Tam, kde není znám božský význam tohoto jména, nalézají se lidé v jakési pobožné, nebiblické tradici.

„*A proto vy takto se modlete: Otče náš, který jsi v nebesích, posvět se **jméno tvé**...*“ (Mat.6:9) Jak můžeme vidět, jméno Otce je i jméno Syna, „*...**jméno**, které dědičně obdržel*“ (Žid.1:4).

Věčný život je pouze v **Jeho jméně** (Jan.20:31). I odpuštění hříchů je jen v **Jeho jméně** (Sk.10:43). Zásadně všechno, co Bůh daruje a činí, se děje ve **jméně Ježíšově**, ve kterém se On zjevuje. Zrovna tak ani žádný služebník Boží nepoužívá tituly nebo formulace, ale vždy **jméno**. Podle slova Písma to platí pro všechny věřící: „*A všechno, cokoli činíte v slovu neb v skutku, všechno činite ve **jménu Pána Ježíše**, díky činíce Bohu a Otcí skrze něho.*“ (Kol.3:17)

Přijde den, kdy se ve **jménu Ježíše** — **Ješua** skloní každé koleno a každý jazyk vyzná, že On je Pán — Jahve (Filip.2:10-11). Ve Zjevení 21 je řečeno: „*Hle, stánek Boží s lidmi, a bydliti bude s nimi, a oni budou lid jeho, a on Bůh s nimi bude, jsa Bůh jejich. A setře Bůh všelikou slzu s očí jejich, a smrti již více nebude, ani kvílení, ani křiku, ani bolesti nebude více; nebo první věci pomínuly. I řekl ten, který seděl na trůnu: Hle, nové činím všechno. I řekl mi: Piš. Nebo jsou tato slova věrná a pravá. I dí mi: Stalo se. Já **JSEM** Alfa i Omega, počátek i konec. Já dám žíznivému z studnice vody živé darmo. Kdo zvítězí, obdrží dědičně všechno, a budu jemu Bohem, a on mi bude synem.*“ (Zj.21:3-7)

14. kapitola UŽITEČNÁ POROVNÁNÍ

Dále uvedená biblická místa nám mají ukázat obojí: božství i lidství Spasitele. Jestliže je ohlášen ve Svě lidské podobě, pak je o Něm psáno, že byl poslán. Jestliže se o Něm hovoří jako o Bohu Pánu, je v souvislosti s tím pak řečeno, že přišel On sám. Obojí souhlasí a úkolem toho je, aby právě obě oblasti, božská i lidská, byly ospravedlněny.

Hned po pádu v ráji dal Pán první zaslíbení o semenu, které mělo přijít skrze ženu, aby rozdrtilo hadovi hlavu. Hadovi řekl Pán: „*Nad to nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím, ono rozšlápne tobě hlavu, a ty jej píchneš do paty.*“ (1.Moj.3:15) Každý čtenář Bible ví, že to zde oznámené semeno ženy je Kristus, Mesiáš. Proto také On nikdy neoznačil Marii jako Svou matku, jak to jiní činili, ale vždy ji oslovoval jako „ženu“ (Jan.2:4).

„*Nebude odňata berla od Judy, ani vydavatel zákona od noh jeho, dokud nepřijde Sílo; a k němu se shromáždí národové. Uváže k vinnému kmenu osle své, a k výbornému kmenu oslátku oslice své.*“ (1.Moj.49:10-11) „*Plesej velice dcerko Sionská, pokřikuj dcerko Jeruzalémská. Hle, král tvůj přijde tobě spravedlivý a spasení plný, chudý a sedící na oslu, totiž na oslátku mladém.*“ (Zach.9:9) V Mat.21, Mar.11, Luk.19, Jan.12 je popsáno, jak On na základě tohoto zaslíbení vjíždí o Květné neděli jako král na oslátku v triumfálním průvodu do Jeruzaléma. Ve Zj.5:5 je popsán jako lev z pokolení Judy.

„*Proroka vzbudím jim z prostředku bratří jejich, jako jsi ty, a položím slova má v ústa jeho, a bude jim mluvit všechno, co mu přikáži. I bude, že kdo by neposlouchal slov mých, která mluvit bude ve jménu mém, já vyhledávati budu na něm.*“ (5.Moj.18:18-19) Ve čtyřech evangeliích je Mesiáš obšírně popsán jako prorok a jako Syn člověka. Petr se na toto místo v Bibli odvolává ve svém kázání ve Sk.3:22-23: „*Mojžíš zajisté otcům řekl: Proroka vám vzbudí Pán Bůh váš z bratří vašich jako mne, jehož poslouchati budete ve všem, cokoli bude mluvit vám. Stane se pak, že každá duše,*

kteřá by neposlouchala toho proroka, vyhlazena bude z lidu." Mesiáš byl Bůh-prorok, proto je Jeho slovo závazné pro všechny, kteří by chtěli před Bohem obstát, neboť skřze Něj Bůh na zemi hovořil s konečnou platností a naplnil Slovo, které proroci oznamovali.

„Co jest člověk, že jsi naň pamětliv, a syn člověka, že jej navštěvuješ? Nebo učinil jsi ho málo menšího andělů, slávou a ctí korunoval jsi jej. Pánem jsi ho učinil nad dílem rukou svých, všechno jsi podložil pod nohy jeho." (Ž.8:5-7) Shoda starozákonních proroctví s novozákonním naplněním je úžasná: *„Který jsa v způsobu Božím, nepoložil sobě toho za loupež rovný býti Bohu. Ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijal, podobný lidem učiněn. A v způsobu nalezen jako člověk, ponížil se, poslušný byv až do smrti, a to smrti kříže. Proto i Bůh povýšil ho nade vše, a dal jemu jméno nad každé jméno, aby ve jménu Ježíše každé koleno klekalo, těch, kteří jsou na nebesích, a těch, kteří jsou na zemi, i těch, kteří jsou pod zemí." (Fil.2:6-10)*

*„On volá ke mně: Ty jsi otec můj, Bůh silný můj a skála spasení mého. Já také za **prvorozeného** vystavím jej, a za vyššího králů zemských." (Ž.89:27-28)* *„Nebo které předzvěděl, ty i předzřídil, aby byli připodobněni obrazu Syna jeho, aby on byl **prvorozený** mezi mnohými bratry." (Řím.8:29)* *„A opět, když uvodí **prvorozeného** na okršlek země, dí: A klanějte se jemu všichni andělé Boží." (Žid.1:6)* *„V něm máme vykoupení skřze krev jeho, totiž odpuštění hříchů, který jest **obraz** Boha neviditelného, **prvorozený** všeho stvoření." (Kol.1:14-15)* *„Proto jestli kdo v Kristu, nové stvoření jest, staré věci pomínuly, hle, nové všechno učiněno jest." (2.Kor.5:17)* *„...jenž jest svědek věrný, ten **prvorozený** z mrtvých." (Zj.1:5)*

„Proto sám Pán dá vám znamení: Hle, panna počne a porodí syna, a nazve jméno jeho Immanuel." (Iz.7:14) *„Josefe, synu Davidův, neboj se přijmouti Marie, snoubenky své, za manželku svou; nebo dítě, které čeká, z Ducha svatého jest. Porodí pak syna, a nazveš jméno jeho Ježíš; on zajisté vysvobodí lid svůj od hříchů jejich. Toto pak všechno stalo se, aby se naplnilo, což pověděno bylo od Pána skřze proroka." (Mat.1:20-22)*

„Nebo dítě narodilo se nám, syn dán jest nám, i bude knížetství na rameni jeho, a nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje. K rozmnožování pak toho knížetství a pokoje, jemuž nebude konce, sedne na stolicí Davidově, a na království jeho, až je i v řád uvede, a utvrdí v soudu a v spravedlnosti, od tohoto času až na věky. Horlivost Pána zástupů to učiní." (Iz.9:6-7)

Dítě, které se nám narodilo, Syn, který je nám dán, je zároveň označován jako „Bůh silný a Otec věčnosti". Musely být oznámeny obě oblasti působnosti Spasitele, božská i lidská, aby vždy mohl splnit úlohy dotyčné oblasti. Skřze téhož proroka Izaiáše hovoří Bůh: *„Posilněte rukou opuštěných, a kolena klesající utvrdíte. Rcete těm, kteří jsou bázlivého srdce: Posilněte se, nebojte se. Hle, Bůh váš... Bůh sám přijde, a spasí vás." (Iz.35:3-4)*

Bůh nikdy neřekl, že má v nebi vedle sebe Syna, kterého pošle. ON sám přišel a přinesl nám v Synu spasení. Poznávacím znamením toho mělo být: *„Tehdy otevřou se oči slepých, otevřou se též i uši hluchých. Tehdy poskočí kulhavý jako jelen, a jazyk němého prozpěvovati bude." (Iz.35:5-6)* Přesně to, co zde bylo předpověděno, se naplnilo ve službě Ježíše Krista, našeho Pána: slepci nabyli zraku, hluchí začali slyšet, chromí mohli chodit a němí mluvit (Luk.7:22)!

V Izaiáši, kap. 40 je nám řečeno: *„Hlas volajícího: Připravte na poušti cestu Páně (Jahve), přímou učíte na pustině stezku Boha (Elohim) našeho... povyš mocně hlasu svého, Jeruzaléme, zvěstovateli věcí potěšených, povyš, aniž se boj. Rci městům Judským: Hle, Bůh váš. Hle, Panovník Pán (Elohim-Jahve) proti silnému přijde (dle něm. Mengeho překl. Bible: „...přichází jako silný...") a rámě jeho panovati bude nad ním." Jahve Starého zákona je Ješua (Ježíš) Nového zákona. Bůh se zjevil jako Otec nad námi, v Synu mezi námi a skřze Ducha svatého v nás. Tímto způsobem uskutečňuje jako Spasitel Svě vlastní rozhodnutí se spasenými.*

15. kapitola JEŽÍŠ JE PÁN

Obzvláště na evangelizačních shromážděních charismatiků, kde je vytvářena emociální atmosféra, se stále znovu zdůrazňuje: „Ježíš je Pán.“ Tím ale není přesně řečeno, je-li pro tyto lidi Ježíš opravdu Pánem ve smyslu Písma svatého. Kdo říká „Ježíš je Pán“, aniž by tím mínil Boha, ve skutečnosti Boha Pána ještě nepoznal. Je-li Ježíš popisován ve Svém člověčenství, pak Jej vidíme opravdu jako člověka vedle Boha, a sice jako Syna člověka a proroka, který sám od sebe není schopen nic učinit. „*Amen, amen pravím vám: Nemůže Syn sám od sebe nic činiti, jediné což vidí, že Otec činí. ...Nemohu já sám od sebe nic činiti. Jak slyším, tak soudím, a soud můj spravedlivý jest. Nebo nehledám vůle své, ale vůle toho, který mne poslal.*“ (Jan.5:19+30) Zde nestojí uvnitř božství proti sobě jedna vědoucí a jedna nevědoucí, jedna všemocná a jedna bezmocná osoba, zde hovoří člověk Ježíš Kristus, který nečiní Svou vůli, ale vůli Boží.

Právě tak Jej stále znovu popisuje Písmo svaté jako Pána až k Jeho majestátnímu výroku: „*Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi.*“ (Mat.28:18) Ve Svém člověčenství je Ježíš vedle Boha ukazován opravdu jako člověk, jako prorok, jako přímlovce, jako prostředník, jako Syn člověka. Tak Jej viděl také Štěpán: „*On... pohleděv do nebe, uzřel slávu Boží a Ježíše stojícího na pravici Boží. I řekl: Hle, vidím, nebesa otevřená a Syna člověka stojícího na pravici Boží.*“ (Sk.7:55-56) Štěpán viděl nadpřirozenou slávu, „Šekinu“. V této slávě Syn člověka opět přijde: „*Když pak přijde Syn člověka v slávě své, a všichni svatí andělé s ním, tedy se posadí na trůnu velebnosti své.*“ (Mat.25:31)

V tomto popisu se jedná o přesné poznání a tomu odpovídající formulaci. Ježíš není jen lecjaký pán, On je **Pán**. Při Jeho narození bylo pastýřům řečeno: „...*který jest Kristus Pán.*“ (Luk.2:11) Zrovna tak to myslí Pavel, když píše: „...*a žádný nemůže říci: Ježíš jest Pán, jediné v Duchu svatém.*“ (1.Kor.12:3b) Je to vždy tentýž Duch (v.4), tentýž Pán (v.5), tentýž Bůh až do poslední knihy Bible.

„*Svatý, svatý, svatý Pán Bůh všemohoucí, který byl, a jest, a přijíti má.*“ (Zj.4:8)

„*Hoden jsi, Pane a Bože, přijmouti slávu, a čest, i moc.*“ (Zj.4:11)

Přes rozličná označení a formulace, které jsou vždy používány v určitých daných souvislostech, je to stále tentýž jednající Bůh a Pán. „...*i stali se hlasové velicí v nebi, řkoucí: Učiněna jsou království světa Pána našeho a Krista jeho, a kralovati bude na věky věků.*“ (Zj.11:15)

12. kapitola Zjevení hovoří ve stejné souvislosti o Bohu a Jeho pomazaném: „*I slyšel jsem hlas veliký, řkoucí na nebi: Nyní stalo se spasení, a moc, i království Boha našeho, a moc Krista jeho.*“ (Zj.12:10)

Konečně se přesně dozvídáme, kdo je ten, jenž bude kralovat: „*Díky činíme tobě, Pane Bože všemohoucí, který jsi, a který jsi byl, a který přijíti máš; nebo jsi přijal moc svou velikou, a království ujal.*“ (Zj.11:17)

Zástup vítězů zapěje u křišťálového moře chvalozpěv Beránka se slovy: „*Veliké a předivné jsou skutky tvoje, Pane Bože všemohoucí, spravedlivé a pravé jsou cesty tvé, ó Králi svatých.*“ (Zj.15:3b)

V 16. kapitole zazní hlas od oltáře: „*Jistě, Pane Bože všemohoucí, pravé jsou a spravedlivé soudy tvoje.*“ (v.7b)

Toto tajemství největší ze všech prostě přesahuje náš rozum. Tak to také zůstane, neboť to není vůle Boží, abychom Jej zkoumali nebo báдали, vysvětlili nebo pochopili. ON chce, abychom si na věky zachovali Jemu náležející vážnost a uctivou bázeň.

Ježíš Kristus se narodil jako člověk a jako dítě byl v chrámě v Jeruzalémě posvěcen Pánu — Jahve (Luk.2:22-24).

Simeon Jej vzal do náruče „*i chválil Boha a řekl: Nyní propouštíš služebníka svého, Pane, podle slova svého, v pokoji.*“ (Luk.2:28-29)

Podle Iz.9:6-7 je to dítě — ten Syn — „*Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje.*“ Hovoří-li Syn jako člověk, pak je Otec větší nežli On (Jan.14:28). Hovoří-li jako

Pán, pak On a Otec jsou jedno (Jan.10:30). Otec je v nebi, Syn na Zemi; přesto by měli všichni dojít k poznání, „...že Otec ve mně jest, a já v něm" (Jan.10:38b). Ať vedle Otce, pod Ním nebo v Otcích — všechno souhlasí včetně výroku: „...kdo vidí mne, vidí Otce" (Jan.14:9).

Když Petr popisoval službu Ježíše Krista, vyjádřil to následovně: „*Ježíše Nazaretského Bůh potvrdil před vašimi zraky mocnými činy, divy a znameními, která mezi vámi skrze něho činil, jak sami víte. Bůh předem rozhodl, aby byl vydán, a vy jste ho rukou bezbožných přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil; vytrhl jej z bolesti smrti, a smrt ho nemohla udržet ve své moci.*" (Sk.2:22-24) ON byl člověk; jako člověk ve Svém masitém těle zemřel a skrze vzkříšení přemohl smrt, abychom i my mohli být vykoupeni z tohoto smrtelného těla a přeměněni do těla vzkříšení.

Petr dále uvádí: „*Řekl Pán (Jahve) Pánu (Ješua) mému: Sed' na pravici mé, dokud nepoložím nepřátele tvých za podnože noh tvých. Věz tedy jistotně všechen dům izraelský, že Bůh i Pánem ho učinil i Kristem, toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali.*" (Sk.2:34-36)

Apoštol Pavel, jak sám říká, zvěstuje „*tu moudrost Boží v tajemství skrytou, kterou Bůh předuložil před věky k slávě naší*" a popisuje ukřižovaného Spasitele jako Pána slávy, kterého nikdo z knížat světa nepoznal, „*nebo kdyby byli poznali, nebyli by Pána slávy ukřižovali.*" (1.Kor.2:7-8)

V 6. kapitole ke Korintským uvádí dále: „*Bůh pak i Pána vzkřísil, i nás také vzkřísí mocí svou.*" (v.14)

Kdo se obrátí ke Kristu, neobrací se k dítěti v jesličkách nebo k nemluvnátku, které leží v náručí Marie, ale k ukřižovanému, zemřelému a vzkříšenému Pánu. Tento Pán je nám po Svém zmrtvýchvstání dokonce představen jako „Duch". Až do té doby jsme pouze četli v Jan.4:24, že Bůh je Duch a ti, kteří se chtějí k Němu modlit, musí se modlit v Duchu a pravdě. Avšak zde je nám Pán představen takto: „*Nebo Pán je Duch, a kde je Duch Páně, tu i svoboda.*" (2.Kor.3:17) Apoštol dále uvádí: „*My pak všichni odkrytou tváří slávu Páně (Šekinu) jako v zrcadle spatřujeme, v též obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně.*" (2.Kor.3:18)

Co se jednomu naskýtá jako rozháraný obraz, to druhý vidí jako harmonický celek, který by už ani dokonalejší nemohl být. V 2.Kor. 4. kap. hovoří Pavel o slávě Krista, která je věrným obrazem Božím, a píše: „*Neboť ne sami sebe kážeme, ale Krista Ježíše Pána.*" Vrchol tvoří další verš: „*Bůh zajisté, který rozkázal, aby se z temnot světlo zablesklo, ten se osvítil v srdcích našich k osvětlení známosti slávy Boží v tváři Ježíše Krista.*" (v.5-6)

16. kapitola KDO JEŽÍŠE VYZNÁ... SPRÁVNÉ NEBO FALEŠNÉ VYZNÁNÍ ?

V probuzeneckých hnutích a při evangelizacích protestantských skupin a svobodných sborů se klade veliký důraz na vyznání Ježíše Krista. Při velkých evangelizačních kampaních vyžadují evangelisté, aby ti, kdo přicházejí dopředu a chtějí se obrátit, po nich opakovali vyznání Krista. Řečník je pak ujišťuje, že se nyní stali vlastnictvím Ježíše Krista. Jako u všech ostatních témat a svědectví i zde záleží na tom, abychom celou věc posuzovali biblicky, neboť ne každý, který vyzná Ježíše jako Syna Božího, je už z toho důvodu před Bohem ospravedlněný.

Osobní přiznání k Ježíši Kristu, Synu Božímu, má pro naši spásu největší význam! Ale nepříteli a odpůrci Božímu se i zde podařilo vytvořit polopravdami úplný klam, neboť používá stejné formulace. Uveďme k tomu tři místa z Písma, kde přichází ke slovu druhá strana:

Z posedlých křičeli duchové a vyznávali: „*Co je nám po tobě, Ježíši, Synu Boží?*" (Mat.8:29) Evangelista Marek píše: „*A duchové nečistí, jak ho uzřeli, padali před ním a křičeli, řkouce: Ty jsi ten Syn Boží.*" (Mar.3:11) A Lukáš píše: „*Ach, co je tobě do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi zatratiti nás? Znáš tě, kdo jsi, že jsi ten Svatý Boží... Od mnohých také ďábelství vycházela, křičící a říkající: Ty jsi Kristus, Syn Boží.*" (Luk.4:34+41)

Muž Boží říká nemocnému: „*Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod!*“ (Sk.3:6) a potom je psáno, že zlí duchové vyslovovali jméno Ježíše a přitom dokonce užívali správného označení „Ježíš Nazaretský“ nebo „Syn Boží“.

Ale bez osobního prožití Ježíše Krista a bez vztahu k Němu nám ani správně formulované vyznání není nic platné. Nejprve musíme obdržet zjevení z nebe. Vyznání a následování patří bezpodmínečně k sobě. To samé platí i pro poslušnost: „*Kdo věří v Syna, má život věčný; ale kdo zůstává neposlušný Synu, neužítí života, ale hněv Boží zůstává na něm.*“ (Jan.3:36)

Víra ze srdce musí předcházet vyznání: „*Blízko tebe jest slovo, v ústech tvých a v srdci tvém. Toť jest slovo víry, které kážeme: Vyznáš-li ústy svými Pána Ježíše, a srdcem svým uvěříš-li, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, spasen budeš.*“ (Řím.10:8-9) Pavel to vyjadřuje takto: „*Věřím, proto kážu.*“ (2.Kor.4:13b) Vyznání, které není vysloveno ve víře v Krista, Pána, a v Slovo Boží, je bezvýznamné.

Apoštol Jan píše: „*Kdo jest, ježto přemáhá svět, jedině, kdo věří, že Ježíš jest Syn Boží.*“ (1.Jan.5:5)

Při posledním pokušení řekl ďábel, když stál vedle Pána na vrcholu chrámu: „*Jsi-li Syn Boží, pusť se odtud dolů!*“ (Luk.4:9)

Vyznání Ježíše Krista, Syna Božího, mohou použít všichni, děti Boží i děti ďábla, křesťané jakéhokoliv ražení včetně antikrista. Vyznání je platné pouze tehdy, jestliže je ve skutečnosti spojeno s celkovým svědectvím Písma a s osobní vírou a poslušností vůči Bohu. Člověk musí obdržet přímé zjevení o Ježíši.

Co mnohým exegetům (vykladačům) Nového zákona způsobuje velké potíže, nalezneme v 1.Jan.4.kap: „*Po tomto poznáte Ducha Božího: Všeliký duch, který vyznává, že Ježíš jest ten v těle přišlý Kristus (Mesiáš), z Boha jest. Ale všeliký duch, který Ježíše tak nevyznává, není z Boha; nýbrž to jest ten duch antikristův.*“ (v.2-3) Také zde se jedná o víc, než je na první pohled zřejmé. Jedná se o pravé poznání, že Jahve přišel do těla jako Ješua — Jahve-Zachránce, jako Pomazaný Boží, jako Kristus, který je Pán.

Povrchní, jenom rty vyslovené vyznání, naučené nebo opakované vyznání víry mívá vlastní podstatu. Každý duch, který Ježíše tak nevyznává, píše Jan, není z Boha. Je to víceméně duch antikrista. Kdo zvěstuje jiného Ježíše, ukazuje, že nemá poznání Boží, které spočívá vĚtom, že **Jahve Starého zákona je Ježíš Nového zákona**. Kdo to zapírá, tomu Boží Slovo s božskou autoritou říká, že se stal obětí ducha antikristova.

Co se týká Jeho příchodu v těle, toho, že se stal člověkem, rozvádí Pavel ještě důkladněji: „*Bůh poslav Syna svého v podobnosti těla hříchu, a příčinou hříchu, potupil hřích na těle, aby spravedlnost zákona vyplněna byla v nás, kteří nechodíme podle těla, ale podle Ducha.*“ (Řím.8:3b-4)

Protože člověk v tomto těle padl do hříchu a byl tak vydán na pospas smrti, musel Spasitel přijít v postavě hříšného těla. Učení, že Marie byla bez hříchu, je proto antikristovo učení. Kristus byl svatý — bez hříchu, neposkvřený (1.Petr.1:19). ON ale musel přijít do hříšného masitého těla, aby vymanil padlé stvoření z hříšného stavu. Musel učinit zadost právním požadavkům zákona a vzít na sebe zlořečenství, které padlo na nás (Gal.3:13).

Neexistuje žádné neposkvřené početí blahoslavené Marie, neboť ona náležela také k padlému stvoření; existuje pouze Marie, která byla použita k tomu, aby přijala to bezhříšné do hříšného. Jedná se tedy o svatý, božský obsah v nesvaté nádobě. Přesně tak přijímají Krista lidé v hříchu narození. I oni, jako součást padlého stvoření, nosí tento nebeský poklad v hliněných nádobách. Nejedná se o nádobu, ale o cenný obsah. „*Máme pak poklad tento v nádobách hliněných, aby důstojnost té moci byla Boží, a ne z nás.*“ (2.Kor.4:7)

Kdo pouze povrchně řekne: „Ježíš je Syn Boží,“ a přitom si ale myslí a věří, co chce, nepochopil, o co se vlastně jedná. I ten, kdo lehkomyslně řekne: „Věřím, že Ježíš přišel do masitého těla,“ ještě zdaleka nevyjádřil to, co nám bylo zanecháno ve svědectví Písma svatého. ON sám byl bez chyby, bez hříchu; na Něj satan neměl žádné právo. Musel však za nás všechny vzít na Sebe vinu, odplatu neboli trest, který Boží spravedlnost kvůli hříchu vyžadovala. Proto musel za nás zemřít, aby nás

vykoupil a vysvobodil ze smrti. „*Nebo odplata za hřích jest smrt, ale milost Boží život věčný v Kristu Ježíši, Pánu našem.*” (Řím.6:23)

K tomu přichází druhý důležitý bod, podle kterého se pozná antikristovo učení. Ve 2. epistoletě Janově, verši 7. píše apoštol: „*Nebo mnozí bludaři vyšli na svět, kteří nevyznávají Ježíše Krista přicházejícího v těle. Takový každý jest bludař a antikrist.*” Příznačné pro takzvané apoštolské vyznání víry je, že se vůbec nezmiňuje o tělesném příchodu, respektive návratu Ježíše Krista. Tam pouze čteme: „...odkud přijde, aby soudil živé i mrtvé.” Konečný soud nemá ale nic společného s návratem Ježíše Krista.

Bezprostředně po Ježíšově nanebevstoupení bylo učedníkům řečeno: „*Tento Ježíš, který vzhůru vzat jest od vás do nebe, tak přijde, jak jste spatřili způsob jeho jdoucího do nebe.*” (Sk.1:11) Tento vzkříšený Ježíš Kristus měl tělo vzkříšení, ve kterém mohl jíst a pít, do jehož ran mohl Tomáš vložit svou ruku (Jan.20:27). „*Tedy jim řekl Ježíš: Dítky, máte-li jakou krmičku? ...I přišel Ježíš, a vzal ten chléb, a dával jim, i rybu též.*” (Jan.21:5+13)

Kdo návrat Ježíše Krista zduchovňuje, projevuje tím ducha antikristova, a tak učení antikristovo rozšiřuje. Podle 14. kap. Janova evangelia Pán odešel, aby těm Svým připravil místo, a zase se vrátí, aby je vzal k Sobě. Pak se naplní to, co je psáno v 1.Kor.15.kap. od verše 51. verše, a v 1.Tes.4.kap. od verše 13, a na jiných místech. Takové porozumění pro Boží spasitelný plán, jaké měli proroci a apoštolové, se vytratilo, protože v průběhu náboženských dějin nebyli ani opravdoví apoštolové, ani proroci, kteří by byli pokračovali v apoštolsko-prorockém způsobu zvěstování. Antikristovo učení spočívá v tom, že nevěří v tělesný návrat Ježíše Krista jako Ženicha, který Svou Nevěstu odvede domů (Mat.25). Ve vyznání víry není žádná zmínka o tom, že při prvním vzkříšení budou zesnulí v Kristu vzkříšení v neporušitelnosti a v Kris-tu žijící v těle budou proměněni a vytrženi vstříc Pánu v povětří (1.Kor.15 a 1.Tes.4), a zrovna tak není zmíněna svatba Beránka (Zj.19) nebo Tisícileté království (Zj.20).

Tentýž Ježíš, který vstoupil na nebesa, opět přijde, aby ty Svě vzal k Sobě dříve, než Zemi postihne veliký čas útlaku a soudu. V každém případě se nejedná pouze o formální vyznání ústy, ale o skutečné zjevení Ježíše Krista, našeho Pána. Obojí musí být biblické: naše svědectví o Ježíši Kristu, Synu Božím, a také o Něm, že On je Pán. Právě tak musí souhlasit naše svědectví o Jeho prvním příchodu (1.Jan.4), a také o Jeho návratu — druhém příchodu (2.Jan.7).

17. kapitola ČLOVĚK JEŽÍŠ KRISTUS

„*Hled'te, jaký člověk!*” řekl Pilát (Jan.19:5). V Písmu svatém je Pán od Svého narození až do Svě smrti popsán tak zřetelně jako člověk, že se s tím mnozí nemohou vyrovnat. ON se na tento svět narodil jako každý jiný člověk, byl zavinut do plenek a položen do jesliček (Luk.2:7). ON jedl a pil, unavil se a spal, plakal a modlil se. Když umíral, zvolal hlasitě tato slova: „*Otče, v ruce tvé poroučím ducha svého. A to pověděv, umřel.*” (Luk.23:46) Protože musel zaujmout naše místo, a z toho důvodu zcela skutečně prožít naše odloučení od Boha, zvolal v zastoupení nás všech: „*Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?*” (Mat.27:46) My jsme byli těmi, které Bůh opustil. ON zaujal naše místo, naše vina a náš hřích byly naloženy na Něj. V tomto okamžiku od Něho Bůh, ten Duch, ustoupil.

Ovšem v dalším okamžiku, když kopí proniklo do jeho boku a tekla krev pro naše smíření, naplnilo se slovo: „*Bůh byl v Kristu a smířil svět sám se sebou.*” (2.Kor.5:19) Obojí souhlasí: nejprve odloučenost, potom smíření.

To vše bylo zapotřebí kvůli hříšnému člověku: „*Bůh odsoudil hřích v těle tím, že poslal svého Syna v podobenství hříšného těla a příčinou hříchu.*” (Řím.8:3) Jak toto poslání nastalo, je rovněž popsáno: „*Ale když přišla plnost časů, poslal Bůh Syna svého učiněného z ženy, učiněného pod zákonem, aby ty, kteříž pod zákonem byli, vykoupil, abychom právo synů přijali.*” (Gal.4:4-5)

Pán se stal služebníkem, „samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav, podobný lidem učiněn. A v způsobu nalezen jako člověk, ponížil se, poslušný byv až do smrti, a to smrti kříže" (Gal.2:7-8). Jako služebník je popsán v souvislosti s vykonáváním vůle Páně. U proroka Izaiáše je plán spasení velmi zřetelně ukázán v podrobnostech. Tam nalezneme také pojem „služebník": „*Hle, služebník můj, kterého se podržím, vyvolený můj, v kterém srdce mé má zalíbení: Ducha svého jsem na něj vložil, ať právo k národům vynáší.*" (Iz.42:1) V Novém zákoně se toto místo opakuje v Mat.12:17-21. Tam je psáno: „*Aby se naplnilo pověření skrze Izaiáše proroka.*" A naplnilo se.

V Mat.3.kap. je popsáno, jak přišlo Boží zalíbení na člověka Ježíše Krista: „*A pokřtěn jsa Ježíš, vystoupil ihned z vody; a hle, otevřena jsou mu nebesa, a viděl Ducha Božího, sestupujícího jako holubici, a přicházejícího na něj. A hle, hlas s nebe řkoucí: Tento jest ten můj milý Syn, v němž se mi dobře zalíbilo.*" (v.16-17) Jeho tělo bylo smrtelné, proto na Něj musel sestoupit Duch, aby uplatnil právo proměny tohoto těla v nesmrtelnost. Současně se tak uskutečnilo dosazení do služby. Tak o tom svědčí Petr ve Sk.10:38.

V Mat.17:2-5 je nám ukázána proměna z lidství do božství a k tomu slovu „**zalíbení**", které bylo vysloveno v kap.3:17, bylo přidáno „**Jeho poslouchejte.**" Praví synové a dcery Boží Jej poslouchají, věří evangeliu Ježíše Krista, nechají se biblicky pokřtít a stejným způsobem jako ten Prvorozený obdrží Ducha svatého. Tím Bůh sám dosvědčuje, že také v nich má zalíbení.

Člověk stvořený k obrazu Božímu byl obdařen svobodnou vůlí, kterou však použil k špatnému rozhodnutí, a tak se dostal do zahynutí. Protože Bůh stvořil člověka takového, že mohl padnout — zhřešit, musel On sám převzít zodpovědnost za jeho záchranu. V novém stvoření, které povstalo skrze Krista, spočívá na všech synech a dcerách Božích Boží zalíbení stejným způsobem, jako to bylo u toho Prvorozeného. Oni byli z hříšného pádu vyzdviženi a přeneseni do božského stavu. Až bude dosaženo dokonalosti všech synů a dcer Božích, bude zjevné, že i oni měli svobodnou vůli ke svému rozhodnutí, ale že se dobrovolně rozhodli pro vůli Boží podle příkladu toho Prvorozeného: „*ne má vůle, ale tvá staň se.*" (Luk.22:42) a „*Abych činil vůli tvou, Bože můj, libost mám.*" (Ž.40:9)

„*Ano i vás, někdy odcizené a nepřátele v mysli, skrze skutky zlé, nyní již smířil, tělem svým skrze smrt, aby vás postavil svaté, a neposkvrněné, a bez úhony před obličejem svým.*" (Kol.1:21-22)

„*Poněvadž tedy dítky účastnost mají těla a krve, i on též podobně účasten jest jich, aby skrze smrt zahladil toho, který má vladařství smrti, to jest d'ábla, a vysvobodil ty, kteří bázní smrti po všechem čas života podrobeni byli v službu.*" (Žid.2:14-15) To je nádherná zvěst evangelia Ježíše Krista, našeho Pána a Spasitele.

Ve Starém zákoně je plán spasení nastíněn v různých obětech, v bohoslužbě a v symbolických vyobrazeních. Člověk odloučený od Boha nemohl vstoupit do Jeho přítomnosti. Potřeboval smířčí oběť, prostředníka, přímlovčího nebo velekněze. Nejprve to byli jednotlivci, jako například Abraham, který obětováním svého syna Izáka (1.Moj.22) poukázal na Mesiáše, který měl jako Syn Boží za nás zemřít. Izák nesl dřevo, na které byl později položen jako oběť. Kristus nesl Svůj kříž, na nějž byl pak přibit. Až do vyvedení z Egypta oslovoval Bůh Pán potomky Abrahamovy jako národ izraelský. Od okamžiku spasení a vysvobození (2.Moj.12:3) je Izrael označován jako církev. Mojžíš vystupoval v různých situacích jako prostředník a přímlovce. On to byl, který předával slova Boží přímo národu Božímu. „*...toho Bůh kníže a vysvoboditele poslal, skrze ruku anděla, který se jemu ukázal v keři!*" (Sk.7:35-38)

Mesiáš musel být prorokem, prostředníkem, přímlovcem, veleknězem atd. Mojžíš už jednal v Duchu Krista, když se modlil: „*Nyní pak neb odpusť hřích jejich, a pakli nic, vymaž mne, prosím, z knihy své, kterou jsi psal*" (2.Moj.32:32). Národ Boží mu ležel na srdci, proto se za něj přimlouval.

Jednou za rok vstupoval velekněz do svatyně svatých, aby vykonal pro sebe a pro národ smířčí jednání před tváří Boží. O Kristu je řečeno: „*Ale Kristus přišed, nejvyšší kněz budoucího dobrého, skrze větší a dokonalejší stánek, ne rukou udělaný, to jest ne tohoto stavení ...ale skrze svou vlastní krev, vešed jednou do (nebeské) svatyně, věčné vykoupení nalezl.*" Toto na věky platné vykoupení se stalo možným, protože Kristus „*...skrze Ducha věčného samého sebe obětoval neposkvrněného Bohu, očistí svědomí vaše od skutků mrtvých k sloužení Bohu živému*" (Žid.9:11-14).

Co se týče přímlovce, pak jej zřejmě Job popsal nejpřesněji. Přestože už předtím zvolal: „*Vím, že vykupitel můj živ jest!*“ a byl přesvědčen o tom, že Boha uzří (Job19:23-27), zdůrazňuje nutnost přímlovce, případně prostředníka: „*Však bude-li mít anděla vykladače jednoho z tisíce, který by za člověka oznámil pokání jeho: tedy smiluje se nad ním, a dí: Vyprost' jej, ať nesestoupí do porušení, oblíbil jsem mzdu vyplacení. I omládne tělo jeho nad dítěti, a navrátí se ke dnům mladosti své.*“ (dle něm. Mengeho překl. Bible: „Jestliže pak je zde pro něj anděl, prostředník, jediný z tisíců, aby složil za člověka svědectví o jeho spravedlnosti, a onen se nad ním slituje a hovoří k Bohu: Propust' jej, ať nesestoupí do jámy! Nalezl jsem smíření (výkupné), i oplývá tělo jeho zase mládím, že navrátí se zpět ke dnům mladosti své.“) (Job33:23-25) Zde není pouze řeč o prostředníkovi a o smíření, ale i o vykoupení — spasení celého člověka, k němuž patří duše, duch i tělo. Při prvním vzkříšení budou ti spasení skutečně navraceni do květu svého mládí. Budou v absolutně dokonalém stavu. Nic nedokonalého už nebude existovat, ani nemluvňata, ani starci, ale všichni budou navždy bez jakékoliv stopy hříchu, nemoci nebo stárnutí.

O člověku, který si je vědom toho, že se může na Boha obrátit, píše Job dále: „*Kořiti se bude Bohu, a zamiluje si jej, a patřiti bude na něj tváří ochotnou; nadto navrátí člověku spravedlnost jeho.*“ (podle něm. Mengeho překl. Bible: „Modlí se k Bohu, a ten jej milostivě přijme, že s jásotem smí Jeho tvář zřít, i vrátí člověku jeho spravedlnost.“) To je ta dokonalá spravedlnost, kterou nám Bůh daroval v Kristu. O takovém člověku pak platí: „*Který hledě na lidi, řekne: Zhřešil jsem byl, a to, co pravého bylo, převrátil jsem, ale nebylo mi to prospěšné. Bůh však vykoupil duši mou, aby nešla do jámy, a život můj, aby světlo spatřoval.*“ (podle něm. Mengeho překl. Bible: „Pěje před lidem a přiznává: Zhřešil jsem a to, co pravé bylo, převrátil jsem, ale nebylo mi to odplaceno. Bůh vykoupil mou duši, aby nešla do jámy, a život můj, aby se radoval při spatřování světla.“) (Job33:26-28)

Jako věřící Nového zákona jsme i my potřebovali velekněze: „*Nebo nemáme nejvyššího kněze, který by nemohl účasten býti mdlob našich, ale zkušeného ve všem nám podobně, kromě hříchu.*“ (Žid.4:15)

Potřebovali jsme také prostředníka: „*Jeden jest zajisté Bůh, jeden také i prostředník Boží a lidský, člověk Kristus Ježíš, který dal sebe samého mzdu na vykoupení za všechny.*“ (1.Tim.2:5-6)

„*Nebo jako v Adamovi všichni umírají, tak i skrze Krista všichni obživeni budou.*“ (1.Kor.15:22) „*První člověk z země zemský, druhý člověk sám Pán s nebe. Jaký jest ten zemský, takoví jsou i zemští, a jaký ten nebeský, takoví budou i nebeští. A jako jsme nesli obraz zemského, tak ponese obraz nebeského.*“ (1.Kor.15:47-49). Zde je nám představen Kristus jako nebeský člověk, jako druhý Adam, do jehož obrazu budeme proměněni.

Pokaždé, když vidíme Ježíše Krista vedle Boha, je nám ukázán jako člověk plnící úlohu, která byla nutná k uskutečnění spasení lidstva. Vidíme Jej jako Syna Božího, jako Syna člověka, jako Syna Davidova, jako krále a proroka, jako velekněze, jako prostředníka, jako přímlovce, jako Beránka Božího, jako Slovo Boží, jako cestu Boží, jako chléb Boží atd. Tzv. učení „Jesus-Only“ (Pouze Ježíš) není proroky a apoštoly potvrzeno, zrovna tak jako učení o trojici. Jde prostě o to, že Bůh chtěl uvést lidi do stavu Božích dětí, chtěl z nich totiž učinit syny a dcery Boží. Proto se stal Ježíš **prvorozeným** mezi mnohými bratry (Řím.8:29). Po Svém vzkříšení řekl Ježíš Marii Magdaléně: „*Nedotýkej se mne; nebo jsem ještě nevstoupil k Otci svému. Ale jdi k bratřím svým, a pověz jim: Vstupuji k Otci svému, a k Otci vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu.*“ (Jan.20:17)

Tak, jako byl Syn Boží zplozen Bohem skrze Ducha, musíme i my zažít skrze duchovní zplození znovuzrození, které Pán Ježíš vyžadoval jako nezbytnost pro vstup do království Božího: „*Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže viděti království Božího... Co se narodilo z těla, tělo jest, a co se narodilo z Ducha, duch jest.*“ (Jan.3:3+6) „*Všecko zajisté, co se narodilo z Boha, přemáhá svět; a to jest to vítězství, které přemáhá svět, víra naše.*“ (1.Jan.5:4) Všechno náboženské konání je zbytečné — jednat musí Bůh, jinak se nestane nic. ON ale může působit pouze v těch, kteří poznají Jeho působení v Synu za účelem jejich spasení.

„*Slušelo zajisté na toho, pro kterého jest všecko, a skrze kterého jest všecko, aby mnohé syny k slávě přiveda, vůdce spasení jejich skrze utrpení posvětil. Nebo i ten, který posvěcuje, i ti, kteří*

posvěcení bývají, z jednoho jsou všichni. Pro kterou příčinu nestydí se jich nazývat bratry, řka: zvěstovati budu jméno tvé bratřím svým, u prostřed shromáždění prozpěvovati budu tobě." (Žid.2:10-12; Ž.22:23) Vzkříšeného Spasitele, který označuje učedníky za Své bratry, oslovuje Tomáš: „Pán můj a Bůh můj!" (Jan.20:28)

Až k dovršení dokonalosti synů a dcer Božích zůstává Ježíš Kristus jako přímluvece u Otce: „Synáčkové moji, toto vám píši, abyste nehřešili. Pakli by kdo zhřešil, přímluvece máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého. A on je obět' slitování za hříchy naše, a netoliko za naše, ale i za veškerý svět." (1.Jan.2:1-2) Tentýž apoštol píše: „Pohled'te, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží sluli. Proto svět nezná nás, že jeho nezná. Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještě se neokázalo, co budeme. Víme pak, že když se ukáže, podobni jemu budeme; nebo viděti jej budeme tak, jak je." (1.Jan.3:1-2)

O tomto dovršení hovoří apoštol Pavel: „Neboť musí on kralovati, dokud nepoloží všech nepřátel pod nohy jeho. Nejposlednější pak nepřítel zahlazen bude smrt. Nebo všechny věci poddal pod nohy jeho. Když pak praví, že všechny věci poddány jsou, zjevně jest, že kromě toho, který jemu poddal všecko. A když poddáno jemu bude všecko, tehdy i sám Syn poddá se tomu, který jemu poddati má všecko, aby byl Bůh všecko ve všech." (1.Kor.15:25-28) Jasněji to ani nemůže být řečeno. Jakmile bude úkol Syna splněn, budou všichni synové a dcery Boží proměněni v Jeho obraz, na věky dokonalí; až budou všichni nepřátelé zničeni a smrt zrušena, potom bude zase Bůh všechno ve všem. Ve věčnosti se nebude hovořit o Otci, Synu a Duchu svatém, zrovna tak jako se o tom ve věčnosti nehovořilo dříve, nýbrž potom to bude zase tak, jak to bylo před počátkem času: Bůh všechno ve všem. Amen.

18. kapitola KŘEST

Písmo svaté podává také úplné vysvětlení o biblickém křtu. V celém křesťanství se křtí, ale žel i zde nastalo zlé odchýlení. Proto zde musíme na základě Písma svatého vysvětlit křest tak, jak se vykonával na počátku novozákonní církve. Pro čtenáře to bude možná otřesné, když se dozví, že tak mnozí, kteří navenek úřadují jako služebníci Boží, se sami nacházejí v omylu. Avšak je všeobecně známo, že náboženské skupiny a svobodné sbory se nedrží vždy Bible, nýbrž nařízení a nauk platících v jejich denominacích.

Náš Pán řekl: „Kdo uvěří a nechá se pokřtít, spasen bude..." (Mar.16:16) První předpoklad pro křest vyžaduje Pán sám: totiž aby křtěnec věřil. Jak je řečeno v Řím.10:17 — pochází víra z kázání, kázání pak ze Slova Božího. Z toho důvodu zazněl misijní příkaz, aby bylo zvěstováno evangelium a potom aby byli ti, co uvěřili, pokřtěni. Tato skutečnost je nám potvrzena v Petrově prvním kázání a v celé apoštolské praxi: „Tedy ti, kteří ochotně přijali slova jeho, pokřtěni jsou." (Sk.2:41) Nejprve je důležité, aby lidé slyšeli zvěstování Slova a učinili osobní rozhodnutí pro Krista.

Následujícím příkladem má být zdůrazněno, že osobní víra je opravdu nepomíjejícím předpokladem pro biblický křest. Evangelista Filip byl Duchem Božím poslán k etiopskému komorníkovi, který při své zpáteční cestě z Jeruzaléma četl na svém voze knihu proroka Izaiáše. Filip mu zvěstoval evangelium. Poté tento muž úplně spontánně řekl: „Hle, voda. Proč bych nemohl býti pokřtěn?" Muž Boží ale věděl o nezbytnosti víry a odpověděl komorníkovi: „Věříš-li celým srdcem, sluší se to. A on odpověděl, řekl: Věřím, že Ježíš Kristus jest Syn Boží. I rozkázal zastavit vozu, a sestoupili oba do té vody, i Filip i komorník. I pokřtil ho." (Sk.8:36-38) V době Jana Křtitele, našeho Pána a apoštolů se křtilo pouze ponořením. Oba, křtěnec i křtítel, sestoupili do vody. Tak tomu bylo i při křtu Ježíše Krista: „A pokřtěn jsa Ježíš, vystoupil ihned z vody..." (Mat.3:16) Křest, při kterém křtěnec nevstoupí do vody, není pokřtěn ponořením a zase z vody nevystoupí, není ani křtem Kristovým, ani křtem apoštolů — tedy není to biblický způsob křtu.

Učedníci svého Pána a to, co řekl, dobře pochopili: „*Kdo uvěří a nechá se pokřtít, spasen bude...*” (Mar.16:16) V Písmu svatém a v prvních stoletích po Kristu není žádný záznam o tom, že by bylo pokřtěno nemluvně. Písmo svaté také nezná kmotry a není v něm žádná zmínka o tom, že by bylo nemluvně skrze křest osvobozeno z dědičného hříchu a učiněno bez svého vědomí dítětem Božím. Slovo „dědičný hřích” v Bibli ani jednou nestojí, také tam nenalezneme nic o znovuzrození skrze křest. Kdo přijímá Slovo Boží jako pravdu, ten se také nechá přesvědčit Písmem svatým, které jediné je směrodatné v otázkách víry.

Jak vyplývá z prvního Petrova kázání a ze všech ostatních příkladů, křtu předchází nejprve pokání, to znamená lítost (Řím.2:4), která vede k obrácení ke Kristu. Nemluvně ještě vůbec neví, oč se jedná, nemá žádné poznání hříchu, ani nemůže pociťovat lítost. Správně chápáno, pokropení nebo polévání nemluvnat není vůbec žádný křest. Následující poučka, že „místo obřízky, která byla znamením Staré smlouvy, je v Novém zákoně zaveden křest,” se neshoduje s pravdou, protože to je výrok, který vůbec neodpovídá Písmu.

Existují theologové, kteří hledají „zadní vrátka”, aby mohli křest nemluvnat ospravedlnit. Odvolávají se přitom na Sk.16:32 a uvádějí, že se strážný žaláře ve Filipis dal pokřtít s celým svým domem. Předpokládají, že mezi nimi byly možná i děti, což však zpráva nepotvrzuje. Než byl křest uskutečněn, bylo řečeno: „*I mluvili jemu slovo Páně, i všem, kteří byli v domě jeho.*” Zde se zjevně jedná o dům, ve kterém lidé slyšeli Slovo skrze kázání, uvěřili v Boha a nechali se pokřtít.

Jiní se při křtu nemluvnat odvolávají na výrok Páně: „*Nechte dítek jíti ke mně...*” (Mar.10:14) Kdo čte dále, zjistí, že Pán děti nepokropil, ale vzal je do náruče, mazlil se s nimi a žehnal jim.

Pak existují i takoví, kteří křtu nepřikládají vůbec žádný význam. Odvolávají se na Pavlův výrok: „*Nebo neposlal mne Kristus křtíti, ale evangelium kázati.*” (1.Kor.1:17) Tento verš ale neruší misijní příkaz, tzn. kázat evangelium a křtít. Ukazuje pouze, že se Pavel hlavně věnoval zvěstování a vyučování a křtění přenechal jiným bratřím.

Historikové v oboru dějin náboženství si všimli, že v prvotním křesťanství a v prvních stoletích po Kristu byli věřící křtění pouze ve jméno Ježíše Krista, a ne tak, jak to zavedlo od svého vzniku římsko- katolické náboženství, tzn. formulí „ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého” (Dr. J. J. Herzog: *Abriß der gesamten Kirchengeschichte/Náčrt celých církevních dějin*/, Sv. 1, str. 29; K. D. Smidt: *Grundriß der Kirchengeschichte/Základy církevních dějin*/, str. 73 a další). Příkaz křtu z Mat.28:19: „*Proto jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého,*” apoštolové a ostatní v poapoštolské době dobře pochopili a vykonávali. Kdo čte pozorně, všimne si, že se přitom nejedná o jakousi formuli, ale o **jméno**. „*Křtíce je ve jméno...*” Proto podle rozkazu křtili ve jméno Pána Ježíše Krista.

Bůh se zjevil jako Otec, Syn a Duch svatý. To se stalo v novozákonním smluvním jméně *Ješua* = *Ježíš*, do něhož musí být děti nové smlouvy vekřtěni. Bůh je náš Otec, proto se modlíme: „Otče náš, který jsi v nebesích, posvěceno buď **jméno Tvé**,” ale zde se jedná o to **jméno**, do kterého máme být vekřtěni.

Jednoznačné svědectví z doby apoštolů je přemáhající a jasné. Po vylití Ducha svatého poprvé apoštol Petr kázal a těm, kteří byli vnitřně pohnuti, řekl: „*Pokání čňte, a pokřti se jeden každý z vás ve jméno Ježíše Krista na odpuštění hříchů.*” (Sk.2:38) Hned při založení prvotní církve bylo zde řečeno těm, kteří uvěřili, co musí učinit: obrátit se, a to, jak mají být pokřtěni. Petr věděl skrze zjevení, o jaké **jméno** se jedná, a vyslovil je. Tím je apoštolská praxe křtu od samého počátku pevně stanovena.

V Samaří zvěstoval Filip evangelium a křtil ty, kteří uvěřili, jak je dosvědčeno: „*ale pokřtěni toliko byli ve jméno Pána Ježíše.*” (Sk.8:16) Protože musí být všechny skutečnosti založeny na výpovědi dvou nebo tří svědků, chceme vidět, jakým způsobem křtil apoštol Pavel: „*Kterí pak uposlechli, pokřtěni jsou ve jméno Pána Ježíše.*” (Sk.19:5) Ať v Jeruzalémě, Samaří nebo v Efezu, ať Petr, Filip nebo Pavel — všichni křtili ve jméno **Pána Ježíše Krista**. Duch svatý může zjevit pouze totéž.

K lepšímu pochopení uvedme ještě následující příklad: Jestliže učitel zadá úlohu, například: „Kolik je tři krát tři?” pak přece žáci nemohou odpovědět: „Tři krát tři je tři krát tři.” Musí

odpověď, to znamená říci výsledek. Je nepochopitelné, že skoro celé duchovenstvo úlohu z Mat.28:19 pouze stále opakuje a používá jako zařikávací formuli, aniž by znalo výsledek této úlohy. Petr, Pavel, všichni apoštolové a muži Boží až do prvních křesťanských století znali řešení, výsledek — znali jméno.

Učedníci se přesně drželi misijního příkazu a stoprocentně jej naplnili podle nařízení svého Mistra, když křtili ve **jméno Pána Ježíše Krista**. Kdo takto nekřtí, ten nekřtil ve **jméno** Otce, Syna a Ducha svatého. Domněnka, kterou skoro všichni theologičtí dogmatici obhajují, že Otec, Syn a Duch svatý jsou jména, je nesprávná. Jsou to označení zvláštních zjevení Božích v Novém zákoně. Bůh se nejmenuje „Otec“, On je Otec. Bůh se nejmenuje „Syn“, On je Syn. ON je Duch, On se ale zjevil v tom smluvním jméně, které si Sám zvolil.

Jak často je i zde tajemství **jména** skryto. Musí to být prostě zjeveno. Křest není v žádném případě vedlejší záležitostí, neboť byl naším Pánem vyžadován tak, jak byl předtím na Něm vykonán skrze Jana a Bohem potvrzen. Musí být ale vykonán správným způsobem. V Písmu svatém není ani jeden případ, kdy by byl někdo pokřtěn na „tříčlennou“ formuli.

Rovněž je nepochopitelné, proč veliké protestantské konfese nejruznějšího ražení i svobodné sbory převzaly katolickou praxi křtu. Co si musí křesťané věřící Bibli uvědomit, je skutečnost, že všichni, kteří byli pokřtěni „ve jméno Otce, Syna a Ducha svatého“, jsou vlastně vekřtěni do římskokatolického náboženství. Následující mínění kardinála Augustina Bea nám má ukázat, jaký to má význam: **„Podle Bea je papež ‚Otcem všech věřících‘ i platně pokřtěných evangelických křesťanů a je zapotřebí pouze láskyplného navrácení k mateřské instituci.“** (O. Mark-mann: Irrtümer der katholischen Kirche/Omyly katolické církve/, str. 22) Co je míněno formulací „platně pokřtění“, není třeba dále vysvětlovat. Biblicky apoštolský křest ve **jméno Pána Ježíše Krista** je římskokatolickým náboženstvím zavrhován jako kacířství.

V „duchovní nevědomosti“ se protestanté a svobodné sbory různého typu navracejí prostřednictvím grémií Světové rady církví a ekumenismu zpět do mateřského klína. Jedni kropí, další polévají a jiní dokonce třikrát ponořují za použití známé formule. O Pavlovi se v souvislosti s jeho obrácením píše: *„A hned spadly s očí jeho jako lupiny, i prohlédl pojednou; a vstav, pokřtěn jest.“* (Sk.9:18) V epištole Římanům nás informuje o tom, jak se to stalo: *„Zdali nevíte, že kdokoli pokřtěni jsme v Krista Ježíše, v smrt jeho pokřtěni jsme? Pohřbeni jsme tedy s ním skrze křest v smrt, abychom, jako z mrtvých vstal Kristus k slávě Otce, tak i my v novotě života chodili.“* (Řím.6:3-4)

Kdo pozoruje tyto souvislosti trochu detailněji, zjistí, že se zde nejedná jenom o nějaké povrchní jednání, ale o to, aby člověk nejprve prožil obrácení skrze pokání a lítost, obdržel odpuštění svých hříchů skrze víru v Ježíše Krista a pak se nechal s Ním, jako s Kristem ukřižovaný a zemřelý, symbolicky jedním ponořením pohřbít, aby od této chvíle chodil s Ním v novém životě. Obnovení a znovuzrození se nestane skrze křest, ale jak je psáno: *„Ne z skutků spravedlnosti, které bychom my činili, ale podle milosrdenství svého spasil nás, skrze obmytí druhého narození, a obnovení Ducha svatého.“* (Tit.3:5) Správný křest je vykonáván pouze v případě obnovených a znovuzrozených lidí.

Kolosenským apoštol píše: *„Pohřbeni jsouce s ním skrze křest, skrze něž i spolu s ním z mrtvých vstali jste skrze víru, která jest mocné dílo Boží, který vzkřísil jej z mrtvých.“* (Kol.2:12) V následující kapitole apoštol uvádí: *„Proto povstali-li jste s Kristem, vrchních věcí hledejte... Nebo zemřeli jste, a život váš skryt jest s Kristem v Bohu.“* (3:1-3)

Apoštol Petr označuje křest jako „smlouvu dobrého svědomí s Bohem“ a srovnává vodu, do které je křtěnec ponořen, s Noemovým korábem: *„K čemuž připodobněn jsa nyní křest, i nás spaseny činí, ne to tělesné špíny smytí, ale dobrého svědomí u Boha dotázání, skrze vzkříšení Ježíše Krista.“* (1.Petr.3:21)

Když Petr kázal v domě Kornelia, řekl o Ježíši následující: *„Jemu všichni proroci svědectví vydávají, že odpuštění hříchů vezme skrze **jméno jeho** každý, kdokoli uvěřil by v něho.“* Potom je položena otázka: *„Zdali může kdo zabrániti vody, aby tito nebyli pokřtěni, kteří Ducha svatého přijali jako i my? A rozkázal je pokřtiti ve **jménu Páně**.“* (dle něm. Mengeho překl. Bible „...ve **jménu Ježíše Krista**.“) (Sk.10:43+47-48) Odpuštění hříchů člověk obdrží skrze víru v dokonané

dílo spásy. Jako důkaz toho, že Krista přijal, se pak nechá pokřtít **ve jménu Páně**. „*Všichni zajistě synové Boží jste skrze víru v Krista Ježíše. Nebo kdokoli v Krista pokřtěni jste, Krista jste oblékli.*” (Gal.3:26-27)

Církvi v Efezu píše apoštol Pavel: „*J e d e n Pán, j e d n a víra, j e d e n křest.*” (4:5) V současnosti existuje mnoho různých náboženství, jakož i různé způsoby křtu a rozdílná poznání o Pánu. Jednotné a harmonické svědectví Písma o biblickém křtu nesmíme však opominout. Učení vytýčená na počátku v prvotním křesťanství zůstávají stále platným vzorem, dokud bude církev živého Boha na Zemi. Trojiční praxe křtu, která byla zavedena při založení státního náboženství a použita i při násilném pokřesťanstvování, skutečně není biblická. Existuje pouze jeden originál. Všechno ostatní jsou padělky, i když se k tomu používá Mat.28:19. Apoštolové misijní příkaz pochopili a vykonávali ho.

Formulí „ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého” se tropí mnoho zlého, např. zařikávání lidí a zvířat, jakož i ve všem spiritismu. I slib při vstupu do zednářské lóže se koná ve formulí „svaté Trojice”. Každý duchovní pastýř zná potíže, do kterých se lidé dostávají skrze okultní jednání. Na dotazy postižení často odpovídají: „Vždyť se to děje ve jménu Božím!” aniž by pochopili, že to není nic jiného než kejkliřství v nejpobožnějším hávu. Lidé se tak dostávají do pout satana, aniž by si toho všimli. Tato nábožná nevědomost je do nebe volající. Pochází z falešného pochopení Boha — z myšlenky trojice — a s tím souvisí nepochopení příkazu křtu.

Jak hluboce byla tato předaná praxe křtu zakořeněna i v reformátorovi Martinu Lutherovi, se můžeme dočíst v jeho vlastním překladu Bible staršího data. Místo toho, aby původní text opakoval, psal volně podle zvyklosti: „...křtíce je ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého.” V dnešních překladech je psáno správně: „...*a křtíte je ve jméno*...” To je ohromný rozdíl pro toho, kdo tento rozdíl vidí. Kdokoliv může jednat ve jménu jisté firmy, ve jménu jakési vlády atd., ale při křtu se jedná o vědomé vekřtění spasených do jména spasení. Jedná se o smlouvu s Bohem, která byla uzavřena pouze v novozákonním smluvním jméně **Ježíš**. Jako nevěsta přijímá jméno ženicha, tak přijímají všichni, kteří patří k Nevěště Kristově, jméno svého nebeského Ženicha a potvrzují tak ze své strany s Ním uzavřenou smlouvu.

Petr uvádí: „*A není v žádném jiném spasení; neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze které bychom mohli spasení býti.*” (Sk.4:12) Jak důležité je v této souvislosti **jméno Páně**, nám ukazuje skutečnost, že se Petr ve svém prvním kázání o letnicích odvolává na starozákonní zaslíbení proroka Joele: „...*každý, kdokoli vyzýval by jméno Páně, spasen bude.*” (Joel2:32; Sk.2:21) Prorok Joel mluvil **Jahve**. Každý, kdo vyzývá Jahve, spasen bude. Petr mohl mluvit pouze téhož **Pána**, a to **Jahve**, který se zjevil jako **Ješua-Zachránce**. Křest v tomto, pro novou smlouvu **platném jméně** má největší význam a je pro opravdu věřící nezbytný.

Také není psáno: „...na jména”, což by bylo gramaticky správné, kdyby „Otec”, „Syn” a „Duch svatý” byla vlastní jména. Dík buď Bohu, že je jasné psáno v jednotném čísle: „...*a křtíte je ve jméno Otce, Syna a Ducha svatého*”, a toto jméno je podle svědectví apoštolů **Pán Ježíš Kristus**. Žel se i v tomto vytratilo biblické poznání, takže skoro celé duchovenstvo uctívá a obhajuje nebiblické tradice. Jednou z příčin bylo to, že jméno **Ješua**, z kterého jasné vyplývalo, kdo On byl, totiž **Jahve-Zachránce**, bylo pořečtěno na „Ježíš”. Tak mohlo být později jednoduše nahrazeno bezejmennou tradicí s třemi „vysokými” tituly.

Jestliže se dnes, jako onoho prvního letničního dne, lidé ptají, co mají činit, aby byli spaseni, potom jim musí být dána stejná odpověď: „*Pokání číňte, a pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů, a přijmete dar Ducha svatého...*” (Sk.2:38) Nikdo nemá právo měnit evangelium Ježíše Krista. Proslulí exegeti označují biblický křest ve jméno Pána Ježíše Krista jako kacířství. Zde musí být položena otázka: Co je bludařství, to správné nebo to chybné? Je na čtenáři, aby sám rozhodl, jestli by chtěl věřit Pánu, Ježíši a apoštolů následovat, nebo věřit duchovenstvu, které nebylo Bohem ustanoveno, a proto také ani nebylo Bohem zplnomocněno, ani se s Ním neshodovalo. „*Takto pravil Pán: Zastavte se na cestách, a pohled'te, a vyptejte se na stezky staré, která jest cesta dobrá, i chod'te po ní, a naleznete odpočinutí duši své.*” (Jer.6:16)

19. kapitola VEČEŘE PÁNĚ

Sledujme nejprve význam slavnosti velikonoc ve Starém zákoně. Ustanovení Večeře Páně nastalo během slavnosti Pasach. Pán řekl: „*Jděte do města k jednomu, a rcete jemu: Vzkázal Mistr: Čas můj blízko jest, u tebe jísti budu beránka* (dle něm. Mengeho překl. Bible: „...slaviti budu Pasach...“) *s učedníky svými.*“ (Mat.26:18) Při tomto jídle omočil Jidáš svou ruku s rukou Pána ve stejné míse. Proto řekl Ježíš: „*Kdo smáčívá se mnou ruku v míse, ten mne zradí.*“ (v.23)

Evangelista Marek popisuje tyto události podrobně: „*A když oni jedli, vzav Ježíš chléb, a dobrořečiv, lámal a dával jim, řka: Vezměte, jezte, to jest tělo mé. A vzav kalich, a díky učiniv, dal jim. A pili z něho všichni. I řekl jim: To jest krev má smlouvy té nové, která se za mnohé vylévá.*“ (Mar.14:22-24) Sotva existuje v celé Bibli text, který by byl tak mylně pochopen a vyložen jako tento o Večeři Páně. Právě v tomto uvedeném biblickém místě jsou popisovány události, které předcházely uzavření nové smlouvy. Krev nové smlouvy nebyla prolita během této slavnosti Pasach neboli Večeře Páně, nýbrž na kříži na Golgatě. Během této Večeře se božská krev nacházela ještě ve Spasiteli, ne v kalichu. Toto místo musíme posuzovat z hlediska starozákonního uzavření smlouvy, abychom pochopili souvislosti Večeře Páně a novozákonního uzavření smlouvy.

Bůh Pán sdělil Mojžíšovi všechna nařízení. Ten je napsal a sdělil je národu: „*Na to vzal knihu smlouvy a hlasitě ji předčítal lidu; a oni prohlásili: 'Všechno, co Pán přikázal, chceme činit a ochotně plnit.'* Pak vzal Mojžíš krev a pokropil jí lid, při čemž zvolal: *'To je krev smlouvy, kterou Pán s vámi na základě všech těchto přikázání uzavřel!'*“ (2.Moj.24:7-8)

Lid staré smlouvy prožil spasení, osvobození a vyvedení z otroctví, a sice v tom okamžiku, když byl v každém domě podle Božího nařízení zabit beránek, připravené maso se jedlo a krví se natřely veřeje dveří, aby tak byli ochráněni. Bylo to znamení, které anděl smrti musel respektovat. V domě, který stál pod ochranou této krve, nesměl prvorozeného usmrtit.

O ustanovení slavnosti Pasach je řečeno v 2.Moj.12:13: „*Krev pak ta na domech, v nichž budete, bude vám na znamení; a když uzřím krev, pomínu vás, a nebude mezi vámi rána zahubující, když bítí budu prvorozené v zemi egyptské.*“ Všichni izraelští prvorození zůstali ochráněni. Beránkova krev zaručovala jistotu před záhubou. Smlouva, kterou Bůh uzavřel se Svým lidem, se stala právoplatnou. 14. verš se vztahuje na Pasach (Fáze): „*Tento den necht' je vám památným dnem, který slavít máte ke cti Páně!*“ Památka na záchranu — na vyvedení a zachování, které Bůh Svému lidu daroval.

Zde jsou nápadné dvě věci: za prvé, že tato prolitá krev učinila smlouvu pro lid izraelský právoplatnou a zachránila život spaseným; a za druhé, že byla ustanovena slavnost, která měla být slavena *na památku* spasení a vyvedení. Tyto dvě skutečnosti vidíme také potvrzeny při Večeři Páně v Novém zákoně.

Jednalo se o to, že spasení byli ochotni následovat a činit všechno, co Boží Slovo vyžadovalo. Teprve potom je Mojžíš pokropil krví, což bylo viditelným znamením, že tato spasená církev je pod ochranou krve. Na památku toho měl Izrael slavit Pasach.

V Luk. 22. kap. hovoří náš Pán: „*Žádostí žádal jsem tohoto beránka jísti s vámi, prvé než bych trpěl... A vzav chléb, a díky činiv, lámal a dal jim, řka: To jest tělo mé, které se za vás dává. To číňte na mou památku.*“ (v.15+19) Při Večeři Páně vzpomínají novozákonní věřící na dokonané spasení skrze krev Nové smlouvy, která byla prolita za lid Nové smlouvy. Pán symbolicky znázornil, oč se jednalo. Chléb, který lámal, byl připraven pro slavnost Pasach, (resp. den přesnic), a proto bez kvasu. Víno, které Pán dal Svým učedníkům z kalichu pít, bylo z vinné révy. Podle Matouše Pán řekl: „*...nebudu píti od této chvíle z tohoto plodu vinného kořene, až do onoho dne, když jej píti budu s vámi nový v království Otce svého.*“ (Mat.26:29) Jak očividné je lámání chleba, tak zcela viditelně bylo tělo Ježíše bito, mučeno a křižováno. Tak jak je zaručené v kalichu víno, tak jistě a nepochybně tekla krev Beránka Božího na odpuštění našich hříchů.

Chléb, který byl lámán a jeden, netrpěl, nýbrž náš Pán, který ve Svém lidském těle vzal všechno na Sebe a trpěl za celé lidstvo. Víno nebylo ani přeměněno ani prolito, to přítomní vypili během Večeře Páně. Prolita byla svatá krev našeho Spasitele, se kterou On sám vešel jako velekněz „do svatyně, věčné vykoupení nalezl" (Žid.9:12b). Dále je řečeno: „*Čím více krev Kristova, který skrze Ducha věčného samého sebe obětoval neposvrtněného Bohu, očistí svědomí vaše od skutků mrtvých k sloužení Bohu živému?*" (v.14)

O přeměně chleba a vína není nic napsáno. Jestliže Pán, když drží chléb v rukou, říká: „*Toto jest tělo mé...*", pak už není zapotřebí ceremonie se zvoněním zvonků k přeměně. Jestliže Pán říká: „*Toto jest má krev...*", pak zase není zapotřebí přeměny. Protože však těm Svým nedal do slova a do písmene maso a krev ze Svého pozemského těla a krve, jasně vyplývá, že se zde jedná o symbolické zobrazení.

Svaté Písmo také neuvádí nic o tom, že by se Kristus při Večeři Páně pokaždé znovu obětoval za žijící, ba dokonce i za zemřelé, a že by se do hostie vtělil sám „Pánbůh", kterého pak lidé snědí (jaká příšerná myšlenka!). To je v přímém rozporu s učením Kristovým, které o Něm říká: „*Ale tento, **jednu** oběť obětoval za hříchy... Nebo **jednou** obětí dokonalé učinil na věky ty, kteří posvěceni bývají... Tato jest smlouva, kterou učiním s nimi po těch dnech... A na hříchy jejich, i na nepravosti jejich nikoli nevzpomenu více. Kde pak jest odpuštění jich, **není více** obětí za hřích.*" (Žid.10:12-18)

Kdo pokračuje ve čtení této kapitoly, nalezne v ní vyjádřenou spasitelnou myšlenku, že totiž krev Ježíše byla uvolněna nová a živá cesta do nebeské svatyně. To, co se stalo na Golgatě, se stalo jednou provždy a je právoplatné pro všechny, kteří obdrží skrze víru v Ježíše Krista odpuštění hříchů a věčný život. Bible říká: „*A jako uloženo lidem jednou umřítí, a potom bude soud, tak i Kristus **jednou** jest obětován, k shlázení mnohých lidí hříchů; podruhé bez hříchu ukáže se těm, kteří ho čekají k spasení.*" (Žid.9:27-28) Kristus se přece neobětuje denně milionkrát. To je nemožné a naprosto nebiblické.

Katolické pojmy „proměna" a „svátost oltářní" (pro objasnění tohoto katolického pojmu: „Ježíši Kristu říkáme svátost oltářní. Svátost proto, že jeho tělo a krev jsou nejvyšším znamením Boží lásky k nám, oltářní proto, že se koná na oltáři při nejsvětější Oběti." — Katolický katechismus „Život z víry", str. 102) mají vyjadřovat, že chléb a víno se proměňuje ve skutečné tělo a krev Krista, pokaždé znovu se obětuje a pak se přijímá, tedy jí a pije. Kdyby se to opravdu dělo, bylo by to hrozné. A to nejenom pro vegetariány! Toto se však neděje, není to ani zaslíbeno, ani žádná taková pověra v prvotním křesťanství a v prvních stoletích neexistovala. Kupodivu se ve svatostánku (schránce na hostii) nalézají pouze hostie, kterou pak kněz klade účastníkům na jazyk. Víno však pije za všechny sám. (Nyní se již většinou podává hostie namočená do vína účastníkům na dlaň, nebo ojedinele přímo do úst.) Oltářní zvonky, kadidlo, volání „sanctus, sanctus, sanctus" (svatý, svatý, svatý) jakož i pokleknutí před svatostánkem a před ním vykonávané adorace — to vše je právě církvi Ježíše Krista úplně cizí.

Prvotní církev slavila Večeři Páně nejjednodušším způsobem. Nazývali to „lámání chleba", které se konalo tu a tam po domech. „*I zůstávali v učení apoštolském, a v společenství, a v lámání chleba, a na modlitbách.*" (Sk.2:42) Velmi důležitý je výklad apoštola Pavla v 1.Kor.10. a 11.kap.: „*Jakožto opatrným* (dle něm. Mengého překl. Bible: „...k rozumným lidem...") *mluvím. Vy suďte, co pravím. Kalich dobrořečení, kterému dobrořečíme, zdali není **společenství** krve Kristovy? A chléb, který lámeme, zdali není **společenství** těla Kristova? Poněvadž jeden chléb, jedno tělo mnozí jsme; všichni zajisté jednoho chleba účastni jsme.*" (1.Kor.10:15-17) Jak jasné svědectví!

Ještě dnes slaví biblická církev Večeři Páně tak, jak byla ustanovena a prováděna v prvotní církvi: Chléb se upeče z pšeničné mouky, samozřejmě bez kvasu, jehož velikost či množství odpovídá počtu účastníků. Pastýř místního sboru pozdvihne chléb, děkuje za něj Bohu a požehná jej ve jménu Páně. Pak se chléb rozláme na kousky a staršími církve je všem podáván. Každý si vezme kousek nalámaného chleba, neboť celá církev se skládá z mnoha údů a tvoří tělo Kristovo. Chléb má znázorňovat jednotu těla, tzn. církve, a rozlámání na malé kousky zobrazuje jednotlivé údy tak, jak je to vyjádřeno v 17. verši. Během Večeře Páně mají opravdově věřící, kteří patří k tělu

Kristovu, v hluboké bázni zvláštní společenství mezi sebou a Pánem, který jako Beránek Boží za nás zemřel. Vzápětí po podávání chleba se pozdvihne a žehná kalich. Po dikůvzdání za kalich je rovněž všem podáván. Jak to apoštol vyjádřil, je to kalich požehnání a společenství věřících, těch vykoupených krví, kteří byli s Kristem ukřižováni a kteří s Ním vstali z mrtvých.

V 1.Kor.11:23-24 Pavel zdůrazňuje, že nám předává to, co obdržel od Pána: „...*Pán Ježíš v tu noc, v kterou zrazen jest, vzal chléb, a díky činiv, lámal a řekl: Vezměte, jezte, to je tělo mé, které se za vás láme. To číňte na mou památku.*” (Dle něm. Mengeho překl. Bible: „...toto je tělo mé za vás, toto číňte na mou památku.”) Velmi důležité zde je, že není pouze psáno: „*Toto je tělo mé,*” ale „*Toto je tělo mé za vás.*” ON vstal přece z mrtvých ve Svém skutečném těle a vstoupil na nebesa. Abychom měli jasno, musíme k tomu vyhledat pokud možno co nejvíce míst z Bible, která se týkají stejného tématu. Jedná se o božský život, který byl v božské krvi zde na Zemi. „*V něm život byl, a život byl světlo lidí.*” (Jan.1:4) „...*život věčný dal nám Bůh, a ten život v Synu jeho jest. Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, života nemá.*” (1.Jan.5:11-12)

„*Nebo duše všelikého těla v krvi jest, já pak oddal jsem vám ji k oltáři, k očišťování duší vašich. Nebo sama krev na duši očišťuje. Proto řekl jsem synům izraelským: Nižádný z vás nebude jísti krve; ani příchodí, který pohostinu jest mezi vámi, nebude krve jísti.*” (3.Moj.17:11-12) Ne krev jako chemické složení, ale v ní obsažený život Boží měl nyní vejít do všech spasených, kteří byli skrze tuto krev smířeni. V přeneseném slova smyslu by to mělo být viděno takto: Kdo má podíl z prolité krve, ten do sebe přijímá v ní obsažený život. Protože v Kristu byl život Boží, jedná se zde o věčný život. To je hlavní myšlenka, která je předávána ve svatém Písmu, ve zvěstování i ve Večeři Páně.

Ve 12. verši je užívání krve výslovně zakázáno, později i ve Sk.15:29. Jestliže by se víno v kalichu opravdu proměnilo v krev, pak by věřící jednali vědomě proti nařízení Božimu. I zde je zapotřebí duchovního porozumění. Při Večeři Páně se nejedná o přeměnu materie, které pouze jako viditelné symboly vyjadřují božský účel a smysl, ale zde je naopak jasně ukázáno, že skrze víru v dokonané smíření a spasení přijímáme do sebe život Kristův.

Spasitel řekl: „*Já jsem ten chléb živý, který jsem s nebe sestoupil. Bude-li kdo jísti ten chléb, živ bude na věky. A chléb, který já dám, tělo mé jest, které já dám za život světa... Jako mne poslal živý Otec, a já živ jsem skrze Otce, ten kdo jí mne, i on živ bude skrze mne.*” (Jan.6:51+57)

Co se týče tak zvané proměny, bylo by dobré, kdyby si každý přečetl zprávu o prvním zázraku, který učinil Ježíš v Káni Galilejské. ON proměnil vodu ve víno, nad jehož vynikající kvalitou užasl vrchní správce svatby (Jan.2). Víno, které vzniklo z vody, bylo lepší, nežli to, které bylo podáváno předtím. Lidé snad nepili vodu a přitom si mysleli, že pijí víno. Naopak: oni pili opravdové víno. Při jedení hostie až do dnešního dne ještě nikdo nepostřehl, že by se proměnila v maso. Totéž je i s vínem. Není to pouze tajuplný kult?

Na jedné straně chléb symbolizuje tělo Kristovo, které bylo obětováno, a na druhé straně Jeho tělo reprezentuje církev, jak to jasně vyplývá z 1.Kor.10:15-17. Důraz při přijímání chleba spočívá v tom „...***To číňte na mou památku! Tak i kalich, když povečeřel, řka: Tento kalich jest ta nová smlouva v mé krvi. To číňte, kolikrát pítí budete, na mou památku!***” (1.Kor.11:24-25) Kdo jí chléb, cítí chuť chleba; kdo pije víno, cítí chuť vína. To je čistá pravda. Pán vstal z mrtvých ve Svém těle a vstoupil do nebe. Nikdo zde na Zemi neproměňuje pečivo v Jeho tělo. O to se vůbec nejedná, nýbrž jedná se zde o život Boží, který musíme do sebe přijmout. „*Kteří pak přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, těm, kteří věří ve jméno jeho.*” (Jan.1:12) Jasněji a zřetelněji to nemůže být řečeno.

Kalich zobrazuje novou smlouvu, která se stala právoplatnou skrze krev obětovaného Beránka. Ani chléb, ani víno se nemusí proměňovat a dělat z nich Kristus, ale starý člověk musí být přetvořen a proměněn spasitelnou mocí skrze Slovo, krev a Ducha Páně v nového člověka. Kdo Boha takto biblicky prožil, může se pak správným způsobem zúčastnit Večeře Páně. Tato Večeře na památku je určena k tomu, abychom měli tento spasitelný čin v paměti až do konce času milosti. „*Nebo kolikrát byste jedli chléb tento a kalich tento pili, smrt Páně zvěstujete, dokud nepřijde.*” (1.Kor.11:26) Nezapomeňte: není psáno „*kolikrát byste jedli toto maso*”, ale „*kolikrát byste jedli chléb tento a kalich tento pili*”. Pouze to, co se do kalichu nalije, se může z něho pít. Praxe římskokatolického náboženství se nachází mimo vůli a Slovo Boží. Dohady o pojmech „to znamená” nebo „to jest”

nebyly vůbec nutné. Filozofování zde není na místě. I toto téma se musí vidět, projednávat a chápat z božského hlediska.

20. kapitola PÁD DO HŘÍCHU

V Písmu svatém jsou mnohdy události popsány v obrazech a podobenstvích, aniž by sama podstata byla zviditelněna. Bůh to tak udělal, aby hlubší tajemství Jeho Slova a Jeho spasitelného rozhodnutí byla zjevena a přivedena na světlo pouze skrze Ducha. Teprve když porozumíme, v čem spočíval prvotní hřích, objasní se nám smysl a význam osvobození z tohoto pádu skrze dokonané spasení. Už pojem „pád do hříchu“ dává tušit, co se stalo.

Člověk byl Bohem určen k tomu, aby vládl nad celou Zemí. Pádem do hříchu tuto vysokou pozici ztratil. Pouze to, že první lidé upadli do hříchu a dostali se tak pod moc satana, vysvětluje, proč kníže tohoto světa od onoho okamžiku může ovládat lidi i celou Zemi. Prostřednictvím hada vstoupil odpůrce do lidstva. Nikdo nemůže říci, jak dlouho Adam a Eva žili v nezkaleném, šťastném společenství s Bohem. Neznali žádnou bolest, žádné utrpení, žádné slzy; neexistovala žádná nemoc, žádná smrt. Těšili se v bezpečí ráje a žili s Bohem Pánem v blažené harmonii. Ve večerním chládku je Bůh navštěvoval; bylo to nebe na Zemi. Tak tomu zase jednou bude, až všechno skončí: „*Hle, stánek Boží s lidmi, a bydliti bude s nimi, a oni budou lid jeho, a on Bůh s nimi bude, jsa Bůh jejich.*“ (Zj.21:3b)

Kníže andělů — Lucifer, který se v nebi povyšoval a pak byl svržen, pokračoval na Zemi ve svém díle zkázy jako vyslovený odpůrce Boží. Jeho cílem bylo, aby vyrval také Bohem stvořené lidi ze společenství s Pánem a uvrhl je do záhuby a smrti. Podle Ez.28:12-17 byl v zahradě Eden již před pádem. Ve zmíněném textu oslovil Bůh skrze proroka přímo satana v králi tyrském. V Písmu svatém je nám dosvědčeno, že se satan může zmocnit jak lidí, tak i zvířat. Z mnohých lidí posedlých démony vymítil Pán zlé duchy (Mat.4:24). V Mar.5:9 je řečeno, že ten zlý z těchto posedlých osobně hovořil: „*I otázal se ho: Jak ti říkají? A on odpovídaje, řekl: Množství jméno mé jest, nebo je nás mnoho.*“ Tento člověk nebyl ovládán pouze satanem, ale mnohými zlými duchy.

V zahradě Eden bylo mnoho stromů, také strom **života** a strom **vědění, poznání**, ale přesto při prvotním hříchu šlo skutečně o více než o jedení přírodního ovoce. Mimochodem o jedení jablka není v 1.Moj.3.kap. řečeno vůbec nic, pouze o požití plodu ze stromu poznání. V 1.Moj.3:7 čteme: „*Tedy otevřeny jsou oči obou dvou, a poznali, že jsou nazí; i navázali listí fíkového a nadělali sobě věníků.*“ Stalo se něco strašného, po čem přikryli hanbu své nahoty. Nezavázali si oči a nezakryli si ústa, oni si zakryli spodní část těla zástěrami, které si sami vyrobili.

Ve zprávě o události v zahradě Eden je řeč o „žádosti očí“ a o „svedení“. Každý muž a každá žena ví, v čem spočívá pokušení skrze smyslnou žádost očí a tělesnou žádost. Povšimněme si i výrazu „*had mě svedl*“. Manželka Putifara, dvořenína faraonova, viděla, že byl Josef krásné postavy a tváře, „*i stalo se potom, že vzhledala žena pána jeho očima svýma na Josefa, a řekla: Spi se mnou*“ - (dle něm. Mengeho překl. Bible: „...na Josefa a chtěla jej svést“). Později řekla, aby jej pomluvila: „*Nebo přišel ke mně, aby ležel se mnou.*“ (1.Moj.39:7+14) Jestliže děvče nebo chlapec byli svedeni, pak se určitě nejednalo o „jedení zmrzliny“ nebo „pití mléčného koktejlu“.

Ve 2.Moj.22:15 je nám výraz „svedl“ blíže vysvětlen. „*Jestliže by kdo svedl pannu, kteráž není zasnoubena, a spal by s ní...*“ Pavel věděl, co se v zahradě Eden stalo, jinak by býval nepsal z důvodu obav o církev: „*Ale bojím se, aby snad, jak onen had svedl Evu chytrostí svou, tak nebyly porušeny myslí vaše od sprostnosti, která jest v Kristu.*“ (2.Kor.11:3) V souvislosti s prvotním hříchem píše apoštol: „*A Adam nebyl sveden, ale žena svedena jsouc, příčinou přestoupení byla.*“ (1.Tim.2:14)

Po prvním pádu — pádu do hříchu — ihned po vykonaném činu řekl Bůh Pán Evě: „*Velice rozmnožím bolesti tvé a počínání tvá, s bolestí roditi budeš děti...*“ (1.Moj.3:16) To zcela vyjadřuje, co se skutečně stalo. Eva neměla s bolestmi jíst, což by bylo logické, kdyby se byla prohřešila ústy.

Dodnes se ještě žádné ženě nenarodilo dítě tím způsobem, že by jedla plody. Bůh Pán věděl přesně, co se stalo a jak musel trestat. Proto všechny ženy na celém světě rodí děti za normálních okolností s bolestmi na upomínku prvotního hříchu, jak to Pán řekl.

Kdo se pozastavuje nad slovy „*had mne podvedl, i jedla jsem*“ (1.Moj.3:13), nechť si přečte Př. 30:20: „*Taková jest cesta ženy cizoložné: Jí, a utře ústa svá, a řekne: Nepáchala jsem nepravost.*“

Pán odsoudil hada a řekl: „*Že jsi to učinil, zlořečený budeš nade všechna hovada a nade všechny živočichy polní; po břicho svém plaziti se budeš, a prach žráti budeš po všechny dny života svého.*“ (1.Moj.3:14) Až do tohoto okamžiku chodil vzpřímeně, jinak by rozsudek „...po břicho svém plaziti se budeš...“ neměl smysl. Velmi důležitý je další verš: „*Nad to, nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu.*“ Podle svědectví Boha Pána je zde řeč o dvou semenech: jednou o semeni hada a po druhé o semeni ženy. Pojem „semeno“ v celém Písmu svatém znamená potomstvo.

Dábel sám není schopen ani stvořit, ani zplodit, on je bezpohlavní, padlou duchovní bytostí. Proto k tomu použil zvíře, které bylo lidem nejbližší a umělo také mluvit. Jak můžeme v 1.Moj.3.kap. číst, vedl had s Evou skutečný rozhovor. Obojí, otázka i odpověď, celá argumentace je tam popsána. Teprve až po zlořečení se z hada stal plaz a ztratil svou původní podobu.

Rozhovor v zahradě Eden začal známou otázkou: „*Zdali Bůh opravdu řekl?*“ Ještě dnes používá ďábel tentýž způsob: rozsévá pochybnosti o Slově Božím do myšlenek lidí. Potom Evu zapletl do argumentů o Slově Božím a mistrně je převrátil. Nakonec následovala veliká lež: „*Nikoli, nezemřete smrtí! Ale... otevrou se oči vaše; a budete jako bohové.*“ To se dobře poslouchalo a Eva mu sedla na lep. Co jim pak bylo platné „otevření očí“ a „poznání, co je dobré a co je zlé“, když byli od Boha odloučení a vydáni napospas smrti? Od té doby může každý člověk sám posoudit své činy a ví, co je dobré a co je zlé, co je lež a co je pravda atd. Proto jsou také lidé odpovědní sami za sebe a u posledního soudu budou souzeni podle svých činů.

V řeckém překladu Bible v 1.Moj.3:1 je o hadu napsáno: „...ho Ofis“, což znamená „ten had“. V anglickém překladu je řečeno: „...and he said unto the woman,“ ve francouzštině zrovna tak: „il did á la femme,“ a rovněž i v ruštině: „i skazal zmjej ženě,“ to znamená: „a řekl on ženě.“ I v ostatních jazycích je popisován had v mužském rodě (v němčině je však had ženského rodu — die Schlange). Pečliví překladatelé vyjádřili správně mužský rod. Podle starohebrejské tradice se pojmem »prvotní hřích« rozuměl vždy jenom pohlavní styk. Jeden komentátor k tomu píše: „...anděl, hadí jezdec, vešel k Evě, i ona počala a porodila Kaina.“ (F. Braun: Blicke ins Wort/Pohledy do Slova/, str. 67)

Lidská povaha, charakter i lidské zvláštnosti jsou, jak známo, dědičné vlastnosti, které spočívají v chromozómech. Proces dědičnosti probíhá při oplození, při spojení obou buněk. Tak pronikla ta hříšná, Bohu odporující povaha hada, tedy satana, do lidstva. Satan sám, který uvrhl lidstvo skrze neposlušnost a přestoupení do smrti, měl moc nad smrtí, proto musel Spasitel přijít v těle, „...aby skrze smrt zahladil toho, který má vladařství smrti, to jest ďábla, a vysvobodil ty, kteří bázní smrti po všechnen čas života podrobeni byli v službu“ (Žid.2:14b-15). Přemožením smrti získal vítězně zmrtvýchvstalý Pán obojí: klíče smrti i pekla (Zj.1:18).

Příkázání Boží bylo: „*Plodte se a rozmnožujte se!*“ (1.Moj.1:28) ON ustanovil manželství a sloučil první pár. Tragédie spočívala v porušení prvního manželství, v tom smrtelně katastrofálním smíšení. Všechno se mělo sdružovat a pářit a rozmnožovat **podle svého vlastního druhu**. Zde však vznikla bytost, kříženec, za kterého nebyl zodpovědný Bůh, ale satan prostřednictvím hada; nebylo to tedy původní stvoření. On omámil a svedl Evu, a ta se pak poddala Adamovi. Bůh to tak nemohl nechat být, neboť to neodpovídalo Jeho původní vůli. Co nevznikne z Jeho vůle, to se také nemůže s Jeho vůlí ztotožnit a jí se podřídít.

Adam byl náhle postaven před skutečnost, že jeho milovaná, z něj vyňatá a jemu svěřená Eva už nebyla pannou. Poddala se hadu a pak měla první styk s Adamem. Tak se odehrával první pád. Z obou spojení, která se uskutečnila krátce po sobě, vzešlo vždy po jednom dítěti: Kain a Abel.

Dodnes se rodí „dvojčata“, která pocházejí od dvou různých otců. Dva nejznámější případy se staly ve Švédsku a Francii. Ve Stockholmu porodila paní Bjoerlen ve stejném dni jednoho

černouška a jedno světlolové, modrooké nemluvně. Její manžel se zdráhal platit výživné za dítě, které zjevně nebylo jeho. Při soudním jednání přiznala paní Bjoerlen poměr s mužem tmavé pleti. Ve stejný den měla pohlavní styk jak se svým manželem, tak i se svým milencem. V Marseille porodila paní Duvalle také jedno bílé a jedno černé dítě.

Kdo čte 1.Moj.3:15 pozorně, zjistí, že Bůh Pán ihned po pádu hovořil o semenu, tedy o potomstvu hada, a semenu ženy. Už od počátku byly nejenom dvě přirozené, ale i dvě duchovní linie.

Co se týče Kaina, není v rodokmenech Starého ani Nového zákona uveden jako Adamův syn. Zrovna tak ani Adam není nikdy označován jako Kainův otec. To je také důvod pro to, že sice Eva je nazvána „máti“ (1.Moj.3:20), ale nikoli Adam otcem „všech živých“. Kdyby byl Kain Adamův prvorozený, byla by mu věnována zvláštní pozornost.

Jestliže v 1.Moj.4:1 je psáno, že Eva po porodu řekla: „*Syna jsem přivedla do života s pomocí Pána,*“ pak si musí každý představit, že tenkrát ještě neexistovaly porodní asistentky a lékaři. Bolesti byly silné; Adam nevěděl, jak by pomohl. Tedy volala ve svých porodních bolestech k Pánu. Hned v druhém verši pak čteme: „*A opět porodila bratra jeho Abele.*“

Apoštolu Janovi bylo zřejmě známo, co se stalo v zahradě Eden, neboť píše: „*Kain, kterýž z toho zlostinika byl...*“ (1.Jan.3:12) Je nemožné, aby tímto „zlostníkem“, jehož dítětem podle tohoto výroku byl Kain, byl míněn Adam. Jan píše věřícím: „*...že jste zvítězili nad tím zlostníkem.*“ (1.Jan.2:13b+14b) Tím je zase míněn satan, který je ve Zj.20:2 označen jako drak, starý had a ďábel. V Písmu svatém se můžeme dočíst, kdo ten zlostník je, totiž úplný opak Boha, který jediný je „dobrý“. V modlitbě „Otče náš“ je řečeno: „*I neuvod' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.*“ (Mat.6:13) Satan, protivník Boží, je ten zlý, původce všech věcí zaměřených proti Bohu.

Kain byl plný závisti a žárlivosti; byl prvním vrahem. Satan je vrahem od samého počátku (Jan.8:44). On ale nevráždil v nebi, nýbrž na Zemi. Je vyloučeno, aby Kain pocházel z Adama, který byl stvořen k obrazu svatého Boha. Z Boha nemůže pocházet nic zlého. Protože satan přišel prostřednictvím hada přímo do lidského rodu a strhl jej do záhuby a smrti, proto bylo nutné, aby Bůh přišel v těle a zbavil nás moci satana. Až spasení lidé převezmou své dědictví, budou, jak to měl Bůh původně v úmyslu, vlastnit Zemi a budou navraceni do svého původního postavení.

Enoch byl sedmý potomek po Adamovi (Juda,v.14). Kain se nepočítá; Abel byl usmrcen, neměl tedy žádné potomky. Proto rodokmen pokračuje přes Setu, a tak je Slovo i v tomto bodě dokonalé: Adam, Set, Enos, Kainan, Mahalaleel, Járed, Enoch (1.Moj.5:5-18; Luk.3:37).

Jako mají porodní bolesti ženě, tak zase měla obřízka muži, připomínat původní, počáteční zlom a pád do hříchu. Když uzavřel Bůh s Abrahamem a jeho potomky smlouvu, vyžadoval obřízku a řekl: „*Tato jest smlouva má mezi mnou a mezi vámi, i mezi semenem tvým po tobě, které ostríhati budete: Aby obřezán byl mezi vámi každý pohlaví mužského.*“ (1.Moj.17:10) Obřízka byla prohlášena za věčné znamení smlouvy. Kdo se nenechal obřezat, měl být vyhlazen, protože ze své strany porušil smlouvu (v.13-14). Když Mojžíš zameškal nechat obřezat svého syna, chtěl jej Pán usmrtit: „*Tedy vzala Zefora nůž ostrý, a obřezala předkožku syna svého, kteroužto vrhla k nohám jeho, řkouc: Zajisté ženich krví jsi mi.*“ (2.Moj.4:25)

V Mat. 13. kap. hovořil Pán jasně a naprosto srozumitelně o dvou duchovních semenech. „*Rozséváč dobrého semene jest Syn člověka. A pole jest tento svět, dobré pak símě jsou synové království, ale koukol jsou synové toho zlostinika.*“ (Mat.13:37-38) Zatvrzelým a satanem ovládaným lidem řekl Ježíš: „*Vy z otce ďábla jste, a žádosti otce svého chcete činiti. On byl vražedník od počátku, a v pravdě nestál; nebo pravdy v něm není. Když mluví lež, z svého vlastního mluví; nebo lhář jest a otec lži.*“ (Jan.8:44)

Semeno hada bylo zrovna tak skutečností jako semeno ženy. Semeno hada byl Kain, semeno ženy byl Kristus. Pavel se chopil této myšlenky a píše v Gal.3. kap. o zaslíbeném semeni: „*A semenu tvému, jenž jest Kristus.*“ (v.16) ON je to semeno, kterému platí zaslíbení (v.19). Ve Starém zákoně čteme: „*...aby položil duši svou v oběť za hřích, viděl símě...*“ (Iz.53:10) Každé semeno plodí podle svého druhu, to je zákon Boží. Zde se také vysvětluje slovo nepřátelství: „*...nepřátelství*

položím mezi... semenem tvým a semenem jejím..." (1.Moj.3:15) Satan přišel skrze hada do lidstva, aby porušil božský pořádek. Proto musel Bůh přijít do lidstva skrze zplození, aby toto nepřátelství zničil a zrušil (Ef.2:13-16). Ve Svém lidském těle přinesl Pán spasení, aby mohl znovu přebývat v těch spasených. ON je vytrhl z moci satana a přesadil je do království Božího. Bůh porazil veškerou moc protivníka a zvítězil nad ním v Kristu (Kol.2:15).

Protože satan pronikl do lidského těla a krve, musel Bůh v lidské postavě — v Synu přijmout tělo a krev. Šlo o náš život, o záchranu naší duše, proto je také smíření a spasení možné pouze skrze krev Beránka Božího. V našem Spasiteli neproudila židovská, ale božská, čistá a svatá krev, ve které byl božský život.

Neexistovala evoluce, jak to chce věda dokazovat na základě různých tvarů koster a lebek, ale existovaly různé čeledi — druhy, které se i zevnějškem silně odlišovaly. Dokonce i tělo bylo „tělo cizí" (Juda,7). V 1.Kor.15:39 píše Pavel: „*Ne každé tělo jest jednostejné tělo, ale jiné zajisté tělo lidské, jiné pak tělo hovědí...*"

Zde je ten chybějící článek v lidských dějinách známý pod pojmem „the missing link" (mezičlánek), který věda ještě dnes hledá. Na základě různých tvarů koster a lebek víme, že existoval zvláštní druh. Ale učenci na to nemají žádnou odpověď a pořad ještě bádají. Taková tajemství skutečně nalezneme pouze v tajuplné knize — v Bibli.

Jeden rod pocházel ze spojení hada a Evy: to byla Kainova linie, který si vzal Adamovu dceru. Druzí byli potomky Adama a Evy — od Seta, který si vzal vlastní sestru, neboť Adam a Eva měli mnoho synů a dcer: „*Po narození Seta žil Adam ještě 800 let a měl syny a dcery.*" (1.Moj.5:4-5) Později vznikl ještě další rod, a sice když se tyto dvě linie smísily. Kainovi potomci — v Bibli nazvaní „dětí lidské" — měli ještě trochu krásy z Lucifera. Když pak muži z linie Seta — „synové Boží" — „*viděli krásu dcer lidských, brali sobě za ženy ty, které se jim obzvlášť líbily*" (1.Moj.6:2). Kvůli tomuto zkřížení se Bůh rozhodl ukončit lidské pokolení, neboť Mesiáš měl podle těla přijít z čisté linie. Od doby potopy proto existovala už pouze jedna linie, která pochází z Adama. Nynější lidské pokolení na Zemi pochází ze tří synů Noeho — Sema, Chama a Jáfeta (1.Moj.9:18-19; Sk.17:26).

Obě duchovní linie však budou existovat ve všech národech až do konce. Posouzení o tom je však pouze na Bohu Pánu, neboť pouze On sám ví, kdo jakým je a čím každý je. Jedno se ale může každému jednotlivci k sebereflexi (sebezkoumání) doporučit: Kdo slyšel Slovo Boží z úst Páně, věří mu a podle něho činí, měl by být zplozen ze semene Slova a Ducha Božího. Kdo má ve svém nitru odmítavý postoj a vyslovuje se proti, zřejmě nemá s Pánem vůbec nic společného. V tom případě to pak vyplývá z jeho vlastního chování. Ještě je čas milosti a kdo by chtěl, může se k Pánu obrátit, Jemu věřit a Jeho následovat.

Satan ukázal našemu Pánu z velmi vysoké hory všechna království světa, včetně jejich slávy, a řekl mu: „*Toto všecko tobě dám, jestliže padneš a budeš se mi klanět.*" (Mat.4:8-9) Náš Spasitel věděl, že zde na Zemi prolije Svou krev ke spasení a že vykoupí ty, kteří jsou určeni k věčnému životu. ON, jako původní majitel všeho, satana odmítl. Již žalmista přece řekl: „*Povstaň, ó Bože, sud' zemi; nebo ty dědičně vládneš všemi národy.*" (Ž.82:8) Apoštol Pavel to vyjadřuje takto: „*A jestliže synové, tedy i dědicové, dědicové zajisté Boží, spolu pak dědicové Kristovi, však jestli spolu trpíme, abychom spolu i oslaveni byli.*" (Řím.8:17) Toto se naplní na konci tohoto časového období. Máme tu přednost, že smíme žít v době, kdy se odhalují všechna tajemství Písma. K tomu patří i to, co se stalo v zahradě Eden.

21. kapitola OSPRAVEDLNĚNÍ

Protože byl člověk odsouzen, potřeboval ospravedlnění. Ospravedlnění není zproštění viny pro nedostatek důkazů, ospravedlnění znamená, že obžalovaný nebyl vůbec vinen a že žaloba proti

němu byla podána neprávem. Obviněný se ve skutečnosti ničím neprovinil, proti němu pouze vystoupil žalobce, který ale nemohl ničeho dosáhnout, protože nebylo možné dokázat žádnou vinu. Žaloba byla zamítnuta, prokurátor ji musel stáhnout, neboť soudní řízení bylo zastaveno.

Na jedné straně se člověk proti Bohu provinil, a proto potřebuje odpuštění. Ospravedlnění v božském smyslu je druhá strana: Bůh vidí člověka, kterému odpustil hříchy, v Kristu tak, jako by nikdy nehřešil. Úsloví říká: „Odpuštěno, ale ne zapomenuto!“ I když si navzájem ze srdce úplně odpouštíme, přesto si stále znovu připomínáme věci, které jednou byly. U Boha je to jiné: ON hříchy odpustil a již na ně nikdy nevzpomíná. Nikdo nemá právo prověřovat život člověka, kterého Bůh ospravedlnil. Kdo to činí, provinuje se a zbavuje se božského odpuštění a ospravedlnění.

Protože se člověk do hříšného stavu narodil bez vlastního přičinění, vzal Bůh v Synu na Sebe odsouzení, které musel spravedlivě skrze Svůj zákon vynést, a způsobil tak Svým smířením úplně ospravedlnění člověka. „*On pak raněn jest pro přestoupení naše, potřen pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho na něj vložena, zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno.*“ (Iz.53:5)

V listech adresovaných církvi v Římě učil Pavel obšírně o biblickém ospravedlnění a ukázal, jakým způsobem je možné ho obdržet a prožít. Odvolává se na evangelium Ježíše Krista a na učiněné ospravedlnění a píše: „*Neboť se nestydím za evangelium Kristovo; moc zajisté Boží jest k spasení každému věřícímu, Židu předně, potom i Řeku. Nebo **spravedlnost Boží** zjevuje se skrze ně z víry u víru, jakož psáno jest: **Spravedlivý** pak z víry živ bude.*“ (Řím.1:16-17)

Bůh nezachránil člověka jen před smrtí a zatracením, On ho úplně ospravedlnil a vrátil mu Boží spravedlnost. Vlastní ospravedlnění skrze skutky, které pochází ze sebeospravedlňujícího pudu, již není zapotřebí, protože nám byla dána spravedlnost Boží. Naše vlastní spravedlnost před Bohem nic neznamená a může být pro nás největší překážkou. Psáno jest: „*Protož z skutků zákona nebude ospravedlněn žádný člověk před obličejem jeho.*“ (Řím.3:20)

Člověk odsouzený k zahynutí byl suverénním jednáním Božím z tohoto stavu vyproštěn a navrácen do svého původního postavení před Bohem. To je jádro evangelia o Ježíši Kristu. Bůh nám nejenom odpustil, On nás ospravedlnil, dokonce nám daroval Svou vlastní spravedlnost Boží. „***Spravedlnost** totiž **Boží**, skrze víru Ježíše Krista, ke všem a na všechny věřící... Všichni zajisté zhřešili, a nemají slávy Boží. **Spravedliví** pak učinění bývají darmo (zadarmo), milostí jeho, skrze vykoupení, které se stalo v Kristu Ježíši.*“ (Řím.3:22-24)

Zde není místa pro vlastní skutky, které vedou k sebeospravedlnění, zde musíme udělat místo Boží zvěsti, evangeliu Ježíše Krista. To je skutečně ta osvobozující a obšťastňující spasitelná zvěst, která musí být rozhlášena do celého světa. Lidstvo je smířeno s Bohem. „*...k dokázání spravedlnosti své v nynějším času, k tomu, aby on spravedlivým byl, a **ospravedlňujícím** toho, kterýž jest z víry Ježíšovy.*“ Božího ospravedlnění nedosáhneme vírou v nějakého zakladatele náboženství nebo v nějaké vyznání, nýbrž obdržíme ho skrze víru v Ježíše, ve kterém se Bůh setkal s lidstvem a navzájem se smířili. Pobožné skutky nemají žádnou cenu: „*Proto za to máme, že člověk bývá **spravedliv** učiněn věrou bez skutků zákona.*“ (Řím.3:26+28)

Je zřejmé, že Pavel byl myšlenkou ospravedlnění tak dojat, že toto téma objasnil ze všech stran. V epistole Římanům, v kap. 3. až 8. nás obšírně uvádí do Božího spasitelného plánu. Každý může jen ve víře přijmout to, co Bůh daroval, a poděkovat Mu za to. Kdo se o to pokouší vlastními skutky, nikdy nebude moci poznat dokonané dílo Boží v jeho pravém a plném významu. Naše vlastní konání a snažení je nám překážkou v tom, abychom viděli to, co Bůh opravdu učinil. „*Tomu pak, kdož nečiní skutků, ale věří v toho, který **spravedlivého činí** bezbožníka, bývá počtena víra jeho za spravedlnost.*“ (Řím.4:5)

Abrahamem je nám udělena životně důležitá lekce, totiž že ten, koho Bůh oslovil, a kdo obdržel Slovo zaslíbení, nehledí na sebe a na okolnosti, které jej obklopují, ale ze srdce věří tomu, co Bůh řekl. On už to vidí, i když to zde ještě není, přitom vzdává Bohu čest a žije v jistotě víry, v pevném přesvědčení, že Bůh uskuteční to, co zaslíbil.

V Řím. 5. kap. apoštol dále rozvádí: „*Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Jezukrista.*“ (v.1) Ukazuje nám, že jenom víra nám otevřela cestu k našemu nynějšímu postavení milosti, že se můžeme radovat z naděje na slávu Boží, dokonce i v nouzi a

zármutku. Pak se zase vrací k jádru ospravedlnění: „*Čím tedy více nyní **ospravedlnění** jsouce krvi jeho, spasení budeme skrze něho od hněvu.*“ (v.9) Stále je zdůrazňováno, o co jde: ne jen o víru v ledaco, ale o víru v ukřižovaného Ježíše Krista a ve spasení, které bylo vykonáno skrze Jeho drahou a svatou krev.

Souhrnně apoštol píše: „*A tak tedy, jak skrze pád jeden na všechny lidi přišla vina ku potupení, tak i skrze jediné ospravedlnění na všechny lidi přišla milost k **ospravedlnění života**. Nebo jako skrze neposlušnost jednoho člověka učiněno jest mnoho hříšných, tak i skrze poslušnost jednoho **spravedliví** učiněni budou mnozí.*“ (Řím.5:18-19) Na jedné straně vidíme, že od dob Adama byli všichni lidé odsouzeni k smrti, na druhé straně smíme věřit, že tento rozsudek byl zrušen, že jsme Bohem omilostněni a úplně **ospravedlněni**.

V 6. kapitole je nám ukázáno, že jsme s Kristem sjednoceni, protože máme účast na Jeho smrti, a proto jsme s Ním ukřižováni, pohřbeni a s Ním jsme vstali z mrtvých k novému, božskému životu.

Řím. 7. kap. ukazuje člověka v jeho úplné bezmocnosti. Apoštol Pavel vidí, že byl hříchem podveden, a cítí tvrdost božského zákona. Jenom tam, kde je zákon, může nastat přestupek. Bez ustanovení zákona se všemi příkazy a zákazy na hoře Sinaj by lidstvo nevědělo, co je správné. Zákon byl dán k tomu, aby si člověk uvědomil svá přestoupení. Spravedlivý soudce odsoudil podle Svého zákona, ale jako Spasitel udělil milost a milosrdenství. „*...ale chlubí se milosrdenství proti odsudku.*“ (Jak.2:13)

Člověk si uvědomí vlastní nevolnictví a to, že je zotročen zvyklostmi, vášněmi atd. až tehdy, kdy dojde k výkřiku duše: „*Nebo toho, co činím, neoblibuji; nebo ne, co chci, to činím, ale, co v nenávisti mám, to činím... nepřebývá ve mně (to jest v těle mém) dobré. Nebo chtění hotové mám, ale abych vykonati mohl dobré, toho nenalézám... Bídny já člověk! Kdo mne vysvobodí z toho těla smrti?*“ (Řím.7:15-24) Každý člověk, jestliže se obrátí k Pánu, musí prodělat tento vnitřní proces, protože bez něho není obrácení možné.

Teprve potom následuje to, co je popsáno v 8. kapitole, jako prožitá božská skutečnost. Člověk, který je skrze víru v Krista a Jeho dokonané dílo spasení **ospravedlněný**, smí zvolat: „*A proto už není žádného potupení těm, kteří jsou v Kristu Ježíši,*“ (v.1) neboť našli pokoj s Bohem a vešli do Jeho odpočínutí.

Satan, žalobník bratří (Zj.12:10), a ti, kteří mu jsou k dispozici, stále znovu žalují na ty, kteří uvěřili a kteří jsou ospravedlněni. Pavel si všímá i této skutečnosti: „*Kdo bude žalovati na vyvolené Boží? Bůh jest, který **ospravedlňuje**.*“ (v.33)

Skutečné ospravedlnění není vyčerpáno jenom poučením a projednáváním, ono se musí stát prožitou zkušeností. Ospravedlnění je druhou částí odpuštění. Bůh musel člověka odsoudit, protože se provinil. Mocí spasení skrze krev Beránka byl však dluh vyrovnán. Další žaloby už nejsou možné, i když se satan o to stále pokouší. Tak to činil i s Martinem Lutherem, který ale nabyt jistotu víry, načež zvolal: „*Spravedlivý bude žít skrze víru!*“ Božské **ospravedlnění** přichází pouze skrze víru v dokonané spasení skrze Ježíše Krista.

Jakmile člověk při svém obrácení přichází k Bohu, prožívá konec vlastního života a skrze znovuzrození prožije začátek nového, božského života; tak je to i s odpuštěním, které je spojeno s utrpením a umíráním Krista, a s ospravedlněním, které je spojeno se vzkříšením a s životem Božím. „*Který vydán jest pro hříchy naše, a vstal z mrtvých pro **ospravedlnění** naše.*“ (Řím.4:25) Jak jisté je, že Ježíš zemřel, rovněž tak jisté jsou hříchy odpuštěny. Jako je jisté, že vstal z mrtvých, tak také zcela jisté jsme jednou provždy ospravedlněni.

Apoštol Jakub nám ukazuje, jak víra člověka, kterého Bůh ospravedlnil, v to, co Bůh řekl, skrze poslušnost Slova nabude dokonalosti ve skutcích: „*Vidíš-li, že víra napomáhala skutkům jeho, a z skutků víra dokonalá byla? A tak naplněno jest písmo, řkoucí: I uvěřil Abraham Bohu, a počteno jest jemu za spravedlnost, a přítelem Božím nazván jest.*“ (Jak.2:22-23)

Ne skutky ospravedlňují člověka. Ony jsou pouze součástí vírou ospravedlněného člověka. Kdo věří Bohu, jedná podle toho, co On přikázal. Abraham věřil, že Bůh jeho syna Izáka vzkřísí z mrtvých, a byl odhodlán jej obětovat, jak mu bylo přikázáno. Z tohoto hlediska víry mu nebylo zatěžko uposlechnout. Jakub se neodvolává na skutky, které činí lidé svévolně v domněnku, že tím u

Boha něčeho dosáhnou, ale na takové, které jsou vykonávány podle příkazu a Slova Božího. Kdo opravdu věří, ten činí to, co Bůh řekl. „*Vy přátelé moji jste, učiníte-li to, co já přikazuji vám.*“ (Jan.15:14) Tak víra „dýchá“ a žije.

Člověk ospravedlněný skrze víru v Ježíše Krista stojí před Bohem tak, jakoby nikdy nehřešil. Byl navrácen do původního stavu, určen k věčnému životu a čeká pouze na proměnu svého těla a na dokonání. Kdo opravdu věří, ten to také s poslušností radostně dokazuje svým životem a svými skutky tak, jak to činil Abraham. V epištole Židům 12. kap. jsou nám spasení ukázáni jako dokonalí spravedliví: „*Ale přistoupili jste k hoře Sionu, a k městu Boha živého, Jeruzalému nebeskému, a k nesčíslnému zástupu andělů, k veřejnému shromáždění a k církvi prvorozených, kteří zapsáni jsou v nebesích, a k Bohu soudci všech, a k duchům **spravedlivých dokonalých.***“ (v.22-23)

22. kapitola OBNOVENÍ A ZNOVUZROZENÍ

Prožitým ospravedlněním se končí starý život bez Boha a začíná vnitřní obnovení. I když se jedná o jediné dílo spásy a o jedno spasení, probíhá božské dílo milosti v různých oblastech života, a proto je také označováno různými pojmy.

Začíná to probuzením: Člověk odloučený od Boha a duchovně mrtvý je vyburčován. To se děje skrze Ducha Božího během zvěstování evangelia. Až do té doby je člověk skutečně duchovně mrtvý, aniž by to věděl. Pro něho je svět v pořádku, on nevnímá, že něco není tak, jak by mělo být.

Ať je člověk zbožný, nebo ne, potlačuje v sobě každou myšlenku o posmrtném životě, o osobní zodpovědnosti před Bohem a posledním soudu. Kdo tuto možnost nemůže úplně vyloučit, říká sám sobě nebo jiným: „Žádného jsem nezabil, to a ono jsem nedělal, tak to tedy nebude tak zlé, kdyby mělo něco přijít.“ Ono ale skutečně něco přijde. Všichni by proto měli vědět, že Bůh není starý děda nebo milý strýček, u něhož bychom pouze několika milými slovy našli přízeň. Potom už ale nebude Bůh láskyplným Spasitelem, ale přísným Soudcem. ON je vázán Svým vlastním Slovem a musí podle něho soudit.

Jako je nyní vázán Svým Slovem a každému, kdo Mu věří, odpouští a dává milost, zprošťuje ho viny a ospravedlňuje, tak bude potom spravedlivě soudit všechny, kteří se Jemu protivili, kteří Jemu odporovali a kteří Jeho spasitelný plán zavrhl. I ti, kteří se o to pokoušeli vlastním způsobem, aniž by se skutečně předali do péče Boží, budou zklamáni. Nejde opravdu pouze o to věřit, ale věřit Bohu — věřit tak, jak On to ve Svém spasitelném plánu pro lidstvo ustanovil. Kdo Bohu nevěří, dělá z Něho lháře (1.Jan.5:10).

Předně je tomu tak, že přirozený člověk duchovní věci nevnímá, i když je velmi zbožný a také tak jedná. Začíná to probuzením, vyburčováním svědomí z duchovního spánku smrti. O letnicích byli lidé Petrovým kázáním tak zasaženi, vnitřně tak pohnuti a probuzeni, že zvolali: „*Což máme činiti, muži bratři?*“ (Sk.2:37b)

Při zvěstování evangelia prožívají věřící posluchači různé zkušenosti. Když Petr kázal v Korneliově domě, prožili tam shromáždění lidé během jediného kázání všechno najednou, od obrácení až po křest Duchem svatým (Sk.10:34-48). Vždy podle vnitřního postoje posluchačů, jejich očekávání ve víře a zplnomocněného kázání může Duch Boží působit na základě zvěstovaného Slova. Je dobré, že neexistuje žádná šablona, žádný vzor, podle něhož by se to mělo dít. Skutečně před Bohem platná a projevující se víra je vypůsobena kázáním — zvěstí plného evangelia. Všechny prožitky, které jsou nutné ke spáse, mohou posluchači prožít. Když Duch Boží začne působit, vede k sebepoznání a k lítosti. Člověk lituje věcí, které nečinil správně, a prosí Boha o odpuštění.

Poznání hříchu pronikne tak hluboko, že si člověk v přítomnosti svatého Boha uvědomí: „Pane, zhřešil jsem proti nebesům a vůči Tobě!“ Následuje napravení. Kdo kradl, už více nekrade; kdo lhal, už více nelže. Nastává skutečné obrácení ke Kristu a obnovení, které ústí v znovuzrození. Takto pohnutý člověk prosí Pána, aby mu vše odpustil, a vyzná Mu, co jej tíží a trápí. Během

modlitby pak nastane něco neobvyklého, a sice nadpřirozené dílo milosti: náhle přijde do srdce jistota spasení a pokoj Boží. Člověk, který pociťuje lítost, v tom okamžiku ví, že to je víra v Ježíše Krista, která dává spasení. Je to skutečný zážitek, citelný vnitřní průběh, přímé působení Ducha Božího v člověku, který uvěřil. Duch Boží pak dává svědectví jeho duchu, že se stal dítětem Božím (Řím.8:16). Až dodnes je možné prožít spasení v Kristu, je možné je zakusit.

Kdo se opravdu ve víře obrátí k Bohu a s důvěrou mu otevře srdce, kdo neříká jen: „Půjdu tam a poslechnu si to," ale přijde se správným úmyslem a začne s Pánem hovořit poté, co se Jím nechal oslovit skrze kázání, takový člověk ještě dnes skutečně prožije Boha tak, jako v prvotním křesťanství. ON je věrohodný, Jemu opravdu můžeme důvěřovat.

Politováníhodné ale je, že úzká stezka Páně a prožitky, které souvisí s následováním Ježíše, jsou mnohými duchovními proudy ukazovány v úplně zkresleném obraze.

Rozhovor s Pánem musí být v dětské víře, jako kdybychom odpovídali na dopis. Odvoláváme se na to, co On nám napsal, neboť skrze Slovo hovoří Bůh s námi a v modlitbě mluvíme my s Bohem. ON nám dává nabídku, oznamuje nám Svou vůli. V modlitbě se na to odvoláváme a za všechno Mu děkujeme. Tak se dostává člověk do osobního společenství s Bohem.

Ve víře a důvěře se necháme Slovem oslovit a cítíme, že jsme najednou zcela osobně míněni my jako Nikodém: „Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže vidět království Božího." (Jan.3:3) Prožitek znovuzrození je Boží požadavek k tomu, abychom se vůbec do království Božího dostali. „Nediv se, že jsem řekl tobě: Musíte se znovu zroditi." (Jan.3:7) Prožitek znovuzrození nemá nic společného s filosofií o reinkarnaci (převtělování), která se často mylně označuje jako znovuzrození. Při znovuzrození, jak to učí Písmo svaté, se člověk nevrací na Zem v jiné formě nebo postavě, ale člověk jako živý uvěří, přijme Slovo Boží, a Duch svatý uskuteční zrození a vypůsobí v duši člověka nový, božský život.

„Ale když se zjevila dobrota a láska k lidem spasitele našeho Boha, ne z skutků spravedlnosti, které bychom my činili, ale podle milosrdenství svého spasil nás, skrze obmytí druhého narození, a obnovení Ducha svatého; kterého vylil na nás hojně, skrze Jezukrista spasitele našeho, abychom, ospravedlnění jsouce milostí jeho, byli dědicové v naději života věčného." (Tit.3:4-7)

V kap. 2:11 píše apoštol: „Zjevila se zajisté ta milost Boží spasitelná všem lidem." Omilostněný člověk pozná, co je dobré a zapotřebí k jeho spáse. V epistolách nám jsou popsány prožitky těch, kteří většinou ještě Krista viděli a zažili. Protože On je včera, dnes a na věky tentýž (Žid.13:8), činí také totéž u všech těch, kteří k Němu přicházejí. Kdo Slovo pravdy přijme, zažije to, co je v něm zaslíbené. „On proto, že chtěl, zplodil nás slovem pravdy, k tomu, abychom byli prvotiny nějaké stvoření jeho." (Jak.1:18)

Stejnou myšlenku vyjadřuje apoštol Petr, když píše: „Poněvadž duše své očistili jste poslušenstvím pravdy skrze Ducha, k milování neošemetnému bratrstva, z čistého srdce jedni druhé milujte snažně, znovu zrozeni jsouce ne z porušitelného semene, ale z neporušitelného, skrze živé slovo Boží a zůstávající na věky." (1.Petr.1:22-23) Kdo učiní osobní prožití s Bohem tak, jak jsou nám popsána ve Slově, ten se stane částí Jeho Slova a vůle a je tak zařazen do spasitelného Božího plánu. Takoví lidé zase mohou vše, co je psáno, správně zařadit. Je nutné, aby spasení byli zajedno se Spasitelem, aby mohli všechno vidět tak, jak On vidí, a chtěli to, co On chce.

Zážitkem obrácení, obnovení a znovuzrození začíná následování Ježíše Krista. K tomu je vyzván celý člověk. Co všechno následování zahrnuje, si můžeme přečíst na mnohých místech v Bibli. Nyní je Pán na prvním místě. Je-li to zapotřebí, pak musí být kvůli království Božímu opuštěn i dům a dvůr, žena nebo muž, sourozenci, rodiče nebo děti, přátelé atd. (Luk.18:29), to znamená, že jestliže uvěří pouze jeden člověk z celé rodiny, nemůže se ten dotýčný nechat zdržovat. Následováním není míněn vstup do kláštera, řádu či kongregace, ale to, že ti, kteří uvěřili, zůstanou ve svém rodinném stavu a povolání a uspořádají svůj denní život podle vůle Boží. Opuštění široké cesty a chození po úzké cestě je pro každého člověka spojeno s následky. Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům, žádný nemůže chodit zároveň po dvou cestách. Rozhodnutí musí padnout, a život každého člověka svědčí o cestě, po které jde.

Prožité obnovení se týká srdce člověka podle slova Písma: „*A dám vám srdce nové.*“ (Ez.36:26) Vnitřně obnovený člověk stojí před velikým úkolem, aby odložil všechno, na čem starý člověk lpí. Když se to tak vezme, žije každý nevěřící člověk dvojí život. Není tím, za koho se vydává a za co ho jiní považují. Každý člověk má dvě tváře: jednou se ukazuje takovým, jakým by chtěl být, a druhou, jakým skutečně je. I v tomto bodě jsme jasně poučeni: „*Totíž, že vám náleží složit ono první obcování podle starého člověka, rušícího se, podle žádostí oklamávajících, obnoviti se pak duchem myslí své, a obléci toho nového člověka, podle Boha stvořeného, v spravedlnosti a v svatosti pravdy.*“ (Ef.4:22-24) V dalších verších je pak uvedena celá řada věcí, které nepatří do nového života.

Když je svědomí člověka probuzeno z duchovní smrti, poukazuje pak Duch Boží na všechny věci, které před Bohem nejsou správné. To patří k posvěcování člověka, který uvěřil: „*A nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňte se obnovením myslí své, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá.*“ (Řím.12:2) Kdo začne následovat Ježíše, nenosí řetízek s křížkem na krku nebo kříž na rukávu či klopě, ten na sebe vezme potupu Krista, ukřižovaného, a jde po úzké cestě, která vede k životu (Mat.16:24).

Pavel končí svůj dopis Galatským slovy: „*Ale ode mne odstup to, abych se chlubil, jedině v kříži Pána našeho Jezukrista, skrze něho jest mi svět ukřižován, a já světu.*“ (6:14) Jenom kdo sám sobě a světu zemřel, může již zde i v onom světě žít s Kristem. Všechno ostatní jsou vlastní zbožná přání a úsilí se stále novými dobrými předsevzetími, která jsou ale určena ke ztroskotání. Ti, kdo jsou spasení, tvoří Bohu opravdu libý zástup prvorozených.

Žel i v této oblasti nastal chybný vývoj, který s biblickým pojmem „všemu odříci a následovat Pána“ nemá nic společného. V prvotním křesťanství a mezi pravými věřícími všech dob, i teď ve 20. století, žili ti, kteří Boha skutečně prožili — na tom místě, kde se zrovna nacházeli — tak, jak se u věřících očekává. Nikdo se neuchýlil do kláštera ani se nezahloubal do nábožných meditací, opět založených na pocitu samospravedlnosti. Apoštolové a věřící v raném křesťanství vedli v každém směru zcela normální život, ale s Kristem! Každý byl na svém pracovišti, v rodině, ve vesnici, ve městě ve spojení s Kristem, a tak byl živým svědectvím o prožité milosti. Člověk, který uvěří, má skrze moc Boží možnost, aby v mezích Slova Božího vedl zcela normální život. K tomu patří manželství, povolání a všechno, co zahrnuje pozemská oblast života. Nejedná se o to, aby lidé byli vzati ze světa, ale o to, aby všechno světské bylo odstraněno z lidí.

23. kapitola POSVĚCENÍ

Zrovna tak jako Pavel bude každý pravý služebník Krista pečlivě dbát o to, aby zvěstoval evangelium tak, aby všichni pronikli k bohubíbému životu: „*K tomu abych byl služebníkem Ježíše Krista mezi pohany, slouže evangeliu Božímu, aby byla obět' pohanů vzácná, posvěcená jsouc skrze Ducha svatého.*“ /dle něm. Mengeho překl. Bible: „Mám být služebníkem Krista Ježíše pro pohany a jako takový vykonávat kněžskou službu při spásné zvěsti Boží, aby se pohané stali bohubíbou, skrze Ducha svatého **posvěcenou** obětí.“/ (Řím.15:16)

I toto téma patří ke zvěstování plného evangelia. V Žid.12:14 je jasně řečeno: „*Pokoje následujte se všemi a svatostí, bez níž žádný neužrjí Pána.*“ To je záležitost, kterou bychom měli brát vážně. Zde je věřícím, ospravedlněným, obnoveným a znovuzrozeným řečeno, že bez posvěcení Pána neuvidí, tedy nezúčastní se prvního vzkříšení, proměny, vytržení a svatby Beránka. Ale právě to je ten cíl, o který je třeba usilovat. Chtěli by Jej vidět, neboť pak budou proměněni v Jeho obraz (1.Jan.3:2-3). V tomto okamžiku se naplní to, co Pán řekl v kázání na hoře: „*Blahoslavení čistého srdce, nebo oni Boha viděti budou.*“ (Mat.5:8)

Spasení lidé jsou vyzýváni k očišťování a posvěcování skrze Slovo a Ducha Božího, a sice na základě zaslíbení, která Bůh dal a kterým oni věří, aby je viděli uskutečněná. „*Taková tedy majíce zaslíbení, nejmilejší, očišťujme se od všeliké poskvrny těla i ducha, konajíce **posvěcení** v bázni*

Boží." (2.Kor.7:1) V předchozích verších je ukázáno, jaká skupina zde byla oslovena. Jedná se o lidi, mezi kterými Bůh přebývá, které On označuje jako Svůj lid. Oni byli vyvoláni a odděleni ode všeho, co není božského původu. Dbají toho, co Pán řekl: „...a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí." (2.Kor.6:16-18)

V právě uvedeném verši jsou označeny dvě oblasti: poskvrnění těla, tedy hříšná přestoupení skrze tělo, a hříšné přestupky, které poskvřňují ducha a duši. Úplné posvěcení zahrnuje celého člověka. O Kristu, který církev vroucně miloval a který se za ni obětoval, je řečeno, za jakým účelem se to stalo: „Aby ji **posvětil**, očistiv obmytím vody skrze slovo, aby ji sobě postavil slavnou církev, nemající poskvrny, ani vrásky, neb cokoli takového, ale aby byla **svatá**, a bez úhony." (Ef.5:26-27)

Bez úhony, bez chyby a svatí uzří ti spasení svého Spasitele. U **posvěcení** se jedná o „*obmytím vody skrze Slovo*“ (dle něm. Mengeho překl. Bible: „*koupel ve Slově*“). I v tomto případě je použit dobře srozumitelný příklad: ne pokropení, ale celá koupel, ponoření do celé plnosti Slova, které je Duch a život. Celý člověk, duše, duch a tělo, bude stát v mezích Slova, to znamená, že žije ve vůli Boží radostně, bez nátlaku. Tato koupel ve Slově smývá každé nebiblické podání, každou zbytečnou tradici, všechny návyky, neřesti a vazby. Náš Pán říká: „*Již vy čistí jste pro řeč, kterou jsem mluvil vám.*“ (Jan.15:3) Ze Slova člověk pozná, co není podle vůle Boží, a podle toho uspořádá svůj život.

Očištění a posvěcení skrze Slovo a Ducha může nastat pouze tam, kde člověk věří celému Slovu a kde je ochoten podle něho žít. Ježíš, náš Pán, nám není dán pouze ke spasení, ale také k ospravedlnění a posvěcení (1.Kor.1:30). Hned potom následuje zdůvodnění: „...*aby, jako jest napsáno, kdo se chlubí, v Pánu se chlubil.*“ Vlastní chloubu je zde zcela vyloučena, neboť neplatí to, co my jsme schopni učinit, ale pouze to, co On učinil v nás. Jemu samotnému patří sláva a čest. „*Jsmo zajisté jeho dílo, jsouce stvořeni v Kristu Ježíši k skutkům dobrým, které Bůh připravil, abychom v nich chodili.*“ (Ef.2:10) Bůh se o všechno postaral. ON dokonce i to, co my máme činit, to, co On od nás vyžaduje, už pro nás připravil. Stačí jen ještě v tom žít a zůstat.

Ježíš nám ukazuje, co skutečné posvěcení znamená, jak probíhá a že On už se o ně postaral: „**Posvěť** jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest... a já posvěcuji sebe samého za ně, aby i oni **posvěcení** byli v pravdě." (Jan.17:17+19) Posvěcení platné před Bohem je možné pouze ve Slově pravdy, které je svaté. Každé lidské snažení vede pouze k pokrytectví.

V Písmu svatém se označení „svatý“ vztahuje především na Boha samotného, neboť jen On je svatý. Mimoto je svaté také všechno, co pochází z Něj. On také posvěcuje to, co si On, jako ten Svatý, nárokuje. Tedy Jeho národ je svatým národem (2.Moj.19:6). Jeho kněží jsou skrze povolání a zasvěcení svatými (3.Moj.21). Na čelence velekněze bylo napsáno: „*Svatý Pánu.*“ (2.Moj.28:36) Pouze ve spojení s Ním mohou být věci a lidé svatými, které On oddělil a pro sebe postavil do služby.

Prorok Izaiáš měl mocné prožití: Viděl Pána na trůnu a slyšel nebeské bytosti volat: „*Svatý, svatý, svatý je Pán zástupů! Plná jest všecka země slávy jeho.*“ (Iz.6:3) Apoštol Jan podává zprávu o něčem podobném, když viděl Pána na trůnu: „...*a neměla odpočinutí dnem i nocí, říkajíce: Svatý, svatý, svatý Pán Bůh všemohoucí, který byl, a jest, i přijítí má.*“ (Zj.4:8) Svatý a dokonalý Bůh činí svatým a dokonalým. ON odděluje, vyvolává a jako zachránce dává zachráněným podíl na Sobě samém. „*Nebo i ten, který posvěcuje, i ti, kteří posvěcení bývají, z jednoho (otce) jsou všichni. Pro kteroužto příčinu nestydí se jich nazývati bratry.*“ (Žid.2:11)

Ježíš Kristus, Spasitel, je označován jako *Svatý Boží*, protože vyšel ze svatého Boha. Nový život, který člověk obdrží z Boha, je skutečně životem Ježíše Krista se všemi Jeho svatými ctnostmi a vlastnostmi. Tak probíhá posvěcení podle Slova Písma: „*Svatí buďte, nebo já svatý jsem.*“ (1.Petr.1:16)

Stále znovu zdraví Pavel věřící jako svaté a milované: „...*zasíláme náš pozdrav církvi Boží, která jest v Korintu, **posvěceným** v Kristu Ježíši, povolaným **svatým**.*“ (1.Kor.1:2)

„*Pavel apoštol Jezukristův, skrze vůli Boží, **svatým**, kteří jsou v Efezu, a věrným v Kristu Ježíši.*“ (Ef.1:1)

*„Pavel a Timoteus, služebníci Ježíše Krista, všem **svatým** v Kristu Ježíši, kteří jsou v městě Filippis, s biskupy a s jáhny.“ (Fil.1:1)*

*„Protož oblecte se jako vyvolení Boží, **svatí**, a milí v střeva milosrdenství, v dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost, trpělivost.“ (Kol.3:12)*

Bůh zná jenom dokonalé. Bůh vidí zástup vykoupený Ježíšem Kristem jako vyvolané, vymilované, očištěné a posvěcené, jako Svě obzvláštní vlastnictví. Skrze Jeho svaté Slovo a Jeho svatou přítomnost jsme Jemu posvěcený lid. Apoštol Pavel hovoří o Duchem vypůsobeném **posvěcení**, které je skrze víru v pravdu způsobováno v těch, kteří byli vyvoleni ke spasení (2.Tes.2:13).

Kdo Ježíše Krista neprožil tak, jak Jej prožili věřící v raném křesťanství, se může uchýlit do ústraní a může si myslet, že se stane svatým tím, že se oddělí, odloučí od všeho, ba dokonce i tím, že bude činit kající skutky, strádat a odříkávat si to, co život nabízí. To je ale před Bohem nicotné a neplatné. Pouze ten, kterého On vyvolal, oddělil, omilostnil a skrze znovuzrození učinil Svým majetkem, může být Jím posvěcen. Jenom lidé, kteří se Pánu zcela zasvětili, budou v poslušnosti k Němu a Jeho Slovu proniknutí božskou pravdou a posvěcení. Obrácený člověk, který je mocí tohoto vysokého božského povolání určen k určitému božskému účelu, se už nemůže zúčastňovat světských radovánek, neboť psáno jest: „*Svět pak hyne i žádost jeho, ale kdo činí vůli Boží, ten trvá na věky.*“ (1.Jan.2:17) To se vztahuje na všechno, co Bůh přikázal a zakázal: deset přikázání, všechna ostatní nařízení (3.Moj.19-21), která se týkají osobního života, kázání na hoře, evangelia a listy. Bohem posvěcený člověk nosí Slovo v sobě, aby je skrze milost Boží plnil, a ne přestupoval.

Takovým píše Pavel: „*Sám pak Bůh pokoje posvěť vás ve všem, a celý váš duch i duše i tělo bez úhony ku příští Pána našeho Jezukrista zachováno budiž. Věrný jest ten, který povolal vás, který také i učiní to.*“ (1.Tes.5:23-24)

Písmo svaté nezná katolickou praxi prohlašování za blahoslavené a svaté. Nezná také žádné mrtvé, kteří by byli vzývání jako svatí, nebo dokonce jako ochranní patroni. To je chlácholivé uvádění do bludu. Miliony lidí se obracejí k tak zvaným svatým, kteří vůbec neexistují. Nám bylo přikázáno, abychom se obraceli přímo k Bohu, a ne k lidem. Kdo o tom čte, zjistí, že konkrétně v náboženstvích Dálného východu hraje úcta k předkům velikou roli. Blahoslavít a posvětit může pouze blahoslavený a svatý Bůh. Kdo se za života nestal blahoslaveným a svatým, po smrti se už jím nestane. Tam také nepomohou ani modlitby pozůstalých.

Petr při pohledu na ten veliký den, který přijde, napomíná věřící: „*Poněvadž tedy to všecko má se rozplynouti, jací pak vy býti máte v svatých obcováních a v pobožnostech, očekávající a chvátající ku příští dne Božího.*“ (2.Petr.3:11-12)

Musí být zdůrazněno, že to není člověk, který dosáhne něčeho, nač by mohl být hrdý. Posvěcení je nám Bohem darovaný stav, se kterým souhlasíme, který přijímáme a ve kterém žijeme. Posvěcení, jakož i spasení bylo umožněno skrze obětování Ježíše Krista, neboť tak to chtěl Bůh: „*...a na základě této vůle jsme skrze obětování těla Ježíše Krista jednou provždy **posvěceni.***“ (Žid.10:10)

24. kapitola KŘEST DUCHEM

Kdo uvěřil, nechá se ponořením ve vodě biblicky pokřtít ve jméno Pána Ježíše Krista. Tím člověk potvrzuje vůči Bohu, že přijal Jím zřízenou novou smlouvu. Odpověď, kterou Bůh dává věřícím, spočívá v tom, že je pokřtí Duchem svatým. Při tom se jedná o nadpřirozené prožití, které opravdově věřící prožívají od onoho prvního letničního dne. Na toto téma by se dalo napsat mnoho. V tomto pojednání však mají být pouze stručně načrtnuty nejdůležitější způsoby působení Ducha. Nejprve se musíme podívat na zaslíbení, která byla dána již předem a která se vztahovala k obdržení Ducha svatého. Letniční událost popsal prorok Joel na konci druhé kapitoly.

Toto prožití nemůže ovlivnit žádný člověk, je to nadpřirozená událost, která je lidem darovaná od Boha. Proto Petr řekl: „*Ale toto jest, což jest předpověděno skrze proroka Joele: A bude v posledních dnech, (říká Bůh) vylijí z Ducha svého na všeliké tělo, a prorokovati budou synové vaši, i dcery vaše, a mládenci vaši vidění vidati budou.*“ (Sk.2:16-17) Pojmem „poslední dny“ jsou míněny poslední dva tisíce let, neboť jeden den u Boha je jako tisíc roků (2.Petr.3:8).

Toto prožití je nadpřirozené, a proto provázeno průvodními jevy, které se vymykají lidským schopnostem, darům a nadáním. Vylitím Ducha svatého v církvi začne na jedné straně působit devět darů Ducha, jak jsou popsány v 1.Kor.12:4-11, a na druhé straně vyvolává tentýž Duch svatý v životě každého jednotlivce devatero plodů ovoce, jak jsou vyjmenovány v Gal.5:22-23. Kde je opravdu Duch Boží, tam jsou dary Ducha a ovoce Ducha, skrze které se ve věřících projevuje život a povaha Ježíše. Používáním darů Ducha se zde nemůžeme blíže zabývat; slouží však rovněž jako pět služeb (1.Kor.12:28; Ef.4:11) k budování církve.

Ve Starém zákoně Bůh zaslíbil, že vylijí Svého Ducha na všeliké tělo. V Novém zákoně je řečeno, že je to Ježíš Kristus, Syn Boží, který křtí Duchem a ohněm (Mat.3:11). Lukáš nám podává zprávu o oznámení, které vyslovil Jan Křtitel slovy: „*Já zajisté křtím vás vodou, ale jde silnější nežli já, kterému nejsem hoden rozvázati řemínek u obuvi jeho. Ten vás křtíti bude Duchem svatým a ohněm.*“ (3:16) Ze spojení pojmů „křtít Duchem a ohněm“ vznikl pojem „křest Duchem“, protože se jedná o vekřtění. Tak jako Jan křtil ve vodě, tak měli být věřící vekřtěni do plnosti Ducha.

Veškeré spasitelné dění se vztahuje hlavně na Krista; On je stěžejním bodem spasitelných dějin. V Něm učinil Bůh nový začátek jako v tom **prvorozeném**, na kterého přišel Duch, aby pak skrze Něho vylil téhož Ducha na všechny **prvorozené**: „*I stalo se, když byl křtěn všecken lid, a když byl pokřtěn i Ježíš, a modlil se, že otevřelo se nebe. A sestoupil Duch svatý v tělesném způsobu jako holubice na něj.*“ (Luk.3:21-22) Ježíš, Syn člověka, se modlí. Nebesa se otevrou a Duch svatý se stane viditelným v podobě holubice, jako se v 1. Moj. v 1. kap. viditelně vznášel nad hlubinou. Duch Boží nemá postavu, může se ale v postavě zjevit.

Symbolem holubice je něco znázorňováno, jakož i symbolem beránka. Syn Boží nemá postavu beránka, On chodí vzpřímeně jako my lidé. Vzhledem ke spasení je tímto symbolem znázorněn božský význam: Beránek, jako obětní zvíře s nejdobromyslnější povahou mezi zvířaty, a holubice, kterou už Noe vypustil z korábu, jako pták nebeský, který nemá žlučník a je čistý. Proto je zde Duch Boží symbolizován holubicí, která sestoupila na Beránka Božího. Bůh se může projevovat různými způsoby a přitom zůstává stále tentýž.

Bůh není starý muž s dlouhými vousy. I když Ho Daniel viděl jako ctihodného starce, který zasedl při soudu (Dan.7:9-14). Protože ale nepodléhá proměnám času, nemůže také ani stárnout. Jedná-li se ale o to, aby se ukázal jako soudce, aby projevil Svou autoritu a hodnost, pak se zjevuje tak, jak Ho viděl Daniel. Souběžně s tím můžeme číst ve Zj. 1. kap. a možná s údivem zjistíme, že Syn člověka, který v knize proroka Daniele přišel ke ctihodnému starci, aby obdržel moc nad všemi národy a jazyky, (Dan.7) je ve Zjevení Sám popsán jako tento stařec. „*...hlava pak jeho a vlasové bílí, jako bílá vlna, jako sněh, a oči jeho jako plamen ohně.*“ (Zj.1:14)

Je úžasné, v jaké mnohotvárnosti se Bůh zjevuje. Duch Boží přišel jako pomazání a inspirace na proroky Starého zákona. O Janu Křtiteli je psáno, že již od narození byl naplněn Duchem svatým (Luk.1:15). O Simeonovi je řečeno, že Duch svatý byl v něm (Luk.2:25-26). O Zachariášovi je psáno, že byl naplněn Duchem svatým (Luk.1:67). Už před vylitím Ducha svatého dal Pán Ježíš apoštolům, které vyvolil, Své příkazy skrze Ducha svatého (Sk.1:2).

Duch svatý působí rozličným způsobem. ON hovořil, zjevoval, oznamoval atd. Duchem zplozený Syn Boží, který byl zároveň Synem člověka, obdržel na počátku Svého působení zde na Zemi Ducha svatého, aby potom mohl také všem z Boha narozeným, které by spasil, dát téhož Ducha svatého, který je také označován jako Duch synovství (Řím.8:15). Tam se uskutečnilo dosazení Syna Božího do Jeho služby a zde ustanovení synů a dcer Božích.

Proroci byli pomazáni, osvíceni, inspirováni; ale narodili se jako každý jiný člověk na tento svět přirozeným zplozením. Nové, božské pokolení, které započalo Ježíšem, je nebeského původu (1.Kor.15:47). Na Zemi jsme pouze hosty a cizinci, náš domov je „tam na výsosti“. Na mnoha

místech prorokovali proroci o příchodu Ducha svatého a Pán Ježíš slíbil příchod utěšitele, pomocníka: „*Když pak přijde ten Utěšitel, kterého já pošlu vám od Otce, Duch pravdy, který od Otce pochází...*” (Jan.15:26)

V Nicejském vyznání víry je psáno: „**Který od Otce a Syna pochází...**” (F. Hauss: Väter der Christenheit/Otcové křesťanství/, str. 40) Slovo Boží ale jasně svědčí: Jako Syn vyšel jako viditelné zjevení Boží, jako Immanuel, z Boha, tak vychází Duch svatý z Boha. Proto je v obou případech tentýž výchozí bod: totiž Bůh jako ten konečný, ale i jako počátek — původce. Modlitební formule: „Pochválen buď Bůh Otec i Syn i Duch svatý...” je nebiblický výmysl.

Neexistuje jediné místo, kde by byl uctíván Duch Boží. Ani Syn nepřijímal žádnou chválu, ale řekl: „*Chvály od lidí nepřijímám.*” (Jan.5:41) Na oslovení jednoho z kníží: „*Mistře dobrý, co činíš, život věčný obdržím?*” odpověděl Ježíš jako Syn člověka: „*Co mne nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než jediný, totiž Bůh.*” (Luk.18:18-19) V posledním verši poslední kapitoly epištoly k Římanům to Pavel shrnuje do jediné věty: „*Tomu samému moudrému Bohu sláva skrze Jezukrista na věky. Amen.*”

Jestliže Duch Boží začne v člověku působit, dějí se hlavně tři věci. Jsou nám vyjmenovány v Jan.16:7-11: „*Ale pravdu pravím vám: Je pro vás dobré, že odejdu. Neboť kdybych neodešel, nepřišel by k vám Utěšitel — spomocník. Jestliže odejdu, pošlu jej k vám. A on přijde, otevře světu oči o hříchu a o spravedlnosti a o soudu.*”

Ani tyto tři pojmy nebyly přenechány svévoli lidí! Jestliže tedy Duch přijde, On otevře hříšníkovi oči „o **hříchu**, že ve mě nevěří; o **spravedlnosti**, že jdu k Otci, vy mě již více neuvidíte; o **soudu**, že kníže tohoto světa již jest odsouzen.” Byla to nevíra prvních lidí, která vedla skrze neposlušnost k přestoupení. Je to hřích nevíry — ne mnoho hříchů, jež jsou následkem nevíry, ale tento jeden hřích nevíry, který nás vzdaluje od Boha a věčného života. Dvě místa z Písma to objasňují. Pán řekl: „*Proto jsem řekl vám: že zemřete v hříších svých. Nebo jestliže nebudete věřiti, že já jsem, zemřete v hříších svých.*” (Jan.8:24) „*Amen, amen pravím vám: Že kdo slovo mé slyší, a věří tomu, který mne poslal, má život věčný, a na soud nepřijde, ale přešel jest z smrti do života.*” (Jan.5:24)

Přijde-li Duch Boží na člověka, začne působit na původní zlo: na nevíru v Boha a Boží Slovo. Apoštol Jan píše: „*Kdož nevěří Bohu, lhářem jej učinil.*” (1.Jan.5:10) Když člověk Bohu nevěří, a nepřijímá to, co On v Ježíši Kristu vykonal, činí z Boha v tom okamžiku lháře a vyměňuje role: staví se na stranu nepřítele, dá jemu za pravdu a má jej tak za pravdivého, tím ale Boha staví do nepráva a prohlašuje Jej za lháře. To Bůh nemůže strpět.

Proto Duch svatý nejprve přesvědčí hříšníka o hříchu nevíry, vede jej k pokání, a tím k druhému kroku — ke spravedlnosti, případně k ospravedlnění. Za třetí dojde k poznání o rozsudku, že kníže tohoto světa již je odsouzen. Bůh sám vyřkl rozsudek nad satanem. Podle Jana 12. kap. byl při této události slyšet hlas Boží jako mocné zahřmění: „*Ten pak zástup, který tu stál a slyšel, pravil: Zahřmělo. Jiní pravili: Anděl k němu mluvil. Odpověděl Ježíš a řekl: Ne pro mne hlas tento se stal, ale pro vás. Nyní jest soud světa tohoto, nyní kníže světa tohoto vyvržen bude ven.*” (v.29-31) Satan, původce všeho hříchu, je odsouzen; hadu byla rozdracena hlava.

O letničním dni byli věřící, kteří předtím byli očištěni a posvěceni skrze Slovo pravdy, naplnění Duchem svatým. Každý sám se může dočíst o tom, co se při tom dělo. Bylo to vyvrcholení božského spasitelného dění, které vedlo od ukřižování, přes vzkříšení a nanebevstoupení k vylití Ducha svatého. Aby také všichni tuto událost postřehli: „*I stal se rychle zvuk s nebe, jako valícího se větru prudkého, a naplnil všechn dům, kde seděli.*” Ale ne toto slyšitelné a viditelné, ale to, co se později stále znovu opakovalo, je to nejdůležitější: **Jazyky jako oheň se ukázaly na každém z nich.** Už nikdy více není řečeno, že by se opakoval další zvuk větru a prudký víchř, ale pokaždé, když byli věřící pokřtěni Duchem a ohněm, následovalo totéž jako o letnicích: „*I naplnění jsou všichni Duchem svatým, a počali mluvit jinými jazyky.*” (Sk.2:2+4)

O letnicích se stal dvojitý nadpřirozený div. Jeden spočíval v tom, že věřící naplnění Duchem hovořili v jiných jazycích, a druhý, že každý z přispěchajícího mnohojazyčného zástupu slyšel každého mluvit ve svém vlastním jazyce: „*I děsili se všichni, a divili, řkouce jedni k druhým: Hle, zdali nejsou tito všichni, kteří mluví, Galilejští? A kterak my slyšíme jeden každý jazyk náš, v kterém*

jsme se zrodili?" (Sk.2:7-8) O letničním dni ještě nebylo zapotřebí daru výkladu, Duch Boží překládal přímo od hovořícího k poslouchajícímu. Dar výkladu je uveden mezi devíti dary Ducha teprve později. Obvykle se daru užívalo tak, že dva, nejvýše tři za sebou mluvili v jazyce vnuknutém Duchem a někdo jiný měl výklad (1.Kor.14:27-28).

Již skrze proroka Izaiáše toto Pán oznámil: „*A však jako by neznámou řečí a cizím jazykem mluvil lidu tomuto, kdyžto jim řekl: Toto jest odpočinutí, způsobte odpočinutí ustalému, to jest, pravím, odpočinutí. Ale nechtěli slyšeti.*” (Iz.28:11-12) I tehdy, když Duch svatý hovoří k lidem přímo nadpřirozeným způsobem skrze lidi, není často přijímán. O letnicích byly v zástupu dvě skupiny: „*I děsili se všichni a divili, jeden k druhému řkouce: I což toto bude? Jiní pak posmívajíce se, pravili: Vínem se zpili tito.*” (Sk.2:12-13)

Tím se Petr nedal odradit. Rozhovořil se o tom, co mu bylo nařízeno, a podle Božího spasitelného plánu vysvětlil, co se tam stalo. Ve svém proslavu přichází k vyvrcholení tohoto prožití tím, že dosvědčuje: „*Toho Ježíše vzkřísil Bůh, jehož my všichni svědkové jsme. Proto pravící Boží jsa zvýšen, a vzav zaslíbení Ducha svatého od Otce, vylil to, co vy nyní vidíte a slyšíte.*” (Sk.2:32-33) Tentýž Duch Boží, který sestoupil na Syna Božího, sestoupil nyní o letničním dni na první spasené syny a dcery Boží a od té doby přichází na všechny syny a dcery Boží, dokud nebude církev-Nevěsta dokonaná a dokud nebude skončena doba milosti. Tak to Bůh ustanovil ve Svém spasitelném plánu.

Z nesčetných zaslíbení Písma se pouze jedno označuje jako „zaslíbení Otce”. Na konci čtyřiceti dnů, během kterých vzkříšený Pán poučoval Svě apoštoly o království Božím, jim udělil nejen dobrou radu, nýbrž jim přikázal: „*...aby z Jeruzaléma neodcházeli, ale aby očekávali zaslíbení Otcova, o kterém jste prý slyšeli ode mne. Nebo Jan zajisté křtil vodou, ale vy pokřtěni budete Duchem svatým po nemnohých těchto dnech.*” Ani apoštolové ještě zcela nepochopili, že se už nejedná pouze o Izrael, ale o všechny jazyky, národy a národnosti, z kterých Pán bude vyvolávat lidi, neboť: „*...otázali se ho, řkouce: Pane, v tomto-li čase napraviš království izraelské? I řekl jim: Není vaše věc znáti časy aneb příhodnosti časů, které Otec v moci své položil.*” Po těchto slovech řekl vzkříšený Pán jako doplnění Svého misijního příkazu: „*Ale přijmete moc Ducha svatého, přicházejícího na vás, a budete mi svědkové, i v Jeruzalémě, i ve všem Judstvu, i v Samaří, a až do posledních končin země.*” (Sk.1:1-8)

Obdržení Ducha svatého je zároveň i výzbrojí k zplnomocněné službě, která v celém světě spočívá ve zvěstování evangelia o Ježíši Kristu. Opravdoví svědkové Ježíše Krista Jej prožili jako zmrtvýchvstalého a byli naplněni mocí Ducha svatého. V době apoštolů i potom prožili ti, kteří uvěřili, křest Duchem. To patřilo k uvěření. Když Pavel poprvé navštívil skupinu učedníků v Efezu, přímo se jich zeptal: „*Přijali-li jste Ducha svatého, uvěřivše?*” (**poté, když jste uvěřili**) (Sk.19:2)

Fundamentalisté učí, že člověk, když uvěří v Ježíše Krista, přijímá Ducha svatého automaticky, aniž by byl zapotřebí patřičný zážitek. Zde se však Pavel velice důrazně ptá, jestli tito učedníci přijali Ducha svatého poté, co uvěřili. „*A oni řekli jemu: Ba aniž jsme slyšali, jestli Duch svatý. Tedy řekl jim: Načež tedy pokřtěni jste? A oni řekli: Křtění jsme křtem Janovým. I řekl Pavel: Jan zajisté křtil křtem pokání, pravě lidu, aby v toho, který měl po něm přijíti, věřili, to jest v Krista Ježíše. Kterí pak uposlechli, pokřtěni jsou ve jméno Pána Ježíše. A když vzkládal na tyto ruce Pavel, sestoupil Duch svatý na ně, i mluvili jazyky, a prorokovali.*” (Sk.19:1-6) Věřící tedy byli pokřtěni ve vodě a naplněni Duchem svatým.

Filip zažil mocné probuzení v Samaří. Pak tam přišli apoštolové Petr a Jan. „*Kteríž přišedše, modlili se za ně, aby přijali Ducha svatého. (Nebo ještě byl na žádného z nich nesesestoupil, ale pokřtěni toliko byli ve jménu Pána Ježíše.) Tehdy vzkládali na ně ruce, a oni přijali Ducha svatého.*” (Sk. 8:15-17) Evangelizátoři 20. století často mívají veliké evangelizační kampaně, nadchnou masy, vyberou peníze a zmizí. O křtu nekází a za působení Ducha označují jen emocionální zážitek, který sami určitou atmosférou vyvolali.

Na Kornelia a Petra působil Bůh ve stejné době nadpřirozeným způsobem a přivedl tak apoštola do domu onoho bohabojného setníka. Když Petr právě dosáhl vrcholu svého kázání, sestoupil Duch svatý na všechny, kteří jeho řeč poslouchali. „*I užasli se ti, kteří z obřezaných věřící byli, kteří byli*

přišli s Petrem, že i na pohany dar Ducha svatého jest vylit. Nebo slyšeli je, ani mluví jazyky rozličnými, a velebí Boha. Tehdy odpověděl Petr: Zdali může kdo zabrániti vody, aby tito nebyli pokřtěni, kteří Ducha svatého přijali jako i my?" (Sk.10:45-47) To dokazuje, že křest Duchem i křest vodou patří u těch, kteří uvěřili, k sobě. Pořadí však může být různé.

Vyplatí se vyzdvihnout to, co Petr v souvislosti s touto událostí jasně zdůraznil před sborem v Jeruzalémě: „*Když jsem pak já mluvit začal, sestoupil Duch svatý na ně jako i na nás na počátku.*" (Sk.11:15) Ve všem, co se týká života víry, se musíme vrátit na začátek. Dnes jsou všechny pojmy a jejich významy nepřesné, mlhavé a jinak vyložené. Používají se stejné formulace, a přesto se vykládá něco jiného.

Existují zvláštní znaky, které popisují působení Ducha svatého. ON je utěšitel, On je učitel, On vede do vši pravdy. Pán řekl: „*Ještě bych měl mnoho mluvit vám, ale nemůžete snést nyní. Když pak přijde ten Duch pravdy, uvede vás ve všelikou pravdu. Nebo nebude mluvit sám od sebe, ale cokoli uslyší, to mluvit bude; ano i budoucí věci zvěstovati bude vám. On mne oslaví; nebo z mého vezme, a zvěstuje vám.*" (Jan.16:12-15)

Všechno, co Bohu patřilo, bylo Kristem vykoupeno a zapláceno a patří Jemu. A všechno, co patří Jemu, přijímá Jeho Ducha. Proto je psáno: „*Jestliže pak kdo Ducha Kristova nemá, ten není jeho.*" (Řím.8:9) Duch pravdy nás učí všechno, co je ve Slově Božím napsáno, zjevuje nám souvislosti a dává nahlédnout do přímé vůle Boží a do Jeho spásného plánu. Právě děti Boží jsou podřízené bezprostřednímu vedení Duchem svatým. „*Nebo kteří Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží.*" (Řím.8:14) Duch Boží vede vždy tak, jak to odpovídá Slovu Božímu.

I vzhledem k prvnímu vzkříšení a proměně smrtelných těl je nutná moc Ducha svatého. Bez ní není proměny. „*Jestliže pak Duch toho, který vzkřísil Ježíše z mrtvých, ve vás přebývá, tedy ten, který vzkřísil Krista z mrtvých, obživí i smrtelná těla vaše, pro přebývajícího Ducha jeho v vás.*" (Řím.8:11) V lidové mluvě se říká: „Kdyby nebylo ‚kdyby‘..." Zde se vyjasňuje význam tohoto slova: **Když** Duch v nás přebývá, stane se, jak je psáno. **Když** On ale v nás **nepřebývá**, pak nemohou být smrtelná těla proměněna a oživena. Apoštol Pavel tuto myšlenku ve stejné kapitole ještě dále rozvádí: „*Nebo stvoření pečlivě jako vyhlídaje, očekává zjevení synů Božích. Marnosti zajisté poddáno jest stvoření, nechť, ale pro toho, který je poddal, v naději, že i to stvoření vysvobozeno bude od služby porušení v svobodu slávy synů Božích. Nebo víme, že všechno stvoření spolu lká, a spolu ku porodu pracuje až posavad. A netoliko ono, ale i my, prvotiny Ducha mající, i my sami v sobě lkáme, zvolení synů očekávající, a tak vykoupení těla svého.*" (Řím.8:19-23)

Pro zástup prvorozených je Duch Boží darem prvorozenství (prvotiny), pečeti, jistotou, že nejenom duše je spasena, ale že i smrtelná těla budou při návratu Ježíše Krista proměněna. Duch Boží, který je také označován jako pomazání, je rovněž popsán jako pečeť, popř. zapečetění. „*Ten pak, jenž potvrzuje nás s vámi v Kristu, a pomazal nás, Bůh jest. Který i zapečetil nás, a dal závdavek Ducha v srdce naše.*" (2.Kor.1:21-22) Ježíš je ten „Kristus", ten „pomazaný Boží" (Sk.3:19-21; Sk.10:38). Slovo „Kristus" nebo „křesťan" (pro oba výrazy se v něm. používán slovo „Christ") samo o sobě znamená „pomazaný". Proto mohou být všichni, kteří obdrželi Ducha svatého, označeni jako „křesťané". Kdo nebyl biblickým způsobem pomazán Duchem svatým a neobdržel božské zapečetění, by se podle svědectví Písma vůbec nesměl nazývat „křesťanem".

Protože ve všech oblastech existují dvě semena a různá napodobení originálu, nehovořil Pán o falešných „Ježíších", ale o „falešných Kristech", o „falešných pomazaných" a „falešných prorocích", kteří povstanou v čase konce. Tím se tato slova Pána vztahují na antikristovský vývoj — na jedné straně pomazání, na druhé straně ti proti Kristu a proti Jeho Slovu. „*Nebo povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a činiti budou divy veliké a zázraky, tak že by svedli, (by možné bylo,) také i vyvolené.*" (Mat.24:24) Bůh vylévá Svého Ducha jako déšť na všechno tělo. Nezáleží tedy jenom na dešti, ale na semeni, které je v půdě srdce člověka. „*Nebo slunci svému velí svítit na dobré i na zlé, a déšť dává na spravedlivé i na nespravedlivé.*" (Mat.5:45) Existují pomazání konečného času, kteří se nenechají přivést do souladu se Slovem Božím, právě tak, jako už i před koncem první epochy existovali pomazaní, kteří byli falešní. „*Z nás vyšli, ale nebyli z nás. Nebo byť byli z nás, byli by zůstali s námi, ale vyšli z nás, aby zjevení byli, že nejsou všichni z nás.*" (1.Jan.2:19)

V Mat.7:21-23 popisuje Pán skupinu, která mocí Jeho jména činí veliké věci, která se ale nenechá začlenit do Božího spásného plánu, Jej nezná, a proto také Jím nebude poznána. Jsou snad těmito slovy míněni dnešní televizní kazatelé, charismatická hnutí a divy činící evangelizátoři, kteří všichni jdou za vlastními naukami, aniž by se řídili Slovem Božím a podřídili se Kristu jako hlavě, přitom ale používají Jeho jméno všude, kde se jim zlíbí?

„Země zajisté, která často na sebe přicházející déšť pije, a rodí bylinu příhodnou těm, od kterých bývá dělána, dochází požehnání od Boha. Ale vydávající trní a bodláky zavržená jest, a blízká zlořečení, jejížto konec bývá spálení." (Žid.6:7-8) Odvolávat se na letniční prožití jako takové ještě zdaleka nestačí. Jestliže se jedná o pravé semeno, musí z něho vzejít stejné ovoce Ducha, jako to bylo u opravdu věřících na počátku. Ježíš, náš Pán, proto neřekl: „Po darech jejich poznáte je," ale: „Po ovoci jejich poznáte je!" Dary se nacházejí v obou skupinách; pravé ovoce Ducha se ale může nacházet pouze v pravém, božském semeni, které je zapečetěno. Pomazání mají mnozí; **zapečetění** ale jenom prvorození, kteří se nechají Duchem přivést do souladu se Slovem Božím.

V epištole Efezským oslovuje Pavel opravdu věřící: „V kterém i vy naději máte, slyšíc slovo pravdy, totiž evangelium spasení svého, skrze které také, uvěřivše, **zapečetění** jste Duchem zaslíbení svatým, který jest závdavek dědictví našeho, na vykoupení toho, což jím dobytý jest, k chvále slávy jeho." (Ef.1:13-14) Zde se opravdu nejedná o náboženský čin, který vykoná nějaký úředník, ale o nadpřirozený zážitek přicházející přímo od Boha. Apoštol napomíná: „A nezarmucujte Ducha svatého Božího, kterým **zapečetění** jste ke dni vykoupení." (Ef.4:30)

25. kapitola VYVOLENÍ — PREDESTINACE (PŘEDURČENÍ)

„Bohem vyvolen" především znamená: být určen a posvěcen pro službu nebo úkol. Vyvolení je nám jasně ukázáno na Abrahamovi a národu izraelském: „Ale ty, Izraeli, služebník můj, ty Jákobe, kterého jsem **vyvolil**, símě Abrahama, přítele mého, ty, kterého jsem vychvátil od končin země, nýbrž pominuv přednějších jejich, povolal jsem tě, řka tobě: Služebník můj jsi, **vyvolil** jsem tě, aniž jsem zavrhl tebe. Neboj se, nebo jsem já s tebou; nestrachuj se, nebo já jsem Bůh tvůj. Posilním tě, a pomáhati budu tobě, a podpírati tě budu pravici spravedlnosti své." (Iz.41:8-10)

Jak to bylo u proroků běžné, mohl i Jeremiáš dosvědčit své pověření k službě: „Stalo se ale slovo Páně ke mně, řkoucí: Ještě než jsem tě zformoval v mateřském klíně, **vyvolil** jsem tě, a než jsi uzřel světlo světa, posvětil jsem tě: za proroka národům **určil** jsem tě." (kap.1:4-5)

Z dvanácti rodů **vyvolil** Bůh pokolení levítské ke kněžské službě: „Nebo jej **vyvolil** Pán Bůh tvůj ze všech pokolení tvých, aby stál k službě ve jménu Páně, on i synové jeho po všechny dny." (5.Moj.18:5)

Ze všech synů Jišajových **vyvolil** Bůh Davida a určil jej za krále nad Svým národem (1.Sam.16:6-14).

I Ježíš **vyvolil** apoštoly ke zvláštní službě: „Ne vy jste mne **vyvolili**, ale já jsem vás **vyvolil**, a postavil, abyste šli a ovoce přinesli." (Jan.15:16)

V souvislosti s obrácením Saula řekl Pán Ananiášovi: „Jdi, neboť jest on má nádoba **vyvolená**, aby nosil jméno mé před pohany i krále, i před syny izraelské." (Sk.9:15) I když obrácení Pavla nastalo mnohem později, byl už od mateřského klína vybrán a určen tak, jak tomu bylo i u proroků: „Ale když se zalíbilo Bohu, který mne byl **oddělil** z života matky mé, a povolal skrze milost svou." (Gal.1:15)

Všeobecně platí to, co Pavel píše sboru v Korintu: „Ale což bláznivého jest u světa, to **vyvolil** Bůh... a to, což jest u světa mdlé, **vyvolil** Bůh... a neurozené u světa a za nic položené **vyvolil** Bůh... proto, aby se nechlubilo před obličejem jeho žádné tělo." (1.Kor.1:26-29)

K lepšímu porozumění musíme přibrat ještě další výroky, neboť povolání a vyvolení se týká dvou různých skupin věřících. Vyvolení jsou také povolání, ale ne všichni povolání jsou vyvolení. V podobenství o svatbě řekl náš Pán v Mat.22:14: „Nebo mnoho jest povolaných, ale málo

vyvolených. Vyvolení tvoří v každém církevním období zástup přemožitelů, který podle zaslíbení v sedmi listech církvím ve Zj. 2 a 3 všechno zdědí. Povolání sice věří v Ježíše Krista jako svého osobního Spasitele, nedají se ale uvést do vší pravdy, a proto také ani přivést do úplného souladu se Slovem Božím. Jejich jména jsou zapsána v Knize života a oni budou přijati při konečném soudu (Zj.20:11-15).

Ve Zj. 17 je řeč o Beránkovi, který bude bojovat a zvítězí, a o zástupu přemožitelů, kteří dosáhli nejvyššího cíle a na které se vztahují všechna tři označení — „povolání“, „vyvolení“ a „věrný“: „...*neboť Pán pánů jest a Král králů, i ti, kteří jsou s ním, povolání, a vyvolení, a věrní.*“ (v.14)

Oba, jak Spasitel tak i spasený zástup prvorozených, jsou označováni jako vyvolení Boží: „*Hle, služebník můj, kterého se podržím, vyvolený můj, v kterém srdce mé má zalíbení.*“ (Iz.42:1). „...*služebník můj, kterého jsem vyvolil.*“ (Iz.43:10; Mat.12:18) Boží **zalíbení** přišlo nejprve na toho Vyvoleného, aby pak mohlo skrze Něho přijít na vyvolené (Mat.3:17; Mat.17:5). Tak se naplňuje to, co bylo oznámeno při narození našeho Spasitele: „*Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle.*“ /dle něm. Mengeho překl. Bible: „Čest buď Bohu na výsostech a pokoj na Zemi, v lidech **zalíbení!**“/ (Luk.2:14) Na Zemi existují lidé, na kterých z milosti spočívá zalíbení Boží.

Vyvolení jde ruku v ruce s předurčením. Tak jako existuje pouze *jedno* vyvolení, a sice to ke spasení, tak existuje ke spasení také pouze *jedno* předurčení. Syn, který se narodil asi před 2 000 lety, byl vyvolen před založením světa, a proto se zpětně odvolává na slávu, kterou vlastnil před založením světa: „*A nyní oslav ty mne, Otče, u sebe samého touž slávou, kterou jsem měl u tebe, prve nežli svět byl.*“ (Jan.17:5) Výraz „před založením světa“ je velmi často použit ve spojení se spásnými dějinami. Toto „před založením světa“ bylo na samém počátku, když Logos (Slovo) vyšlo z původní plnosti Boží, a proto „bylo u Boha“ (Jan.1:1). V tom okamžiku už byli všichni synové a dcery Boží podle Jeho věčného spasitelného plánu v Kristu vyvoleni. Tou samou slávou, kterou On byl prozářen, budou i spasení prozářeni do Jeho obrazu: „*Otče, které jsi mi dal, chci, kde jsem já, aby i oni byli se mnou, aby hleděli na slávu mou, kterou mi dal; nebo jsi mne miloval před ustanovením světa.*“ (Jan. 17:24)

O spasených je řečeno totéž. I na ně se vztahuje, že byli vyvoleni před založením světa. „*Jako vyvolil nás v něm před ustanovením světa, abychom byli svatí a neposkvrnění před obličejem Jeho v lásce, předzřídil nás k zvolení za syny skrze Ježíše Krista pro sebe, podle dobře libé vůle své.*“ (Ef.1:4-5) Bůh, který je věčný, rozhodl před ustanovením světa o Svém věčném předsevzetí a uskutečňuje ho v průběhu času až do věčnosti.

Petr píše o neposkvrněném Beránkovi: „**Předzvěděného** zajisté před ustanovením světa, zjeveného pak v časech posledních pro vás.“ (1.Petr.1:20) I spasení už byli předem známí, a proto byla jejich jména už před ustanovením světa zapsána do knihy života zabitého Beránka. „*Proto klaněti se mu (antikristovi) budou všichni, kteří přebývají na zemi, jichžto jména nejsou napsaná v knize života Beránka, toho zabitého, od počátku světa.*“ (Zj.13:8)

Ve Starém zákoně vyvolil Bůh Izrael jako národ za Své zvláštní vlastnictví: „*Nebo lid svatý jsi Pánu Bohu svému, a tebe vyvolil Pán, abys jemu byl za lid zvláštní ze všech národů, které jsou na tváři země.*“ (5.Moj.14:2) Z novozákonního hlediska při pohledu na církev z národů píše Pavel: „*A tak s strany evangelium jsou nepřátelé pro vás, ale podle vyvolení jsou milí pro otce.*“ (Řím.11:28)

Vyvolení a předurčení vede k odevzdání a Duchem způsobenému posvěcení těch, kteří jsou vyvoleni a předurčení. Izrael se sám od sebe neoddělil a nebyl sám v sobě svatý, ale božským oddělením se z něj stal Jemu oddaný a posvěcený národ. „...*ačkoli má jest všechna země. A vy budete mi království kněžské a národ svatý.*“ (2.Moj.19:5b-6) Věřícím v Novém zákoně píše apoštol Petr: „*Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý.*“ (1.Petr.2:9)

Nejúplněji nám vyvolení a předurčení ukazuje apoštol Pavel v následujících verších: „*Víme pak, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému, totiž těm, kteří podle uložení jeho povolání jsou. Nebo které předzvěděl, ty i předem stanovil, aby byli připodobněni obrazu Syna jeho, aby on byl prvorozený mezi mnohými bratry. Které pak předem stanovil, těch i povolal, a kterých povolal, ty i ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty i oslavil.*“ (Řím.8:28-30)

Bůh opravdu neviděl v lidech nic, na co by mohl navázat, neboť v nich nebylo nic, na co by mohl pohledět. Spasení a záchrana přicházejí jediné od Boha. ON viděl lidstvo v Kristu; v Něm je dáno spaseným Jeho „ano“ — přijetí, a v Něm se stalo i „Amen“ — dosazení do synovství. Svědectví Písma je jasné a přemáhající. ON ty Svě předem oznámil a určil k věčnému životu. Vševedoucí mohl učinit oboje zároveň: vyvolit a předurčit. „*A slyšíce to pohané, radovali se, a velebili slovo Páně; a uvěřili všichni, což jich koli bylo předzřízeno k životu věčnému.*“ (Sk.13:48)

Vyvolení není svévolnost. Bůh Svou vůli oznamuje naprosto srozumitelně, nikomu ji ale nevnucuje. Jeho jasný úmysl je: „*Který chce, aby všichni lidé spaseni byli, a k známosti pravdy přišli.*“ (1.Tim.2:4) Protože je Bůh ale vševedoucí, věděl, kdo spasení přijme a kdo je odmítne. Kdo k Bohu nepřijde, zůstane od Něho vzdálen. Kdo nepřijme Jeho záchranu, zůstane ztracený. Tak mohl ty, kteří Mu uvěří, už předem, to znamenat *před ustanovením světa*, určit k spasení.

Velmi často je špatně chápáno starozákonní slovo, které cituje Pavel v Řím. 9: „*Smiluji se, nad kým se smiluji, a slituji se, nad kým se slituji... A tak tedy, nad kýmž chce, smilovává se, a koho chce, zatvrzuje.*“ (Řím.9:15+18) Jenom ti, kteří k Němu přijdou, jsou ti, kteří u Něho naleznou milost. Jenom ten, kdo k Němu přijde, může prožít Jeho milosrdenství a lásku. Na ty se vztahuje další verš: „*A tak tedy není na tom, kdo chce, ani na tom, kdo běží, ale na Bohu, který se smilovává.*“ (Řím.9:16) Kdo ale k Bohu nepřijde, nad tím se nemůže slitovat. Kdo k Němu nepřijde a zatvrdí svoje srdce, tomu Bůh zatvrdí srdce úplně. Bůh od Svého původního úmyslu neupustil, naopak: On jej uskutečňuje na těch, kteří k Němu přijdou a Jemu uvěří. Jestliže je dále psáno o hněvu Božím a nádobách hněvu, které jsou vytvořeny k zničení, pak jsou to zase ti, kteří zůstávají nevěřícími, kteří s Bohem nechťejí mít nic společného, na kterých hněv Boží nadále spočívá, i když byl vlastně v Kristu od nás odejmut. Existují lidé, kteří Boží osvobození odmítají, a proto zůstávají v odsouzení. Kdo ke Kristu nepřijde, na tom zůstává hněv Boží, protože nepřijal pro sebe toto dokonané spasení.

Lucifer se sám svobodně rozhodl vzepřít se Bohu a nikdy se také se všemi svými přívrženci Božímu plánu nepodřídí. Zrovna tak existují lidé, kteří se nenechají začlenit do plánu Božího. Odpuštění a milost, tedy úplné spasení, může Bůh uskutečnit jenom tam, kde ho lidé přijímají jako dar s vírou ve skutek smíření, který za nás vykonal Kristus.

Nám je dosvědčeno: „*Zjevila se zajisté ta milost Boží spasitelná všem lidem.*“ (Tit.2:11) Pán vyzývá všechny: „*Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.*“ (Mat.11:28) Přesto k Němu všichni nepřicházejí. Neslyší na Jeho výzvu. Dokonce i mezi zbožnými, kteří bádají v Jeho Slově, jsou takoví, kteří přitom sledují vlastní pohnutky, vlastní zájem a nepronikají do osobního společenství s Pánem a Spasitelem. „*Ptejte se na písma; nebo vy domníváte se v nich věčný život míti, a ta svědectví vydávají o mně. Ale nechcete přijít ke mně, abyste život měli.*“ (Jan.5:39-40) Všechno bádání v Písmu, celé studium theologie není vůbec nic platné, ledaže by každý jednotlivec přišel opravdu k Pánu a obdržel věčný život. Pán hovoří: „*Žíznil kdo, pojd' ke mně, a napij se.*“ (Jan.7:37) Většina nepřichází, oni nežízní.

Toto „*zatvrzuje také, koho chce*“ v Řím.9:18 je podmíněno nutností, protože Bůh nemůže jednat proti vůli člověka. Bůh přece nemohl chtít ztracení lidí, protože On přece chce, aby bylo všem pomozeno a aby byli všichni zachráněni, neboť On je zachránce. Když člověk nechce to, co Bůh chce, akceptuje Bůh to, co chce člověk. Bůh od samého začátku obdařil lidi touto svobodnou vůlí. ON je nenutil a nestvořil jako automaty nebo loutky; mohou si vybrat mezi životem a smrtí, poslušností a neposlušností.

Od Boha odloučený člověk trvá na svém sebeurčení do té doby, než pozná Boží určení a přijme je. Trvá na své seberealizaci, dokud se nestane částí uskutečněného plánu Božího. Chtěl by zůstat nezávislým a nechce se podřídít. Při hledání vlastní svobody upadne do záhuby, kterou si sám zvolil. V odloučení od Boha se stane odpůrcovým zajatcem. Proto je zapotřebí osvobození. Náš Spasitel byl přece poslán, aby zvěstoval zajatým osvobození (Luk.4:18).

Tak jako to bylo s otcem víry Abrahamem, který je nám dán za příklad, tak je to se všemi, kteří Slovo Boží slyší, jemu věří a podle něho činí. Dávají tím Bohu za pravdu, staví se na Jeho stranu a potvrzují smlouvu, kterou s nimi uzavřel. Vyvolení věří Bohu ve všem, co řekl; činí, co přikázal, a

poslouchají Jeho pokyny. U nich souhlasí všechno: slovo, víra i skutky. Svou vlastní vůli podřizují vyvolení vůli Boží a upřímně se modlí: „*Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.*“ (Mat.6:10) Nemají žádné vlastní chtění, chtějí jednoduše to, co chce Bůh. Jestliže se skrze znovuzrození stali částí Boží, jsou zrovna tak jako i Syn Boží přímým uskutečněním Slova, které se stalo tělem. Takovým lidem Petr připomíná: „*Proto raději, bratři, snažte se povolání a vyvolení své upevňovati; nebo to činíce, neпадnete nikdy.*“ (2.Petr.1:10)

Z výkladů apoštola Petra vidíme, že Kristus je nám také představen jako vyvolený kámen, který je pro jedny úhelným kamenem a pro další kamenem urážky a pohoršení. Kdo náleží k vyvolenému pokolení a ke královskému kněžstvu, bude se dívat ve víře na Krista jako na úhelný a závěrečný kámen. Kdo se na Něk uráží a pohoršuje, nalézá se v neposlušnosti vůči Slovu (1.Petr.2:3-10).

Duchovní zkušenost učí, že každý zaujme to místo, které bylo pro něj připraveno, a věří tomu, co mu bylo určeno. Kdo například ve vyvolení nevěří, nemůže být ani vyvolen. Totéž se týká i obrácení, obnovení, znovuzrození, každého prožitku, který můžeme s Bohem učinit. Každý člověk prožije jenom to, čemu věří. „*My pak jsme povinni děkovati Bohu vždycky z vás, bratři Pánu milí, že vyvolil vás Bůh od počátku k spasení, v posvěcení Ducha, a u víře pravdy.*“ (2.Tes.2:13)

„*Oznámiv nám tajemství vůle své podle dobré libosti své, kterou si předsevzal byl sám v sobě, aby v dokonání plnosti časů v jedno shromáždil všecko v Kristu, bud' nebeské věci, bud' zemské. V kterém i k losu připuštění jsme, předzřízení jsouce, podle předsevzetí toho, který všecko působí podle rady vůle své.*“ (Ef.1:9-11)

26. kapitola JEDEN DEN BOŽÍ — TISÍC LET

Následující pojednání má sloužit k tomu, abychom skutečně pochopili Boží časový plán s lidstvem. V Ž.90:4 je psáno: „*Nebo tisíc let... jest před očima tvýma jako den včerejší, když přešel.*“ Stejně myšlenky se chopil Petr v Novém zákoně: „*Ale tato jedna věc nebud' před vámi skryta, nejmilejší, že jeden den u Pána jest jako tisíc let, a tisíc let jako jeden den.*“ (2.Petr.3:8) Mluví-li se ve svatém Písmu o posledních dnech, musíme dbát toho, jestli se při tom jedná o dny v prorockém smyslu, nebo je-li opravdu míněna poslední generace.

Bůh stvořil svět v šesti dnech a sedmého dne odpočinul. Čteme-li zprávu o stvoření pozorně, pak je psáno: „*A dokonal Bůh dne sedmého dílo své, které dělal; a odpočinul v den sedmý ode všeho díla svého, které byl dělal.*“ (1.Moj.2:2) To má veliký význam pro průběh sedmitisíciletých dějin lidstva. Číslo 7 je číslo Božího dokonání. Osmý den by pak byl zase prvním.

Biblický časový průběh může být rozdělen do následujících úseků: Přibližně dva tisíce let — dva dny u Boha — prošly od Adama až po Abrahama, další dva od Abrahama po Krista. Nyní opět stojíme před dokončením dvoutisícileté epochy. Sedmý den je den odpočinutí Páně — tisícileté království. Proroci a apoštolové o tomto „dni Páně“ hovořili a psali. Jan podává zprávu o zážitku na ostrově Patmos: „*A byl jsem vytržen ke dni Páně.*“ (Zj.1:10) Tento poslední den začíná velikým střetnutím, známým jako bitva u Armagedonu (Zj.16:14-16), a končí po tisíci letech velikým bojem Goga a Magoga, když bude satan opět propuštěn poté, co byl na tisíc let svázán, a ještě jednou svede národy (Zj.20:7-10). Mezi tím leží tisíciletá říše pokoje, kde „...vlk s beránkem... levhart s kůzlátkem... tele a lviče... kráva a medvědice spolu pásti se budou“ (Iz.11:6-8). V tom čase také „...skují meče své v motyky, a oštěpy své v srpy. Nepozdvihne národ proti národu meče, a nebudou se více učit boji“ (Mich.4:3; Iz.2:4).

„*A bude v ten den, že na kořen Jisaj, kterýž stane za korouhev národům, pohané pilně ptáti se budou; nebo odpočívání jeho bude slavné. I bude v ten den, že přičiní Pán po druhé ruky své, aby shledal ostatky lidu svého, což jich zanecháno bude...*“ (Iz.11:10-11)

Z prorockého hlediska žijeme od počátku nové smlouvy v posledních dvou dnech, nazvaných také „konec časů“. O Kristu je řečeno: „*Předzvěděného zajisté před ustanovením světa, zjeveného pak v časech posledních pro vás.*“ (1.Petr.1:20) Tato epocha se nyní blíží ke svému konci. Kvůli

rozdílnému propočítávání roků (biblicky 360 dní a podle slunečního roku 365) není možné, abychom udělali čas vypočitatelným. Díky Bohu za to. Opěrný bod a časová orientace je nám ale přesto zhruba dána. Z uskutečňujících se událostí — ze znamení času — můžeme vidět, že nyní žijeme na konci času konce. Tento od Boha přicházející veliký obrat, nastávající v dějinách lidstva se zjevně přiblížil už na dosah ruky.

O letnicích Petr viděl tyto dva prorocké dny, když postavil událost vylití Ducha na základ slova z Joele 2: „*Ale toto jest, co jest předpověděno skrze proroka Joele: A bude v **posledních dnech**, (říká Bůh) vylíji z Ducha svého na všeliké tělo...*” (Sk.2:16-17) Na konec těchto posledních dnů, a sice po uplynutí dvoutisíciletých spasitelných dějin, klade se vši přesností den Páně, který může přijít teprve tehdy, až den spasení skončí: „*Slunce obrátí se v temnost, a měsíc v krev, prve než přijde **den Páně veliký a zjevný**.*” (Sk. 2:20) Podle Malachiáše 4 je den Páně také veliký a strašný.

Jisté události se stanou na konci tohoto dvoutisíciletého období, další na začátku sedmého dne, ve dni Páně. Neexistuje jediné místo v Bibli, které by označovalo sobotu nebo neděli jako „den Páně”. Tento den bude nádherným pro spasené (Fil.1:6; Fil.2:16), ale strašným pro bezbožné (Iz.13:6-12). Jako když Bůh dokonil v sedmém dni dílo stvoření a pak odpočíval, tak to bude i s dokonáním Jeho díla spasení.

Čas milosti je označován také jako „den spasení”, jako „příjemný čas”, jako „čas zalíbení” (Iz.49:8; 2.Kor.6:2) a jako „rok milostivý Páně” (Iz.61:2; Luk.4:19). Milostivým rokem je míněno „léto milostivé”, „léto vzácné” nebo také „rok radosti”, který ve Starém zákoně nastal vždy po sedmkrát sedmi letech, tedy v padesátém roce. Každý zadlužený a zotročený člověk, všichni, kdo ztratili svůj majetek, dosáhli v milostivém létě zase svého původního majetku (3.Moj.25). O velikém dni smíření zazněly pozouny; všichni zadlužení byli během jediného dne tohoto milostivého léta osvobozeni. Poté, co nastal všeobecný veliký „den Božího smíření” s lidstvem, je zvěstováno zvukem pozounu evangelium a kdo ho slyší a uvěří mu, je osvobozen. Celý čas milosti je pro každého člověka, zcela jedno kde a kdy žije, Božím milostivým létem, které náš Pán označuje jako příjemný rok. Každý, kdo v této době Bohu uvěří a přijme dokonané spasení, bude osvobozen. Náš Pán tenkrát zvolal: „*Dnes se naplnilo toto písmo, které jste právě slyšeli!*” (Luk.4:21) Toto „dnes” je ten Bohem daný den milosti (Žid.4:7).

O posledních dvou dnech Petr dále píše: „*Ano i všichni proroci od Samuele a potomních, kteříkoli mluvili, také o **těchto dnech** předem zvěstovali.*” (Sk.3:24) Udivuje nás, s jakou přesností muži Boží v Novém zákoně byli schopni na základě zjevení popsat Boží spasitelný plán. „*Hle, **dnové** jdou, praví Pán, v nichž vejdu s domem izraelským a s domem judským v smlouvu novou.*” Tuto smlouvu Bůh uzavřel v Kristu na Golgathě a dává Izraeli zaslíbení: „*Proto tato jest smlouva, v kterou vejdu s domem izraelským po těch dnech, praví Pán: Dám zákony své v mysl jejich, a na srdcích jejich napíši je, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem.*” (Žid.8:8+10)

V souvislosti s obdobím Starého zákona, které je také v prorockém smyslu označováno jako dny, je řečeno v Žid.1: „*Častokrát a rozličnými způsoby mluvil někdy Bůh otcům skrze proroky, v těchto pak **posledních dnech** mluvil nám skrze Syna svého.*” (v.1) Konec těchto dnů otců vyústil do počátku dnů, v nichž Bůh hovořil skrze Syna a dal nám odpověď. Jedná se při tom o dobu asi dvou tisíc let pro církev, která bude dokončena na konci této epochy. Pak přijde uskutečnění Božího plánu s Izraelem; to připadá na začátek sedmého dne, přímo před začátkem tisíciletého království.

V Oz.6 je nám o tom podána zpráva: „*Pojďte, a navraťme se k Pánu; nebo on uchvátí a zhojí nás, ubil a uváže rány naše. Obživí nás po **dvou dnech**, **dne třetího** vzkřísí nás, a budeme živi před obličejem jeho.*” (v.1-2)

Od roku 70 po Kr., když byl zbořen chrám římskou armádou pod velením Tita, byl Izrael, jak už bylo předpověděno prorokem Mojžíšem, roztroušen mezi všechny národy. Mojžíš ale zároveň oznámil i jejich návrat (5.Moj.4:27-28). Skrze proroka Jeremiáše nám Pán říká: „*Ten, který rozpůlil Izraele, shromáždí jej, a ostržati ho bude jako pastýř stáda svého... I přijdou, a prozpěvovati budou na výsostí Siona... obrátím zajisté kvílení jejich v radost, a potěším jich, a obveselím je po zármutku jejich.*” (Jer.31:10-13) V proroku Ezechielovi jsme o tom podrobně informováni v kapitolách 36-38: „*Takto praví Panovník Pán: Hle, já vezmu syny izraelské z*

prostřed národů těch, kam odešli, a shromáždě je odevšad, uvedu je do země jejich." (37:21) V 38. kapitole je tato doba, v níž se to stane, popsána přesněji: „...na konci let... na konci dnů stane se." (v.8+16)

V uvedeném textu z Ozeáše je řečeno, že se to stane po dvou dnech, tedy po dvoutisíci letech, a že třetího dne pomůže Pán Izraeli a oni obdrží život z Boha. Naděje v Mesiáše zůstala ve věřících Židech živá až do dnešního dne. Modlitba u zdi nářků končí všeobecně prosbou, aby Mesiáš přišel a aby chrám byl znovu vybudován. Pak bude znít: „*Tak abychom znajíce Pána, více poznávati se snažili; nebo jako jitřní svítání jest vycházení jeho, a přijde nám jako déšť jarní a podzimní na zemi.*" (Oz.6:3)

Jako divem Božím existuje od roku 1948 opět stát Izrael. Z hlediska spasitelných dějin se Bůh zabývá Izraelem jako celým národem ve vlastní zemi, oproti tomu z národů vyvolává jednotlivce, kteří věří. Co se týče dokončení církve z národů a záchrany Izraele, píše Pavel: „*...zatvrdilost z částky přihodila se Izraeli, dokud by nevešla plnost pohanů. A tak všechen Izrael spasen bude, jakož psáno jest...*" (Řím.11:25-26)

Stejnou myšlenku už vyjádřil Jakub při shromáždění sboru v Jeruzalémě: „*Šimon ted' vypravoval, kterak Bůh nejprve popatřil na pohany, aby přijal lid jménu svému. A s tím se srovnávají i řeči prorocké, jako psáno jest: Potom se navrátím, a vzdělám zase stánek Davidův, který byl klesl...*" (Sk.15:14-16) Prorok Amos to vyjádřil takto: „*V ten den zdvihnu stánek Davidův...*" (9:11) Odvolává se na národ izraelský, píše Sofoniáš: „*V ten den nebudeš se hanbiti...*" (3:11) „*Nýbrž stane se v ten den, že položím Jeruzalém jako kámen přetěžký všem národům... Nebo stane se v ten den, že shledám všechny národy, kteří přitáhnou proti Jeruzalému, abych je zahladil. A vylijí na dům Davidův a na obyvatele jeruzalémské Ducha milosti a pokorných proseb. I obrátí zřetel ke mně, kterého jsou bodli...*" (Zach.12:9-10)

Skutečnost, že se národ izraelský vrátil do své domoviny, je neomylným důkazem, že se čas milosti blíží ke konci a že se Bůh zakrátko zjeví Židům. Než nastane poslední den, musí být dílo Boží s církví dokonáno. Tak praví Pán: „*Hle, já posli vám Eliáše proroka, prve nežli přijde den Páně veliký a hrozný.*" (Mal.4:5) Je možné, že by se toto zaslíbení už naplnilo, aniž by to ustanovené duchovenstvo postřehlo? Na počátku času milosti to bylo s Janem Křtitelem také tak.

Protože Jan Křtitel naplnil první část 6. verše, „*aby obrátil srdce otců k synům*" (Luk.1:17), byl i on nazván Eliášem. Ale od té doby přešlo už skoro dva tisíce let a den Páně ještě nepřišel. Jan byl poslem podle Mal.3:1, který připravoval cestu Pánu (Mat.11:10; Mar.1:1-3).

Mimo jiné se Jana ptali: „*Jsi ty Eliáš?*" Na to jim odpověděl: „*Nejsem.*" (Jan.1:21) Než skončí den milosti a nastane den soudu a hněvu, chtěl Bůh poslat muže jako proroka Eliáše. Tento muž má za úkol navrátit srdce dětí Božích k srdcím apoštolských otců (Mal.4:6b). Tak jako Eliáš svolal národ izraelský na horu Karmel, opět vybudoval oltář Páně tím, že vzal přesně dvanáct kamenů, jejichž počet odpovídal dvanácti pokolením izraelským, aby mohl Bůh z nebe odpovědět a učinit rozhodnutí, musí Eliáš tohoto času znovu postavit církev na základ učení dvanácti apoštolů, aby se živý Bůh mohl přiznat ke Svému Slovu a zjevit Svou moc ve Své církvi. Tento muž nemůže být zástupcem nějaké denominace; musí to být muž Bohem poslaný s přímou božskou zvěstí k Božímu lidu.

V Mat.17:11 potvrzuje Kristus tuto službu, která se tenkrát týkala budoucnosti: „*Ježíš pak odpovídaje, řekl jim: Eliáš zajisté přijde prve, a napraví všechny věci.*" Dr. Scofield o tom ve svém překladu Bible píše v poznámce k Mat.17:10 (jak to činí i jiní znalci biblického proroctví): „**Kristus potvrzuje to zvláštní a ještě nenaplněné proroctví v Mal.4:5-6: »Eliáš přijde prve a vše napraví.« Zde, právě jako i v Malachiáši, se rozlišuje předpověď, která se naplnila v Janu Křtiteli, a ta, která se ještě musí naplnit v Eliáši. Ale Jan Křtitel už přišel, a jeho služba byla tak dokonale v duchu a síle budoucí služby Eliáše (Luk.1:17), že se v typickém smyslu zřejmě mohlo říci: »Eliáš už přišel.«**"

Ten, který připravil cestu při prvním příchodu Krista, vystoupil v duchu a síle Eliáše. Avšak muž Boží před druhým příchodem Krista musí znovu všechno biblicky uspořádat a přivést zpět do správného stavu, jak tomu bylo v raném křesťanství. To se musí stát podle Písma svatého před

návratem Ježíše Krista, neboť o Ježíši Kristu je řečeno: „*Kterého zajisté musejí přijíti nebesa, až do času napravení všech věcí; což byl předpověděl Bůh skrze ústa všech svých svatých proroků od věků.*” (Sk.3:21)

Co se týká dne Páně, píše Pavel Tesalonicenským: „*Nebo vy sami výborně víte, že ten den Páně jako zloděj v noci, tak přijde.*” To znamená, že to veliké překvapení přijde bez zvláštního ohlášení. Odvolává se na tento den, píše Pavel dále: „*Nebo když dějí: Pokoj a bezpečnost, tedy rychle přijde na ně zahynutí, jako bolest ženě těhotné, a neujdou.*” V žádné jiné době nehrály pojmy „pokoj - mír” a „bezpečnost” takovou roli jako právě nyní. Politikům jde o to, aby přinesli utlačeným národům mír a bezpečnost. Avšak právě v té době, kdy se slova „mír” a „bezpečnost” budou zdůrazňovat, se to stane. Tento čas nyní nastal. Na Východě i na Západě se prosazuje myšlenka odzbrojování a bezpečnosti v celé Evropě, a tím i v celém světě. Pro znalce Písma svatého nepřijde tento den neočekávaně, neboť oni na základě znamení času vidí, jak dalece vývoj pokročil. „*Ale vy, bratři, nejste ve tmě, aby vás ten den jako zloděj zachvátil.*” (1.Tes.5:2-4)

Apoštol Pavel navazuje na téma návratu Pána Ježíše Krista a našeho sloučení s Ním a napomíná nás v této souvislosti, abychom se nenechali zneklidňovat: „*...jako by nastával den Kristův.*” (2.Tes.2:2b) V této kapitole a na jiných místech jsou popisovány duchovní znaky této poslední epochy, která se také nazývá konečným časem: „*...v posledním času budou posměvači, podle svých bezbožných žádostí chodící.*” (Juda18)

Téměř stejná slova nalézáme v 2.Petr.3:3: „*Toto nejprve vědouce, že přijdou v posledních dnech posměvači, podle svých vlastních žádostí chodící.*”

V dalším verši popisuje apoštol znaky těchto posměvačů, kteří se neposmívají všeobecným způsobem, ale dělají si posměch ze zaslíbeného návratu Krista a říkají: „*Kde jest ten jeho zaslíbený příchod?*”

Všeobecný stav, jaký bude v posledních dnech nebo v konečném čase, je nám vyličen ve 2.Tim.3:1-9: „*...že v posledních dnech nastanou časové nebezpeční. Nebo nastanou lidé sami sebe milující, peníze milující, chlubní, pyšní, zlolejní, rodičů neposlušní, nevděční, bezbožní, nelítostiví, smluv nezdrželiví, utrhači, nestřídmí, plaší, kterým nic dobrého milo není, zrádci, přívážčiví, nadutí, rozkoši milovníci více nežli milovníci Boha...*”

Pán všeobecně vyjádřil to, v jakém morálním a duchovním rozkladu bude lidstvo v této době: jako ve dnech Noeho a v době Sodomy a Gomory (Luk.17). V době Noeho nastalo veliké smíšení obou linií (Seta a Kaina), kvůli kterému se Bůh rozhodl učinit konec všemu tělu (1.Moj.6). Stejným způsobem nastává nyní to největší náboženské smíšení, které kdy bylo.

Ve 2.Tim.4:1-5 jsme varováni před zvěstováním, které se uchyluje od Slova pravdy: „*Nebo přijde čas, že zdravého učení nebudou trpěti... A odvrátí uši od pravdy, a k básním obrátí.*” V 1.Tim.4:1-3 nepředpověděl duchovní vývoj apoštol, ale Duch Boží: „*Duch pak světle praví, že v posledních časech odvrátí se někteří od víry, poslouchající duchů bludných a učení d'ábelských... zbraňujících ženiti se (prohlásili celibát za povinnost), prikazujících zdržovati se od pokrmů (např. nejíst maso v pátek), které Bůh stvořil k užívání s díkčiněním věřícím a těm, kteří poznali pravdu.*” Co je lidem předkládáno jako obzvlášť hodné usilování, označuje Písmo svaté jako „d'ábelská učení”.

I apoštol Petr psal o dni Páně, který také nazývá „dnem Božím”: „*Přijde pak ten den Páně, jako zloděj v noci, v kterém nebesa jako v prudkosti vichru pomínou, a živly pálivostí ohně rozplynou se, země pak i ty věci, které jsou na ní, vypáleny budou... očekávající a chvátající ku příští dne Božího.*” (2.Petr.3:10-12)

Prorok Daniel se opakovaně odvolával na konečný čas. V kap. 2:28 je řečeno: „*Ale však jest Bůh na nebi, který zjevuje tajné věci, a on ukázal králi Nabuchodonozorovi, co se dítí bude v potomních dnech.*” (dle něm. Mengeho překl. Bible: „*...v konečném čase*”) V 8. kapitole, ve verších 17, 19 a 26 mu bylo řečeno: „*Pozoruj, synu člověčí, nebo v času uloženém vidění toto se naplní.*” (dle něm. Mengeho překl. Bible: „*...neboť na čas konečný toto vidění vztahuje se.*”) „*Hle, já oznámím tobě to, co se dítí bude až do vykonání hněvu toho; nebo v uloženém času konec bude.*” (dle něm. Mengeho překl. Bible: „*Aj, oznámím tobě, co v posledním čase hněvu nastane; neboť vidění toto se*

vztahuje na ustanovený **konečný čas**.") ...ty zavři to vidění, nebo jest **mnohých dnů**." (dle něm. Mengeho překl. Bible: „...ty ale zapečet’ toto vidění, neboť se vztahuje na **vzdálený čas**.”) Téměř stejná slova byla zvolána k prorokovi v poslední kapitole: „Ty pak Danieli, zavři slova tato, a zapečet’ knihu tuto až do času **jistého (času konečného)**... Odejdi, Danieli, nebo zavřena jsou a zapečetěna slova ta až do času **jistého (času konečného)**.” (12:4+9)

Dosud nebylo možné, abychom prorockou část dějin zařadili podle Písma svatého tak, jak je tomu právě nyní na základě politického vývoje. V současnosti vznikající politická a náboženská Evropa je obnovením „Římské říše“ na základě Římských smluv z 25. března 1957. Neodvratný vývoj ve střední Evropě a všeobecná světová situace ukazují zřetelně, že žijeme velmi blízko před návratem Ježíše Krista a po něm následujícím dnem Páně. Čas není pouze blízko, on je zde. Dnes se biblická proroctví už nemusí vykládat, vidíme je sami uskutečňena. Čas milosti, **den spasení** se blíží ke konci; countdown již začal. Jedno časové období se ukončuje a druhé, poslední den, nastává. Po sedmém dni, posledním tisíciletí, vplyne pak čas do věčnosti.

27. kapitola ŘÍMSKÁ SVĚTOVÁ ŘÍŠE A JEJÍ ZVLÁŠTNÍ VÝZNAM V POSLEDNÍM ČASE

Římská světová říše je nerozlučně spjata s římskokatolickým náboženstvím. Ve dnech císaře Konstantina začalo jako říšské náboženství, potom se stalo národním náboženstvím a nakonec státním náboženstvím. Náboženský vývoj ovlivnil formování státu a z náboženské instituce se vyvinul stát, a sice papežský stát, který existoval po několik staletí. Žádná jiná konfese, počínaje „východními kulty“ až k veliké anglikánské konfesi, nemá jako náboženská instituce státní charakter. Římskokatolická náboženská instituce je zcela oficiálně držitelem státního exteritoria uprostřed jiného státu, je nejdůležitější politickou mocí na světě. S více než se 100 státy udržuje Vatikán diplomatické styky, tzn. výměnu velvyslanců, které Svátá stolice nazývá „nuncius“. Proč nemají mimo Vatikánu, Řádu maltézských rytířů, Ruské pravoslavné církve a dalajlamovy Dharmasaly žádné další náboženské skupiny takové diplomatické styky? Protože se chovají jako politický státní útvar s pravomocí duchovně rozhodovat na území všech států o svých věřících.

Papežovy návštěvy jsou vlastně návštěvami *hlavy státu*, která se **musí** přijímat se všemi poctami. Myslel snad Kristus „římskou říši“, kterou papežové vybudovali před očima celého světa, když hovořil o království Božím? Může být tato politická, hospodářská a náboženská velmoc církvi Krista? Bylo toto vůlí Boží? Bylo to úmyslem Ježíše Krista, když dokonat vykoupení na Golgátě?

Podle toho, co bylo proroku Danielovi ukázáno ve viděních, jsou až do konce nynější civilizace předpověděny čtyři světové říše. Poslední je Římská světová říše (Dan.2+7). Průběh těchto světových říší je historicky podložen: Babylonská říše trvala od 606-538 př. Kr., říše Médoperská od 538-330 př. Kr.; potom následovala Řecká světová říše, počínaje Alexandrem Velikým, která trvala od 330-30 př. Kr. Roku 30 př. Kr. převzala moc Římská světová říše, která bude trvat až do úplného konce tohoto období. Tyto čtyři říše jsou symbolizovány čtyřmi zvířaty v Dan. 7. V biblickém proroctví je zvíře vždy symbolem pro moc, říše, případně vládce, který vykonává moc.

Začalo to známým mužem Nebukadnezarem, který náhle, ovlivněn fanatiky a megalomany, dal rozkaz, že každý, kdo se obrátí k jinému Bohu, než k těm v jeho říši uznaným, bude usmrčen. Kdo neslyšel o třech mužích, kteří byli vrženi do ohnivé pece pouze z toho důvodu, že vzývali jediného pravého Boha a sloužili Mu? Proti proroku Danielovi bylo vyneseno stejné obvinění, na jehož základě ho uvrhli ke lvům. Ale náhle se objevil rukopis na zdi, to „mene tekel“, a vládce obdržel z jasného nebe písemně, že je jeho říše zvážena a její dny sečteny. Tak se to opět stane na konci této generace.

V posledních dvou tisíci letech byla moc z Říma vykonávána všemi způsoby. Nejprve politicko-pohansky, pak politicko-pohansko-„křesťanský“. Ať už vládl císař nebo papež — vždy se jednalo o to, tuto říši rozšířit, upevnit a bránit, popřípadě znovu obnovit. Toto se dělo podle možností všemi

prostředky. Všechny ostatní říše, až na „Britské království“, se rozpadly, nebo se musely podřít celkovému vývoji. Také sovětská říše se rozpadla a celý východní blok se nově uspořádává, aby mohla vzniknout tato jedna „světová říše“. Tento vývoj označují náboženské skupiny jako své vítězství nad komunismem, jak to bylo například prohlašováno během listopadu a prosince 1991 na evropském synodu v Římě. Náhlý pád světového komunismu znamená rozmach světového katolicismu.

V této Římské světové říši byla od 4. století římskokatolická trojjediná víra prohlašována jako jediná platná. Císařové, papežové, knížata a všichni, kteří měli vliv, to pocítovali jako svou povinnost, aby se ze všech sil starali o tento nepochybný cíl. Ti, kteří se obrátili k jedinému pravému Bohu, jako například Židé, a jinak věřící, byli bezohledně pronásledováni. Účel vždy znovu světil prostředky. Probíhaly křížácké výpravy a mnoho tak zvaných „svatých a spravedlivých“ válek, protože za nimi stála „svatá a spravedlivá“ instituce.

Neexistuje žádná možnost, abychom dnes mohli popsat vše, co se opravdu dělo. Kdo vidí mučidla, která „svatá“ inkvizice používala, tomu se dělá zle. Nesnášenlivost a bezohlednost vůči jinak věřícím a slepý, náboženský fanatismus, který se zvrhl ve smrtelnou nenávist, překročily všechny meze. Jenom váhavě se pokoušeli různí autoři osvětlit tyto temné kapitoly. Nedá se ani dostatečně zdůraznit, že se všechny tyto ohavné činy vykonávaly a ospravedlňovaly na základě osudného postoje, že v římské říši smí platit jenom jedna víra, a sice římskokatolická.

Papežové a císařové si rozdělovali moc. Dnes bychom to nazývali „joint-venture“ (dělba práce, podíl na riziku) nebo „power-sharing“ (podíl na moci). Ve svých říších vládli zčásti nevýslovnou krutostí. Tato takzvaná „Svatá římská říše“ ale není ve skutečnosti svatá, protože to není říše Boží. Nesprávně, úmyslně nebo nevědomě, je tímto názvem za takovou pouze označována. (Ani název „církev“ jí nepřísluší, neboť Slovo Boží ji označuje jako nevěstku a o ostatních církvích mluví jako o jejích dcerách.) Žádný apoštol nebo Pánem povoláný muž Boží se do politiky nikdy nepletl, ani nevykonával světskou moc. Práví služebníci Boží zvěstovali ve všech dobách království Boží a politiku přenechali politikům. Římská světová říše, sestávající z politické, hospodářské a náboženské moci, nyní znovu povstává před našimi zraky a rozšiřuje se. Sjedená Evropa byla již dávno snem papežů a v proroctví konečné doby hraje největší roli.

Nehledě na vládní formy v jednotlivých zemích, které k této římské říši patřily, popř. nyní patří, — státní a vládní formy vznikaly a zanikaly, ale všechno přežívající „státní náboženství“ zůstalo pevně stát. Aby imponoval světové veřejnosti, zahrnul Vatikán do svých modliteb také všechna jiná náboženská společenství a chce nad nimi převzít patronát. Dnes se už neproklíná a nedává do klatby, dnes se vychází všem vstříc s otevřenou náručí. Ve stejném týdnu přijímá papež politika z Izraele i šéfa OOP (Organizace pro osvobození Palestiny); k němu přicházejí politicky a nábožensky odpovědní představitelé ze všech zemí, nehledě na ideologii nebo světový názor. Všichni už pochopili, že bez návštěvy u papeže ani ve své vlastní zemi nenaleznou potřebnou pozornost. Prezident Spojených států George Bush jistě uposlechl své poradce, když na své cestě po Evropě v květnu 1989 se nejprve poklonil papeži. Michail Gorbačov a mnozí jiní to učinili také. Tam se také politicky rozhodlo o sjednocení Německa. Po tomto úvodu v listopadu 1989 děkoval spolkový kancléř Helmut Kohl z Berlína veřejně papeži za jeho účinnou pomoc. Tak se dělá světová politika (Zj.17:2+18).

Podle biblického proroctví bude po všech válkách vyhlášen zdánlivý mír, historičtí nepřátelé se stanou přáteli, aby se naplnilo, co je psáno: „*Nebo když dějí: Mír a bezpečí.*“ (1.Tes.5:3) Celá Evropa je v převratu. Na Východě i na Západě se nyní vše točí kolem míru, za který dříve lidé demonstrovali s hesly jako „meče v motyky“ nebo „dosáhnout míru beze zbraní“. V poslední době se při konferencích o odzbrojení dosáhlo velikých pokroků. Avšak tento politický mír neprohlásí žádný politik, ale potom úřadující antikrist, který se představuje jako strůjce míru a zprostředkovatel. Skutečný a trvající mír přinese ovšem až Kristus, pravý kníže pokoje.

Farář Markmann nám vzhledem ke konečnému času podává následující předpověď jednoho ruského mystika: „**Krátce před svou smrtí v roce 1900 zveřejnil ruský mystik Vladimír Solovjov své proslulé ‚Krátké vyprávění o antikristovi‘. V něm nechává ‚člověka budoucnosti‘**

vyslovit před světovým kongresem národů tato slova: ‚Národové Země! Svůj pokoj dávám vám!‘ A končí takto: ‚Národové Země, zaslíbení jsou naplněna. Věčný světový mír je zajištěn... Neboť od nynějška existuje na Zemi jedna centrální moc, která je silnější než ostatní moci jednotlivě nebo dohromady... A od nynějška se žádná moc neodváží říci válka, když já řeknu: mír. Národové Země! Mír buď s vámi!‘" (O. Markmann: Endzeit, Entrückung, Antichrist/Konečný čas, vytržení, antikrist/, str. 67)

Taková slova vyjdou z úst náboženské hlavy, která rozhodně určuje politiku. Jestliže křesťanští apologeti hovoří o „supermanu“ (nadčlověku) konečného času a hledají ho v židovství a v islámu, pak to svědčí o nevědomosti. Tento muž nebude ateistou, nebude židem, muslimem a také ne buddhistou nebo vaišnavistou. Jedná se zde o korunovaného muže, který se považuje za vládce celého světa. Tentýž muž, který se nejprve ukazuje laskavě, v hodině X, až do něho vejde satan jako do Jidáše a zmocní se ho, naplní míru hříchů a nepravosti.

Uskutečnění biblického prorocství se netýká v první řadě Číny, nebo Spojených států, ale „spojené Evropy“. K tomu píše farář Markmann: „**Po poslední válce se Vatikán důsledně zasazoval o novou sjednocenou Evropu. Papež Pavel VI. myšlenku evropského sjednocení stále podtrhoval. Už jeho předchůdci Pius XII. a Jan XXIII. se vyslovili pro vytvoření evropské unie nadnárodního charakteru. Pavel VI. zdůraznil, že to byla katolická víra, která Evropu kdysi ‚vybudovala‘; ta by také mohla ‚velkou měrou přispět k tomu, aby se vdechla duchovní vitalita oné základní společné kultuře, která by měla oduševňovat sociálně a politicky sjednocenou Evropu‘. Nutnost, aby se Evropa sjednotila, se stává den co den naléhavější, prohlásil roku 1963.**“ (O. Markmann: Endzeit, Entrückung, Antichrist/Konečný čas, vytržení, antikrist/, str. 70).

Vatikán byl pohonnou silou při uskutečňování Římských smluv. Už v roce 1970 navázal diplomatické styky s komisí Evropského společenství v Bruselu. Dojde ke sjednocení celé Evropy. Mnohými vysoce ctěný a v celém světě uznávaný Michail Gorbačov znovu zdůraznil pojem o „stavbě evropského domu“, jak už byl vyjádřen při uskutečnění Římských smluv v roce 1957. Známí politici a klerikové jej převzali do své slovní zásoby. V poslední době všechny rozhodující hlasy trvají na myšlence sjednocení celé Evropy.

„**Papež volá po ‚Evropě bez hranic‘. K budování ‚Evropy bez hranic‘, která by nezapírala své křesťanské kořeny, vyzval papež. Tento ‚Projekt Evropy bez hranic‘ svěřuje přímělu matky Boží, Marie, řekl v pondělí před asi 6.000 lidmi v Covadonge v Asturii, v poslední zastávce své třídní cesty Španělskem.**“ (Frankfurter Allgemeine Zeitung, 22.08.1989)

Zase je to papež, kterého napadla správná myšlenka, aby překlenul propast mezi Východem a Západem. Následující citát vysvětluje více: „**Naléhavý zájem papeže o sjednocenou Evropu na katolickém náboženském základě je vyjádřen také vyhlášením svatých patronů Evropy. Už papež Pavel VI. označoval Benedikta z Nursie za patrona Evropy. Nyní prohlásil papež Jan Pavel II. katolickému světovému náboženství za další svaté patrony Evropy svaté bratry Konstantina a Metoděje, kteří v 9. století působili jako apoštolové a učitelé Slovanů.**“

„**Jan Pavel II. by chtěl slavnostní proklamaci svatých Konstantina a Metoděje za patrony Evropy zaprvé ukázat jejich rozhodující příspěvek ke vzniku Evropy. Za další by chtěl zdůraznit, že duchovní a kulturní profil Evropy nebyl určován pouze latinsko-římskou civilizací a spirituální tradicí Západu, ale zrovna tak i klasickou řeckou kulturou a byzantskou a byzantsko-slovanskou tradicí.**“

Předseda Německé biskupské konference, kardinál Josef Höffner, vysvětlil v Kolíně nad Rýnem, že působení nových svatých patronů jako ‚apoštolů Slovanů‘ by se mohlo srovnat s tím, co dokonal sv. Benedikt v západní a střední Evropě. Všichni tři svatí jsou tedy ‚duchovními budovateli Evropy, a sice celé Evropy‘.

Papežovo rozhodnutí je výzvou ke všem, aby ‚celou Evropu i v rámci již podniknutých rozhodujících kroků na cestě k úplné jednotě mezi katolickým a pravoslavným náboženstvím svěřili přímělu těchto tří velikých svatých...‘ " (O. Markmann: Endzeit, Entrückung,

Antichrist/Konečný čas, vytržení, antikrist/, str. 72-73) (V roce 1997 byl evropský katolický patronát rozšířen o Vojtěcha Slavníkovce.)

Při sjednocování Evropy hraje Vatikán prostřednictvím svých organizací v politickém a náboženském směru hlavní roli. Bez něj je prorockví konečného času nemyslitelné. Jeho strategie se po druhé světové válce od základu změnila v tom směru, že nyní jedná, pokud možno, bez násilí, cíl ale zůstává nezměněn. Znalci a ti, kteří jsou se vším obeznámeni, hodnotí druhou světovou válku jako pokus o násilné vytvoření katolické Evropy vojenskou mocí.

V atheistickém bolševismu viděl Vatikán, a tak vlastně celá kurie, i západní vlády veliké nebezpečí pro křesťanský Západ. Mussolini se postavil do služby náboženství, když v roce 1929 přenechal dnešní „stát Vatikán“ tehdejšímu papeži Piu XI. jako samostatné exterritoriální území. Od té doby se Vatikán de facto stal zase suverénním státem.

Vztah římskokatolické instituce k fašismu a nacismu až do roku 1945 historikové probádali. Následuje několik citátů z knihy „Abermals krähte der Hahn“/Opět zakokřhal kohout/ Dr. Karlheinz Deschnera, kap. 67 a 68, který otevřeně předložil historická fakta.

„První služba, kterou exsocialista (Mussolini) svaté stolici prokázal, byla finanční. Zachránil totiž banku ‚Banco di Roma‘, které jak kurie, tak i vícero jejích hodnostářů svěřili vysoké sumy, před bankrotem, když na úkor italského státu vypomohl částkou asi 1,5 miliardy lir. ...Kardinál Vannutelli, děkan tak zvaného svatého kolegia, již tenkrát o něm prohlásil, že je ‚vyvolen k záchraně národa a k obnovení jeho štěstí‘.“

„Papež Pius XI. byl 13. února 1929 nucen nazvat Mussoliniho mužem, ‚kterého nám prozřetelnost poslala‘ ...Mimochodem budiž poznamenáno, že po podepsání lateránské smlouvy i tehdejší primátor Kolína nad Rýnem, Konrád Adenauer, ujišťoval Mussoliniho v blahopřejném telegramu, že jeho jméno bude zapsáno zlatými písmeny do historie katolického náboženství.“

„Když ale téměř celý svět odsuzoval fašistickou agresi (v Habeši), postavila se římskokatolická instituce, obzvláště vysoký italský klérus, na stranu Mussoliniho. 27. srpna 1935, když v Itálii probíhaly válečné přípravy na plné obrátky, prohlásil papež, že obranná válka (!) za účelem expanze, (!) ovlivněné nárůstem populace, může být spravedlivá a správná. Jenom o několik dní později, čtyři týdny před přepadením, poslalo 19 arcibiskupů a 57 biskupů Mussolinimu telegram, zveřejněný v ‚L' Osservatore Romano‘, v němž je řečeno: ‚Katolická Itálie se modlí za rostoucí velikost své milované vlasti, která je skrze Vaši vládu jednotnější, než kdy předtím‘. ...Arcibiskup z Tarentu poté, co vysluhoval mši na jedné ponorce, nazval agresi ‚svatou válkou, křížovou výpravou‘ ...Arcibiskup z Milána, kardinál Schuster, který na podzim 1935 žehnal jednotkám jdoucím na frontu, srovnal Mussoliniho s Caesarem, Augustem a Konstantinem a poučil italskou školní mládež, že skrze Dučeho dílo ‚odpověděl Bůh z nebe‘ ...Ještě 12. ledna 1938 uvítal Mussolini 72 biskupů a 2 340 farářů v Palazzo Venezia, kde arcibiskup Nogara prosil ve své řeči Boha, aby Dučemu ve všech bitvách pomáhal k prospěchu křesťanské Itálie... ‚Se zbožným nadšením, hlasem a srdcem národa voláme: Zdar Dučemu!‘ “

„Už v roce 1933 vyžadovali španělští biskupové v pastýřském listu a papež v encyklice z 3. června ‚svaté křížové tažení za úplné obnovení církevních práv‘. ...Švagr Franca, Serrano Suñer, tajemník katolické organizace mládeže, později španělský ministr vnitra a zahraničí, byl přítelem Mussoliniho a Hitlera a byl koncem června 1942 papežem vyznamenán velkým křížem řádu Pia IX. Dva měsíce předtím se Suñer vyjádřil před dánským novinářem, že již 15.000 Španělů bojuje na východní frontě a jejich počet, bude-li Německo potřebovat, se zvýší na jeden milion. ...Němečtí biskupové zveřejnili už 30. srpna 1936 na přímý příkaz kardinála — státního tajemníka Pacelliho — pastýřský list, kde je se zřetelem na Španělsko řečeno: ‚Jaký úkol tím připadá našemu národu a vlasti, vyplývá samo od sebe. Nechť se našemu vůdci s Boží pomocí podaří, aby dokonal toto nesmírně těžké dílo obrany (!) v neotřesitelné pevnosti a nejvěrnější spolupráci všech národních soudruhů.‘ A již 3. ledna 1937 zpracovávali němečtí biskupové, opět s odkazem na Španělsko, své věřící znovu: ‚Milování diecézní biskupové!

Vůdce a říšský kancléř Adolf Hitler zdaleka zahlédl příchod bolševismu a upřel své myšlenky a starost na to, aby toto nesmírné nebezpečí odvrátil od našeho německého národa a západu.“

„Ve stejném roce (1933) uzavřel katolík von Papen konkordát (státní smlouvu) mezi nacistickým Německem a Vatikánem... V letech 1934 až 1938 připravoval Papen jako německý velvyslanec ve Vídni nacistické převzetí moci v Rakousku.“

„Němečtí biskupové se nikdy nepostavili proti mnoha tisícům justičních vražd svých protivníků, proti pronásledování liberálů, demokratů a komunistů, které si dokonce přímo přáli... Nikdy neprotestovali proti hrozným pogromům na Židy, proti zničení více než dvou set synagog, proti potupě, odvlčení a zplynování Židů, které jejich vlastní církve už půldruhého tisíciletí neustále pronásledovala a usmrcovala. Nikdy neprotestovali proti systému nacionálního socialismu jako takovému. Naopak: vysocí duchovní jako kardinál Faulhaber z Mnichova, kardinál Schulte z Kolína nad Rýnem, biskup Matthias Ehrenfried z Würzburgu a jiní (v roce 1935) vyslovili svou plnou ochotu ke spolupráci s nacismem a litovali svého vyloučení.“

„11. března 1938 obsadily Hitlerovy jednotky Rakousko. Kardinál Innitzer z Vídně, který v souladu s Vatikánem doporučil premiéru Schuschniggovi vzdát se a který prohlásil: „Připojení je nevyhnutelné“, slavil vpád wehrmachtu vyzváněním zvonů a vlajkami s hákovým křížem na kostelech a pověřil své duchovenstvo, aby učinilo totéž. 12. března je zavázal k vykonání děkovné bohoslužby. Když Hitler 15. března přijal kardinála na audienci a ujistil ho o dodržení církevních práv, vyzývali národ všichni rakouští biskupové, s výjimkou biskupa z Lince, aby hlasovali pro Hitlera, a ukončili svou výzvu pozdravem: „Heil Hitler.“

Vzhledem ke skutečnosti, že politický cíl katolické náboženské instituce zůstal tentýž, musí být případy z minulosti chápány jako varování pro budoucnost. Tak zvaná „Svatá říše římská národa německého“ disponovala náboženskou a politickou mocí. Toto formulování má své oprávnění proto, že Vatikán použil Němce zcela zvláštním způsobem k tomu, aby dosáhl svých cílů. I ve sjednocovacím procesu Evropy hraje Německo opět hlavní roli, je „lokomotivou celého vlaku“, touhou mezi Východem a Západem. Historici z vychytralosti nebo ze strachu před katolicismem tuto choulostivou náboženskou kapitolu buďto nepopsali, nebo jenom naznačili.

Před začátkem II. světové války se Vatikán soustředil na Německo, které se stávalo čím dál tím mocnější. Začalo to v katolickém Bavorsku, speciálně v Mnichově, kde Hitlerovi pokus o převrat r. 1923 ještě nevyšel. V roce 1924 uzavřel Vatikán s Bavorskem konkordát. Už to je pozoruhodné, že pozdější papež Pius XII. byl v těchto letech nunciem v Mnichově a později v Berlíně.

V roce 1938 bylo již asi 40.000 politických protivníků uvězněno v německých koncentračních táborech, aniž by jeden hodnostář pozdvihnul hlas za tyto ponížené. Franz von Papen jako oddaný katolík prohlásil: „...**nacionální socialismus je křesťanská reakce proti duchu roku 1789.**“ (E. Paris: The secret history of the Jesuits/Tajné dějiny jezuitů/, str. 130) Tím se jasně odvolával na francouzskou revoluci, která vedla k tomu, že se stát a církve oddělili a že se dosáhlo ukončení moci „Svaté říše římské národa německého“. Když v zahraničí zazněly hlasy proti událostem v Německu, odrazil je vydavatel časopisu „Stürmer“, Julius Streicher, slovy: „...to je anglosaská propaganda protestantů proti nám.“ Kdo si opatřil krytá záda u papeže, ten se cítil nade všecko silným.

Ti, kdo jsou do těchto událostí zasvěceni, vědí, že Vatikán chtěl nejen bolševismu, jako politickému protivníku, ale i odloučenému pravoslavnému náboženství, jako svému soupeři, ukázat jejich meze, popřípadě je porazit. Jenom ten, kdo ví, že Hitlerova SS byla vedena a organizována speciálně jezuitů v uniformě, ke kterým mimo jiné patřil i Goebbels, také pochopí, proč při vpádu německých jednotek do Ruska nebyly v římskokatolické Ukrajině poškozeny žádné náboženské budovy, zatímco ve zbývajících částech Ruska se tak dělo bezohledně. Ještě jednou následuje několik citátů z knihy „Abermals krähte der Hahn“/Opět zakokřhal kohout/ Dr. Karlheinz Deschnera, kap. 67 a 68:

„Po přepadení Sovětského svazu Němci v roce 1941 katolický polní biskup (Franz Justus Rarkowski), o kterém i katolická strana přiznávala, že jeho pastýřské listy jen

„oplývají...nacistickou válečnou podporou“, adresoval katolickým příslušníkům wehrmachtu pastýřské slovo, v němž je mimo jiné řečeno: „Jak už se kolikrát v dějinách stalo, Německo je v současnosti opět zachráncem a průkopníkem Evropy... Mnoho evropských států... ví, že válka proti Rusku je evropským křížovým tažením... Skrze tento silný a zavazující zážitek vašeho nasazení na Východě si uvědomíte, jak nevýslovně veliké je štěstí, že smíme být Němci.“ "

„A v memorandu všech katolických biskupů Německa z 10. prosince 1941 se přiznává: „...Se zadostiučiněním sledujeme boj proti moci bolševismu, před kterým jsme my, němečtí biskupové, v nesčetných pastýřských listech v letech 1921 až 1936 varovali katolíky Německa a vyzývali k bdělosti, jak je říšské vládě známo.“ "

„Veliký mírotrvorný papež tedy mlčel. Mlčel také i ke zničení skoro dvou tisíc kostelů, více než pěti set synagog a k zavraždění mnohých duchovních během války na Východě. Vatikán chtěl přece, jako i v jiných oblastech okupovaných Hitlerovými armádami, i v pravoslavném Rusku nyní rozšířit katolicismus... O spolupráci jezuitů s SS a gestapem vedl generál jezuitů, hrabě Ledochowski (1866-1942, generál řádu od r. 1915), už v roce 1940 rozhovory se zástupci hitlerovské výzvědné služby... Už od roku 1919, jak je v dokumentu řečeno, se Vatikán pokoušel svrhnout komunistický režim... Vatikán měl v úmyslu vyslat, pokud možno, co nejvíce kněží do okupovaných oblastí Ruska, aby připravili půdu pro další plány vatikánské politiky vůči Rusku“. 8. 11. 1941 přikázalo vrchní komando wehrmachtu všem vrchním velitelům německých armád na Východě, aby „vzhledem ke smlouvě s Vatikánem... ulehčili misionářskou činnost katolických kněží v obsazených oblastech“ ...A jeden z vedoucích německé tajné výzvědné služby, SS-Oberführer Schellenberg, píše v pětistránkové zprávě úřadu zahraničních věcí o rozhovoru s papežem: „Papež učiní vše, co bude možné, aby zajistil německé vítězství. Jeho cílem je zničení Ruska.“ "

„...Dr. Adenauer o 20 let později: „Proto stojíme proti tomuto (východnímu) světu, který je vlastně naším smrtelným nepřítelem, s největší bdělostí“ ...„Ale nejedná se jenom o sovětskou zónu, ale jde o osvobození celé východní Evropy za železnou oponou“ ...„Německo se nestane kořistí atheistického komunismu, ale přivede jej k pádu.“ "

Po vpádu německých jednotek do Jugoslávie zůstali římskokatoličtí Chorvati zcela ušetřeni, naproti tomu pravoslavní Srbové byli hromadně vražděni. Fašisticko-katolické hnutí Chorvatska, Ustašovci, se dohodli s katolicky ovládaným vedením armády o okupaci. Je známo, že koordinaci převzal arcibiskup Štepinac. On osobně mohl podat papežovi zprávu, že 25.000 Srbů bylo násilně obráceno k římskému katolicismu. Z pravoslavného obyvatelstva, čítajícího tehdy 2 miliony, bylo podle oficiálních údajů 600.000 zavražděno. Jiní odhadují počet zavražděných dokonce na 800.000. Nejenom Židé a jiné etnické skupiny, ale i menšiny, které patřily ke stejné národnosti, byly bezohledně vražděny jenom proto, že měly jiné přesvědčení víry.

Při vpádu německých jednotek do Polska se uskutečnil masakr německých protestantů. Tak zvané „krveprolití v Brombergu" se stalo známým pojmem. Tenkrát byla řeč o tom, že bylo zavražděno více než 40.000 lidí — hlavně mužů — v oblastech pod polskou správou. Podle svědectví bylo k tomu vyzýváno i z kazatelen. Nejnovější tvrzení udává mnohem nižší počet mrtvých.

Není těžké uhodnout, co mínil Hitler výrokem: „**Já ale potřebuji k výstavbě velkého politického hnutí bavorské katolíky zrovna tak jako pruské protestanty. Další přijde později.**“ (K. Deschner: Ein Jahrhundert der Heilsgeschichte/Století spásných dějin/, sv. I, str. 360) Protikladem Vyznávající církve (oddělila se od luteránů — hluboce věřící lidé, kteří se otevřeně postavili proti nacismu; hlavním mluvčím byl pastor Dietrich Bonhoeffer) byli vedoucí evangeličtí theologové, kteří pak také spolupracovali s nacisty. Místo aby byli požehnáni věčným požehnáním Božím, jsou tak zatíženi časovým prokletím. Co by přišlo později, bychom zažili v případě vítězství Hitlera. Za očistňovací akcí od Židů, etnických menšin a politických protivníků by následovala další, totiž vymýcení protestantů.

Ještě 9. dubna 1945, měsíc před koncem války, byl po dvouletém vězení ve věznici Flössenberg na osobní rozkaz katolíka Himmlera popraven pastor Dietrich Bonhoeffer. Všechny protestantské mládežnické skupiny byly v době „Třetí říše“ zakázány. Jako první by to pocítili mluvčí Vyznávající církve, kteří se otevřeně vyslovili proti nacistické diktatuře, a pak všichni věřící ve svobodných sborech a společenstvích. Samozřejmost přesvědčení římskokatolické náboženské instituce a jí oddaných vládců, že kromě ní nemá žádná jiná víra oprávnění k existenci, znamenalo pro všechny ostatní smrt. Avšak s respektem musí být uvedeno, že i mezi katolíky bylo burcováno svědomí a že i katoličtí jednotlivci pozdvihli proti bezpráví svůj hlas.

Na základě těchto faktů se beze všeho můžeme zeptat, zdali by dnes vůbec ještě existovala jediná protestantská konfese a svobodné sbory v Evropě pod hitlerovsko-německou nadvládou. Zvláště angažující se jezuité a jejich organizace chtěly konečně papežovi prezentovat „jedinou, svatou, katolickou a apoštolskou instituci“, jak je to formulováno v katolickém vyznání víry. **„Papež Benedikt XV. označil r. 1915 (!) uprostřed hradního míru (dočasného zastavení sporů mezi konfesemi) vyznavače ‚evangelické sekty‘ za ‚vyslance satana‘, kteří zřizují ‚kazatelný moru‘, a její duchovní hodnostáře za ‚lupiče a zloděje‘.“** (O. Markmann: „Irrtümer der katholischen Kirche/Omyly katolické církve/, str. 22) Nepochopitelný je pro každého následující citát: **„Jezuita Mayrhofer z Ingolstadtu učil ve svém ‚Zrcadle kazatelů‘: ‚Nebudeme souzeni za to, jestliže vyžadujeme usmrcení protestantů; zrovna tak jako bychom nebyli, jestliže vyžadujeme trest smrti pro zloděje, vrahy, padělatele a revolucionáře.‘ “** (E. Paris: „The secret history of the Jesuits“/Tajné dějiny jezuitů/, str. 35)

Postoj a chování katolické instituce za II. světové války se dá zjistit z mnohých dokumentů, včetně následujícího citátu. 3. května 1945 u příležitosti Hitlerovy smrti nechal Vatikán prostřednictvím generála Franca ve španělském tisku v Madridu zveřejnit následující prohlášení, které mluví za všechno: **„Adolf Hitler, syn katolické víry, zemřel v obraně křesťanství. Je proto pochopitelné, že nenalzáme žádná slova, abychom oplakali jeho smrt, neboť se jich nalézá tak mnoho k oslavování jeho života. Nad jeho tělesnými ostatky stojí jeho vítězná morální postava. S palmou mučedníků nechť Bůh dá Hitlerovi vavříny jeho vítězství.“** (E. Paris: „The secret history of the Jesuits“/Tajné dějiny jezuitů/, str. 163)

Mnozí, kteří křičeli ‚Heil Hitler!‘, opravdu nevěděli, co činili. Neměli to tenkrát vědět ti hodnostáři? A přesto předpažili svou ruku a pozdravem ‚Heil Hitler‘ dosvědčili, že by nyní měla přicházet spása od Hitlera, místo od Boha. Jako ročník 1933 jsem to ještě osobně zažil. Dost často jsem pozoroval přehlídky pochodujícího vojska. Znělo to tak mohutně, když davy volaly: „Ať žije vítězství! Ať žije vítězství!“ („Sieg Heil!“)

Nejpozději s pádem Hitlerovy diktatury si mnozí uvědomili, že patří ke svedené, úmyslně oklamané a podvedené válečné generaci. Po zveřejnění ohavností a odhalení holokaustu (systematického vyvražďování Židů nacisty) mnozí nebyli schopni slova. Ještě dnes existují lidé, kteří to zapírají prostě proto, že tyto ukrutnosti, včetně vraždění plynem nevinných mužů, žen a dětí, nedokážou zařadit a pochopit. Ve jménu Božím a německého národa byly ve 20. století spáchány ty nejohrovnější zločiny. Ještě dnes znějí mnohým v uších slova propagandy z doby nacistů. Někteří si také pamatují, jak se s nadšením prohlašovalo: „...a jedna víra celému světu...“ Na přezce u opasku vojáků bylo napsáno: „Bůh s námi!“ Jaké rouhání!

Přes 55 milionů lidí bylo za druhé světové války „spáleno“, ale vlastní původci zůstali ušetřeni. **„Kardinál Frings z Kolína nad Rýnem, který už v rozhlasovém proslovu 16. prosince 1945 požadoval, aby západní země byly rázu pouze křesťanského, to znamená samozřejmě římskokatolického, jako první žádal veřejně v Německu na sjezdu katolíků v Bonnu 23. června 1950 znovuožbrojení Němců a mír spočívající na ‚Božím pořádku‘! ...Tak zastával biskup Muench, jako Pius XII., roku 1945 ve svém pastýřském listě ‚shovívavost vůči německým válečným zločincům. V r. 1951 obdržel od německého spolkového prezidenta ‚Velký spolkový kříž za zásluhy‘ a byl papežem Janem XXIII. jmenován kardinálem.“** (K. Deschner: „Abermals krähte der Hahn“/Opět zakokrhál kohout/, str 647-650)

Obzvláště poučný je následující citát: „**Po zhroucení katolického režimu se staly, jak příznačné, útočištěm masových vrahů právě zahraniční františkánské kláštery v rakouském Klagenfurtu, v italské Modeně, ale také ve Francii.**” (K. Deschner: „Abermals krähte der Hahn”/Opět zakokrhal kohout/, str. 625) Bylo zřejmé, že se velmi dobře vyznali a věděli, kde najdou nejenom otevřené dveře, ale i otevřené náruče. Dokonce i francouzský pomocník masového vraha Klause Barbieho, zabijáka z Lyonu, Paul Touvier byl v květnu 1989 zatčen v katolickém klášteře, kde se mu mnoho let dobře vedlo.

Po porážce německého vojska u Stalingradu se papež pokoušel přetáhnout na svou stranu Spojené státy, aby bojovaly proti bolševismu. Jedinou podmínkou, kterou prezident Roosevelt kladl, bylo: Hitler musí odstoupit. Papež Hitlera úpěnlivě prosil, aby kvůli této záležitosti ustoupil. Avšak tentokrát narazil na diktátora posedlého touhou po moci, který byl pro tuto věc hluchý. Katoličtí biskupové, kteří v březnu 1933 na konferenci ve Fuldě ujišťovali Adolfa Hitlera o své solidaritě, říkali v roce 1945 něco úplně jiného a zahájili zcela novou strategii, aby dosáhli vytýčeného cíle: nábožensky a politicky sjednocené Evropy.

Co se nepodařilo válečným násilím, stane se nyní brzy skutečností diplomatickou cestou. Zatímco miliony lidí, utečenci, váleční zajatci, lidé zavlčení do pracovních táborů ještě museli trpět následky války, vůbec to nepřekáželo kléru, aby se otočil a převlékl kabát. Nevinní trpěli a skuteční viníci byli v bezpečí a s velkou důstojností hráli svou roli dále.

Od II. vatikánského koncilu konaného v letech 1962-1965 je zvolen nový směr cesty. Protestantské konfese už nejsou proklínány a označovány za odpadlíky, ale jsou vítány s otevřenou náručí jako odloučení bratři. Protireformace je ukončena. Zvláštní na tom je, že ani jedno z těch mnoha prokletí, která byla proti protestantům vyslovena hlavně na koncilu v Tridentu, nebylo odvoláno.

Pro vládce Říma neměl život druhých nikdy žádnou cenu. Kdo stál požadavkům moci v cestě, ať dospělý nebo dítě, ať politický nebo náboženský odpůrce, byl odstraněn. Nero, Diokletian, Konstantin a další to započali. Tento směr pokračoval později i u římských papežů. Kdo se nepodřídil, byl pronásledován a vražděn, nedbaje na to, jestli se jednalo o pohany, Židy, muslimy nebo jinak věřící křesťany, jejichž jediný zločin spočíval v tom, že se nepřiznávali k římskokatolickému náboženství.

Původním zakladatelem této římské „říšské instituce“ a jejího bezohledného vykonávání moci je císař Konstantin. Viděl prý ohnivý kříž na nebi a vedle něj napsaná slova: „V tomto znamení zvítězíš.“ Tento vrah, který nechal ve své rodině zavraždit dva švagry Licinia a Basania, svého synovce, Liciniova syna, svého tchána Maximiliána, svého syna Crispuse a svou manželku Faustu, byl zároveň velmi obratným politikem. Pro něho bylo náboženství prostředkem moci, který také využil. Ale nejprve ponechával volnost i pohanům. Od té doby se vytvářelo ve spojení s pronásledováním a vražděním pohansko-křesťanské říšské náboženství. Už po 70 letech mnich Augustin oslavoval státní náboženství spolupracující s říší jako „Boží stát“. Podle něho byl satan spoután. Přitom se jednalo o pravý opak: On byl teprve pořádně vypuštěn.

Den narození boha slunce byl prohlášen za den narození Syna Božího. Jupiter, Diana a ostatní bohové a bohyně byli sesazeni, Petr, Marie a ostatní byli prohlášeni za svaté a vyvýšeni. Ve vznikajícím křesťanství došlo k naprostému převzetí řeckého a římského kultovního systému a jeho pokračování. Pohanští bohové byli pouze vyměněni a nahrazeni svatými a ochrannými patrony. Všichni lidé byli násilím nuceni podříditi se této politicko-náboženské moci. Kdo nechtěl nebo z důvodu svědomí nemohl, byl odstraněn. Spolupráce mezi státem a tímto náboženstvím neponechala jinak věřícím žádnou šanci. Ať v obchodním životě, v povolání, v řemeslech — všude byl bojkot a pronásledování na denním pořádku.

Až se papež a římská instituce omluví za smrt milionů lidí, kteří byli jejich zásluhou srovozeni ze světa, teprve tehdy budou mít právo hovořit o „ochraně nenarozeného života“. Nenarozený život má být chráněn, naproti tomu s narozeným životem se nakládalo a nakládá jako se šťvanou zvěří. Cožpak nevyzývali právě papežové ke křížáckým tažením a nežehnali žoldnérům, jejichž životy pro ně vůbec nic neznamenaly? Bral se v těchto křížáckých taženích nebo náboženských válkách ohled

na těhotné ženy, děti a vůbec na lidský život? Jak nepříjemné, když v blízkosti klášterů jsou stále znovu nacházeny dětské kostry!

V „Katolickém katechismu pro dospělé“, strana 256, se katolická náboženská instituce prohlašuje za svátost. Že existuje v katolickém náboženství sedm svátostí, je všeobecně známo, ale že by samotně tato instituce měla být svátostí, to je nové. Citát: **„Katolický kostel jako svátost Ducha. Na otázku, kde je místo Ducha svatého, odpovídá katolické vyznání víry slovy: ‚Věřím v jednu, svatou, obecnou, a apoštolskou církev.‘ Římskokatolický kostel tedy přiznává, že v něm a skrze něj Duch Ježíše Krista v dějinách dále působí. Věří, že je místem, ano svátostí, tzn. znamením a nástrojem působení svatého Ducha.“**

Mezi vyznáním ústy a skutečností je nesmírný rozdíl. To nebyl Duch Kristův, který v dějinách náboženství působil tak krutě. Protože je ale i v této instituci známo, co všechno se na její popud stalo, bylo třeba na stejné stránce „Katolického katechismu pro dospělé“ zaujmout k tomu následující stanovisko: **„Sotva jiné vyznání víry vzbuzuje tolik nepochopení, odporu, ano i nepřátelství jako toto. I mnozí praktikující katoličtí křesťané mají potíže s katolickým náboženstvím. Není jich málo, kteří říkají: ‚Ježíš ano — kostel ne!‘ Hlavní námitka proti katolické instituci zní, že ve své historii zradila původní zvěst Ježíše. Neboť Ježíš — tak je namítáno — byl chudý a zastával se chudých; tato instituce naproti tomu je bohatá, spolčuje se s bohatými a mocnými a po sociální otázce selhala. Ježíš kázal lásku včetně lásky k nepřátelům; katolická instituce naproti tomu je intolerantní a pronásleduje, jak to ukazuje především inkvizice, své protivníky se surovou krutostí. ...Co má říci katolický křesťan k tomuto ‚rejstříku hříchů‘? On nepotřebuje nic zastírat nebo zakrývat. Právě instituce, která zvěstuje odpuštění hříchů, může v důvěře v Boží odpuštění přiznat svou vlastní vinu jako papež Hadrian VI. na říšském sněmu v Norimberku (1522/1523) nebo papež Pavel VI. během II. vatikánského koncilu (1962-1965). Křesťan tedy nemusí stinné stránky katolických dějin zapírat.“**

Tak jednoduše, jak je to psáno v katolickém katechismu, to u Boha určitě nepůjde. Odpuštění může nastat pouze tam, kde přichází opravdová lítost. ON tyto ohavnosti neodpustí, ale nevinně prolitou krev pomstí (Zj.6:9-10; kap.18:7-8), protože se to stalo úmyslně. Kdyby nečekalo biblicky věřící křesťany ještě jedno pronásledování, mohli bychom tuto kapitulu považovat za vyřízenou. Ale podle apokalyptického proroctví dojde nyní k nábožensko-politickému sloučení a potom k bojkotu a pronásledování: „...aby žádný nemohl kupovati ani prodávati.“ (Zj.13:17) Jak se vedlo Židům za Třetí říše a v různých obdobích již předtím, tak se povede biblicky věřícím křesťanům v krátké době pronásledování. Jejich provinění bude spočívat v tom, že nepatří k žádné uznané křesťanské denominaci, a tím také ne ke Světové radě církví nebo k římské instituci. Bude se na ně hledět jako na kacíře a na společensky nepřijatelné. Když musí být v žádosti o práci uváděno vyznání, může být například přece hned rozhodnuto, jestli někdo určité místo dostane, nebo ne. Podaří se politikům ještě i potom chránit důstojnost a život obzvláště jinak smýšlejících a jinak věřících lidí?

Aby bylo potvrzeno slovo z Bible, dostala tato říše, v Bibli zvaná „šelma“, úder, ránu mečem (Zj.13:14). Meč Ducha je Slovo Boží, a Slovem Božím zasadili reformátoři této moci smrtelnou ránu. Proto museli být všichni pokládáni za služebníky satana, protože pro tuto světovou velmoc znamenali narušení, ba dokonce ohrožení. Jak je v biblickém proroctví oznámeno, přesto se tato smrtelná rána uzdraví, čemuž se bude celý svět divit (Zj.13:12). Tento proces uzdravení již značně pokročil.

Všechny protestantské konfese a svobodné sbory kladly ve svých počátcích největší důraz na zvěstování evangelia. Dnes se však u většiny z nich ve skutečnosti jedná pouze o předávanou tradici. Vůdci jednotlivých denominací jsou duchovně krátkozrací a vůbec nevidí, kam vede cesta, kterou se vydali. I ti, kteří se počítají k fundamentalistům, nemají jasný pohled na to, aby ve světle zjeveného Slova zařadili nyní se naplňující biblické proroctví. Jedni padli za oběť „demytologizaci“, další „liberální teologii osvobození“. Tak zbylo i na protestantské straně pouze křesťanství národa

a jména, křesťanství křesťanů a oddacíh listů. Jenom mizivě malý počet lidí má prožití s Kristem a mohou být označeni jako biblicky věřící.

V předkolech II. vatikánského koncilu založil r. 1960 papež Jan XXIII. sekretariát pro ekumenické otázky, který řídil kardinál Augustin Bey. V tomto směru byla vykonána dokonalá práce; formulace jsou na každou odloučenou konfesi tak sladěny, že všichni v nich beze všeho slyší svou vlastní řeč, a tak přehlednou i nepřeklenutelné rozdíly. V „Lexikonu pro teologii a církev“ („Lexikon für Theologie und Kirche“ sv. 13, str. 12-26) píše Herder o II. vatikánském koncilu k tématu „ekumenismus a jednota“ velice poučně pro všechny, kteří by to chtěli vzít na vědomí:

„Sekretariát je komunikační kanál vytvořený mocí papežské autority a prostředek, který spolunapomáhá uskutečnit jednotu ve všech jen myslitelných formách spolupráce... Z takového pochopení vycházel také Pavel VI., když hovořil ještě jako kardinál při smuteční vzpomínce na Jana XXIII. v chrámu v Miláně 7. 6. 1963 o ‚univerzalitě katolické víry‘ a o ‚ekumenismu římskokatolického kostela‘. ...Pro něho znamenala ‚vnitřní ekumenie katolictví‘ jednotu v mnohosti s velkými možnostmi rozvinutí v novém úseku historie katolicismu.“

„Vzhledem k jiným křesťanským společenstvím se zde jedná o skutečné uznání křesťanského dědictví odloučených bratrů. To znamená právě přihlídnutí ke všem ‚stopám‘ nebo ‚prvkům‘ římskokatolické náboženské instituce, které ještě skrze milost Boží u odloučených bratrů existují a jsou živé, tím se stane to, že ti — i když v různých stupních — již ve skutečnosti, i když neúplně a nedokonale, patří ke katolickému vyznání.“

„V následujícím (§7) se hovoří o odlukách a rozkolech. Z ‚lidské slabosti‘ došlo k rozporům, k vzájemné neznalosti a k odcizení uvnitř stáda Ježíše Krista, takže se části katolické instituce odloučily a vznikly z nich nezávislé skupiny. Tím je Kristova katolická instituce krutě znetvořena. Protože ale může být jen jedna katolická instituce, neexistuje vedle instituce ovládané Petrovým následníkem, žádná jiná, kterou by bylo možné uznávat za jedinou a pravou‘. Žádné společenství odloučené od Petrovy stolice rovněž nenáleží současně k témuž zároveň viditelnému a nebeskému katolickému náboženství. — V §8 je zdůrazněno, že nutná jednota s hlavou nevylučuje mnohotvárnost uvnitř těla. Příliš velká jednotvárnost by kazila krásu těla. Proto ten význam vlastních tradic, obzvláště u úctyhodného pravoslaví. Ale čím více prostoru je dáno rozdílností, tím více je zapotřebí jediné autority.“

„Kdo žije v dobré víře v jednom z odloučených společenství, nebude považován pravou katolickou institucí za cizince (§9). Postrádá ale mnohé prostředky ke spasení, obzvláště vedení skrze učitelský úřad, který pomáhá k tomu, aby víra a morálka byly úplně zachovány. Rozluka je ke škodě vnitřního i vnějšího růstu rodiny Kristovy. Proto je přáním koncilu, aby se všichni ‚disidenti‘ starali o dokonalou jednotu stáda Kristova a aby se sešli v jednom stádu (§10). Přitom je však potřeba stále dbát na společné dědictví a na ještě trvající duchovní spojení: ‚Zůstali jsme bratry.‘ “

„Na základě omylů minulosti, kterých se dopustily obě strany, rozešli se bratři jednoho křesťanského národa na různé strany, jejich cesty se rozdělily. V duchu pokání a smíření ze strany všech křesťanů se stane to, že se všichni spojí v jednom otcovském domě (§31).“

„Křesťané by měli tvořit společnou frontu proti vnikajícímu ateismu a komunismu (§35).“

„Všechny rovnocenné části katolického vyznání by měly srůst pod jednou hlavou, která není ani východní ani západní, ale otcem všech (§47).“

„Následně jsou udány konkrétní předpoklady ke znovusjednocení a je popsána cesta k němu. Pravoslavní mají vědět: Chtějí-li se připojit a zase zaujmout své místo, nemá se od těch navracejících se domů vyžadovat více, než je potřeba, aby se stali členem katolického náboženství (§48). Jednoduchým způsobem mají složit vyznání víry, ve kterém je obsaženo vyznání k jednotě společenství, bez odřeknutí se omylů. Pravoslavným obcím je uznáno právo, aby si udrželi vlastní disciplínu (§50). Jejich posvěcení jsou platná a mohou být dále vykonávána (§51).“

„Hovořme tedy s našimi bratry tímto evangelijním jazykem, kterému rozumí a který se jich dotýká. Řekněme jim, že vedoucí postavení Petra je nejprve diakonie, pastorační úkoly, služba, kterou vedoucí apoštolů obdržel od Krista ne k tomu, aby vykonával moc nebo panoval, ale aby pásł stádo Kristovo, neboť konec konců je přece právní moc namířena na jeho pastorační poslání. ...To je pravý obraz suverénního pastýře ve společenství, které zvláštním způsobem působí přitažlivě na oddělené bratry, kteří jsou pouze skrze lásku vedeni silnou rukou k jedinému útulku Kristovu, kterým je katolická obec.“

„Je třeba, aby se tomu dnes Bohem vnuknutému přání po jednotě v oddělených společenstvích ukázal pravý cíl: katolicismus jako jediný uzdravující ústav pro všechny.“

„Další úsek (§50) apeluje na každého jednotlivého křesťana, aby následoval pozvání mateřské katolické obce. Existence prvků katolické instituce je u nich viděna pouze jako výzva k tomu, aby přistoupili k jednotě katolického systému. To platí obzvláště pro Písmo svaté a svátosti, které náleží systému Kristovu a jsou prostředkem k jednotě. Na křesťany se přitom nehledí pouze jako na jednotlivce, ale i jako na „sjednocené ve svých společenstvích“.“

„Přesto musí ten, kdo chce z celého srdce uposlechnout vůli Kristovu a růst na úrovni ekumenie, stále více přistupovat pod vedením Ducha Kristova k oné instituci, která je domem Božím s různými příbytky, v jednotě víry, pod vedením a ve společenství náměstka Kristova, římského papeže.“

„Všichni pokřtění již teď tvoří společenství v Kristu. I katolíci mají přiznat svou vinu na rozkolech a prosit Boha, aby svým způsobem navrátil svůj rozdělený národ k dokonalé jednotě.“

„Potřeba příslušnosti k pravému a jedinému vyznání nechť je vyjádřena v I. kapitole o katolickém ekumenismu jako základní princip a vysvětlena takovým způsobem, který by přemohl všechny obtíže a starosti odloučených bratrů.“

„Ekumenické hnutí ale má pouze „připravit“ cesty, které by konečně vedly k obnovení jednoty všech křesťanů ve stádě Kristově.“

Je velice zajímavé pročítat dokumenty a prohlášení celého II. vatikánského koncilu v již uvedeném díle Herdera. Na straně 747 je pak na konci napsáno: „**V Římě u svatého Petra, dne 7. prosince 1965. Já Pavel, biskup katolického kostela — následují podpisy**“ Vše je tak perfektně přizpůsobené, že jsou odloučeným společenstvím otevřeny dveře i brány a vstřícně rozevřená náruč mateřského katolicismu. Všichni, kteří byli pokřtěni trojjedinou formulací, jsou katolickou institucí uznáni jako platně pokřtění. Tak tomu před několika lety ještě nebylo.

Hodina rozhodnutí nadešla, je blízko okamžik, kdy už nebude možný žádný návrat. Poslední vážné varování z nebe zní: „...*Vyjděte z něho, lide můj, abyste neobcovali hříchům jeho, a abyste nepřijali z jeho ran.*“ (Zj.18:4) Kdo v době úplného náboženského sjednocení bude ve velkém „jednotném kostele“, nemůže náležet k církvi Ježíše Krista. To se týká také všech, kteří jsou členy svobodných sborů a protestantských konfesí, jejichž denominace se navrací přes Světovou radu církví do lůna katolicismu. Každá denominace nese automaticky znamení — poznávací znamení „mateřského společenství“. Kdo uznává římskokatolické učení trojjedinosti a kdo byl pokřtěn nebiblickou formulací, patří podle názoru katolicismu do jeho řad, aniž by do něho vstoupil.

Moderní myšlenka jednoty spočívá na nedorozumění: ve velekněžské modlitbě prosil Spasitel o jednotu spasených. ON tím ale mínil ty Svě, ne jednotu různých náboženství v římském katolicismu pod vedením papeže. Tak znějí slova Jeho modlitby: „...*aby byli jedno, jako my jedno jsme. Já v nich, a ty ve mně, aby dokonání byli v jedno, a aby poznal svět, že jsi ty mne poslal, a že jsi je miloval, jako jsi mne miloval.*“ (Jan.17:22-23) Pouze ten, kdo byl opravdu znovuzrozen, může být zahrnut do této božské jednoty. Na jedné straně se jedná o biblickou jednotu Krista a Jeho církve, na druhé straně o nebiblickou jednotu v římskokatolickém náboženství. Každý ať se rozhodne sám, kam by chtěl patřit.

28. kapitola DŮSLEDKY A TAJUPLNÉ ČÍSLO 666

Jak je možné, že většina „duchovenstva“ ignoruje dokázaný historický vývoj, je to těžko pochopitelné, jediné že úmyslně před tím zavírají oči, nebo nemají zájem, aby našli pravdu. Vývoj, speciálně od doby Konstantina, a tím od počátku římského říšského náboženství, byl tak obšírně popsán, že není třeba k tomu nic dodávat. Od 5. do 11. století rozhodovali císařové o tom, kdo bude papežem. Pak tuto záležitost vzalo do rukou tak zvané „duchovenstvo“.

„Aby potlačil vliv římsko-německých císařů a římské městské šlechty na volbu papeže, vydal papež Mikuláš II. na velikonoční synodě 1059 dekret o volbě papeže, který svěřil volbu papeže výhradně do rukou sboru složeného z kardinálů.“ (B. Harenberg: Chronik der Menschheit/Kronika lidstva/, str. 287) Papežové měli brzy nad světskými hodnostáři převahu, protože za nimi stály masy lidí, kteří se báli pekla. To ale ještě nestačilo: brzy se obrátila celá záležitost ve prospěch náboženství. Pak už nedosazovali císařové papeže, nýbrž papežové císaře. **„Řím, březen 1075. Papežský diktát. V tzv. Dictatus papae prohlásil papež Řehoř VII. na římské postní synodě římského biskupa za neomezeného vládce univerzálního náboženství. Jedině papež je oprávněn nosit panovnické insignie, může sesazovat císaře a zbavovat poddané přísahy věrnosti vůči nespravedlivému vládci, ale sám nesmí být nikým souzen.“** (B. Harenberg: Chronik der Menschheit/Kronika lidstva/, str. 288) Co mají všechny tyto světské, politické a náboženské pozice moci společného s církví Ježíše Krista a se zvěstováním evangelia o NĚm a s královstvím Božím? Panovníci, ať už v civilním nebo klerikálním oděvu, budovali přece všichni svá vlastní království.

Papežové jsou voleni do vysokého úřadu, který sami vymysleli. Vzhlíží k nim celý svět, hledá jejich zalíbení, jejich přízeň, jejich prostřednictví. Jestliže je jisté a neomylně dokázané, že v tomto univerzálním náboženství nic, opravdu vůbec nic nesouhlasí s Písmem svatým, máme to veřejnosti zamlčet, a tím se zároveň provinit před Bohem? Zde není káráno to množství lidí, kteří k tomuto univerzálnímu náboženství patří, a také ne laskavý papež jakožto člověk, ale instituce a systém sám o sobě. Musí být přece dovoleno, aby se prozkoumalo, zdali se skutečně nejedná o největší podvod a padělek v dějinách lidstva — snad nechtěný.

Podle biblického časového průběhu stojíme nyní před největší duchovní rozepří. Ve všech časových obdobích existovali v církevních dějinách muži, kteří se touto tematikou zabývali. Dr. Martin Luther se svého času velmi tvrdě vyjádřil proti papežství. Jeho hrubý způsob vyjadřování se do dnešní doby nehodí, prosíme proto o prominutí. V něm se potýkaly oba světy, katolický a protestantský. Bylo to pro něj těžké, ale zřejmě byl k tomu Bohem povolán a pozdvihl svůj hlas po vzoru starozákonních proroků. Ve své předmluvě k proroku Danielovi v druhém revidovaném vydání Bible píše: **„Zde je jasně vykreslen papež, který ve svých dekretech tak nestydatě řve, že on může soudit všechny konfese a trůny, ale jeho nesmí soudit nikdo. A cap. solite: Jako je slunce nad měsícem, tak je papež nad císařem. Kde ale je vrchnost, tam je i moc k rozkazu, ti ostatní jsou povinni poslušenským. ...Jestliže tedy papež by svedl nesčíslné duše k peklu, přesto nesmí nikdo říci: Co děláš? To se ale nejen učí, ale i ve skutku činí a tropí: neboť císařem není císař, ale papež, kterému musí být císař poddán jako sluha, i nohy mu líbat, se všemi jeho právy. To zvěstoval např. sv. Petr ve 2. ep. 3:3, že přijdou ti, kteří budou žít pouze podle vlastních libostí a vůle. Tím vysvětlil toto slovo Daniele, co chce. Jako další verš 36:**

»Pozdvihne se a bude vystupovat proti všemu, co jest Bůh, a proti Bohu všech bohů bude ohavně mluvit, a podaří se jemu, až skončí hněv.«

Tak vykresluje papež také sám sebe, protože se ve svých dekretech chlubí, že je nad sv. Písmo a že to musí být potvrzeno jeho stolicí a obdržet svůj význam. Oč silněji to ale uskutečňuje, neboť všechny, kteří kdy proti němu z Písma hovořili, proklel, zatratil, upálil jako kacíře a děti d'ábla, a činí tak dodnes. A ti jeho řvou ještě teď a všude, že papež je nad Písmo. Daniel to zde nazývá: Ohavně mluvit proti Bohu všech bohů.

Nebot' ostatní tyrani, když Slovo Boží pronásledovali, činili to z nerozumu. Tento toto činí vědomě a nazývá sv. Písmo a Boží Slovo, nad nimiž chce být pánem, jako učení d'áblov a jako takové je zatracuje, kde a kdy chce. Proto se také nechává nazývat pozemským bohem, ano bohem všech bohů, pánem všech pánů, králem všech králů, ne pouze jen člověkem, ale zároveň i bohem nebo bohem-člověkem, tak jako jest Kristus sám Bůh a člověk, jehož vikářem (náměstkem) chce být a ještě se nad to pozdvihuje.

Tak uvedl sv. Pavel ve 2.Tes.2:3-4 tento text Daniele: Zjeven bude člověk hříchu a dítě záhuby, který se pozdvihne a posadí nade vše a proti všemu, co se nazývá Bůh a ctěno jest, a sedí v chrámu Božím a ukazuje se jako Bůh. Nebot' nad Boží přirozenou bytost a majestátnost se nemůže nic pozdvihnout, ale nad vzývaného, kázaného a uctívaného Boha, to jest nad Slovo Boží a bohoslužbu...

Nebot' člověk hříchu a dítě záhuby není zde pouze ten, který je sám pro sebe hříšníkem a ztraceným, privatus, osobní hříšník, ale publicus (veřejný), to je takový, který svádí jiné s sebou do hříchu a zatracení. ...Takový úřad hříchu papež provozoval dvojím způsobem.

Za prvé, že zavedl mnohé nové bohoslužby, jak vyplývá z jeho Mausim, jako odpustky, svěcenou vodu, službu svatým, poutě, bratrstva (spolky), mnišství, mše, pusty, slavnosti, atd. Mimo to pravou bohoslužbu, jako Slovo Boží, víru, svátosti atd. porušil a zohavil.

Za druhé, že utlačuje křesťany nesčetnými zákony, a tím staví hřích tam, kde Bůh žádný nechce mít, a celkově, téměř všechno stvoření Boží znečistil hříchem, a to sice kde a kdy chtěl, muselo být máslo, vajíčka, sýr, mléko, jedení masa hříchem, které nám přece Bůh dal svobodně, čisté, abychom je bez hříchu požívali. Pošpinil i čas a dny hříchem: nebot' kde a kdy chtěl, muselo se postit a slavit a v určený čas a určenými pokrmy, i jísti milý chléb a pít muselo být hříchem.

Tak pošpinili místa a nástroje hříchem: nebot' kostely a posvěcená místa posvětil tak, že se skoro člověk nesměl dotknout ani kamene nebo dřeva, obzvláště oltáře a nástrojů oltářních. Strašné bylo, jestliže se laik dotkl holou rukou kalicha, misky, monstrance. Jestliže je bylo zapotřebí umýt, pak je nesměla ani „svatá“ jeptiška umývat, nejprve to musel umýt kněz: tak plný zákona a hříchu byl kalich... Tedy i svatba, Bohem svobodně ustanovená, musela být hříchem, jestliže k ní došlo v zakázaném čase. Tedy muselo i manželské lože být drženo v hříchu po čas, jak on chtěl.

...A aby nenechal nic nezkaženého, roztrhne i třetí hierarchii Boží, sice stav manželský, který nejenom zakázal duchovním, ale který naprosto pohaněl, zohavil, opovrhnul a zničil tím, že jej haní jako nečisté, tělesné a nebožské bytí, v kterém není možno Bohu sloužit. Nehledě na to, že Bůh manželskému stavu požehnal, nazývá jej svou smlouvou a zálibou a skrze odpuštění hříchů prohlašuje manželské lože za čisté a čestné a nechce započítávat zlou slast těla v něm. Tedy musí koncekríst (Endechrist) proklínat, čemu Bůh žehná, roztrhnout, co Bůh svazuje, tupit, co Bůh chválí: zkrátka a dobře všechno nad a proti Bohu činit, zpusťošit a zničit. Takový zákaz manželství nedává z lásky k cudnosti nebo jen na pohled, ale aby svobodně a bez zábrany mohl činit, co chce, a nikomu nebyl poddán ani zavázán..." (M. Luther: Bible, II. revidované vydání, str. 836) Co zde Martin Luther uvedl, není nic nového a nepochází teprve z doby reformátorů, opravdoví znalci Bible to už více nebo méně vždy poznávali:

„V Büchnerově biblické příručce konkordanci je k tomu uvedeno následující: »Výklad antikrista na papeže, který byl ve starších protestantských církvích vedoucí myšlenkou a reformovanou církví Francie dokonce přibrán do vyznání víry, ...by se neměl vůbec přičítat tak plně protestantům, nebot' se vyskytuje dávno před reformací, už v 9. století... a opakuje se po všechna století až do doby Luthera.«" (O. Markmann: Endzeit, Entrückung, Antichrist/Konečný čas, vytržení, antikrist/, str. 62)

Z porovnání s Písmem svatým jasně vyplývá, že všechno bylo zásadně pozměněno a celá bohoslužba změněna. Po originálu, po víře, „*kteřá je jednou provždy dána svatým*" (Juda3), už není ani stopy. Při každém zavedení nového dogmatu se vůbec nebral zřetel na Slovo. Aby se mohlo to vlastní věrohodně zavést, muselo to původní biblické pozbyt platnosti. Nalézáme o tom důkazy,

srovnáváme-li Písmo se svévolně vymyšlenými proklamacemi. Například: „*A jistě žádný nevstoupil v nebe, než ten, který sestoupil s nebe, Syn člověka...*“ (Jan.3:13) Nedbaje tohoto zřetelného a jasného slova, bylo dokonce v nedávné minulosti prohlášeno v rozporu se Slovem Božím dogma o tělesném nanebevzetí Marie. Nemáme dát za pravdu Bohu a všechna učení a nařízení, která prohlásili papežové, označit za antikristovská, protože jsou skutečně proti, »anti«, učení Krista?

Prohlášení „komu není katolická víra matkou, tomu není Bůh otcem,“ uvedlo lidi do strachu, neboť člověk je přece stvořen pro společenství s Bohem. Jestliže se ale učí, že tato víra byla vytvořena samým Kristem a že prý byli všichni katolíci, dokonce i Marie, pak to prostě není pravda. To je historicky potvrzeno. Jak už bylo na jiném místě této knihy uvedeno, neexistovalo v prvních stoletích křesťanství žádné jednotně organizované římskokatolické náboženství ani žádné jiné. V poapoštolské době byla řeč jen o různých směrech víry, a ne o jednotném náboženství, které se začalo vytvářet až v době císaře Konstantina. Neexistovali papežové, neexistovali kardinálové atd. Jedná-li se o prvá staletí, nebylo ani bádání protestantů dostatečně důkladné, protože si tuto myšlenku nechťeli nebo nemohli připustit, neboť úsilí o vytvoření jednoty potlačuje myšlenky o skutečném vývoji. Převážná většina protestantů, kteří vyšli z římskokatolického náboženství, jsou toho mínění, že římskokatolické náboženství bylo původně církví Ježíše Krista, a proto se také vůbec nenamáhalo, aby prozkoumali prvá staletí. Hovoří se jenom o odchylkách a nešvarech v minulosti.

Papežové se prezentují povýšeně jako Petrovi následníci, biskupové jako následovníci apoštolů, jsou jimi ale skutečně? Petrova stolice nikdy neexistovala ani v Jeruzalémě, ani v Římě. Neexistovalo ani žádné vedoucí postavení Petrovo (primát). Na apoštolském koncilu, popř. shromáždění sboru v Jeruzalémě zřejmě předsedal Jakub, neboť poté, co hovořili Petr, Barnabáš a Pavel, se ujal slova Jakub a všechno, co probírali, shrnul pod vedením Ducha svatého podle prorockého slova (Sk.15.kap. od v.13). Ve verši 28 je řečeno: „*Vidělo se zajisté Duchu svatému i nám...*“ Bůh si vybíral vždy, koho chtěl, jednou toho a podruhé onoho. Byly situace, kdy Pán použil Petra, Pavla nebo i jiné. Co neexistovalo a neexistuje, je přednost, primát (vedoucí postavení). Tato myšlenka vyvstala pouze proto, aby podpořila vlastní nápad, nemá ale žádný biblický základ.

Papež se vydává za Kristova zástupce, i když o někom takovém není v Písmu svatém ani zmínka; prohlašuje se za univerzálního biskupa, který ale v Božím království také neexistuje. Apoštol Petr tím myslel Krista, a ne papeže, když psal: „*Nebo jste byli jako ovce bloudící, ale nyní obrácení jste ku pastýři a biskupu duší svých.*“ (1.Petr.2:25) Papež si nárokuje být „vrchním pastýřem“, popřípadě „hlavou“. Jak si to máme představit? O Kristu víme, že On jako dobrý pastýř dal Svůj život za ovce (Jan.10), zrovna tak, že se stal církvi vše převyšující hlavou (Ef.1:22). Kde má pak místo ještě jiná „hlava“? Určitě ne v církvi Ježíše Krista, maximálně ve svém vlastním náboženství.

Papežové se celým světem nechávají uctívat a nazývat „svatým otcem“. Ale psáno je: „*A otce nenazývejte sobě na zemi; nebo jeden je Otec váš, který je v nebesích.*“ (Mat.23:9) Miliony se rouhají Bohu, když oslovují člověka označením, které náleží jedině Bohu. Kde je tedy svatý Otec, je v nebi nebo v Římě? Otec všech dítek Božích je v nebi, posvěceno buď jméno Jeho.

Náboženští hodnostáři zaujímají všude čestná místa a nechávají se oslavovat. Budiž jim to dopřáno, neboť podle Písma i oni budou volat k horám a skalám: „*Padněte na nás, a skryjte nás před tváří toho, který sedí na trůnu, a před hněvem toho Beránka.*“ (Zj.6:16)

Římskokatolické náboženství vědělo, jak to má udělat, aby celý svět věřil, že ono je Božím systémem na Zemi, institucí, kterou ustanovil sám Kristus, který jediný může spasit. To však není pravda, odporuje tomu historie prvních tří staletí křesťanského letopočtu. Ani žádná jiná instituce nebyla Kristem založena a není schopna dát spásu. Různé názory, které existovaly již v prvních staletích, ale které byly potlačeny vynucenou jednotou, se po reformaci znovu objevily. Nyní už nejde jen o souhlas v učení a praxi, ale pouze o to, aby se všichni spojili, nehledě na duchovní přesvědčení. Uprostřed tohoto vývoje buduje sám Ježíš Kristus Svou církev. Skrze zvěstování Svého evangelia vyvolává lidi, kteří následují Jeho hlas, ze všech národů, jazyků a národností i ze všech společenství a náboženství, a přivádí je do souladu se Svým Slovem a dokončuje tím Svou církev pro den Svého slavného návratu.

Církev Ježíše Krista není bohatá na pozemské statky, nevlastní — jak Petr tehdy řekl — zlato a stříbro, ale je bohatě duchovně požehnaná. Satan nabízel Ježíšovi bohatství tohoto světa. ON odmítl, neboť věděl, že až se vše skončí, bude podle zaslíbení On panovat nad všemi říši světa. Na toto si činí nárok papežská vláda, totiž vládnout celému světu.

I v tom je zjevné, že to odporuje Kristu. Bez papežů by dějiny lidstva proběhly úplně jinak. Nebyla by žádná křížácká tažení, mnohé války, pronásledování a miliony mučedníků. I otroctví jde na účet papežské vlády, neboť především tak zvaní misionáři připravovali cestu obchodníkům.

Bohatství Vatikánu nejsou schopni odhadnout ani finanční experti. Kdo si prohlíží pokladnice chrámu sv. Petra, tomu se nad tím vším zlatem, drahokamy, perlami (Zj.17:4) a ostatními poklady tají dech. Řím je navenek zbožné město. Kdo přistane na letišti, setká se hned s „Banco di Santo Spirito" (Bankou svatého Ducha). Nevýslovné bohatství se nenalézá v domech obyvatelstva, nýbrž v úřadech diecézí, popř. ve Vatikánu.

Římskokatolické náboženství je politicko-náboženskou velmocí, která působí a má vliv — zvláště prostřednictvím jí plně oddaného řádu jezuitů — ve všech oblastech. Jeho členové obsadili již všechny klíčové pozice. Jsou ve vládách a úřadech, na univerzitách, v sociální oblasti, v nemocnicích, v mateřských školkách, ve školách atd. Jejich největší snahou je podpora římskokatolického „státního náboženství", při čemž jsou využívány veškeré prostředky. Jsou poradci, připravují a píší projevy nejdůležitějších politiků na Východě i na Západě. „Opus Dei" je všude; i u protestantů a komunistů. A stále se drží hesla: Prostředky jsou podřízeny účelu, nikoliv však účel prostředkům.

I když katolické náboženství tvrdí, že jenom ono může spasit, po smrti se octnou jeho členové — i když se po celý život zúčastňovali všech svátostí — údajně přece jen v očistci. Jakou spásu toto náboženství dává, když musí sloužit zádušní mše i za své zemřelé? V Bibli o tom není nic psáno. Ve hřbitovní kapli se říká: „Líbilo se našemu Pánu povolání našeho bratra nebo naší sestry k sobě do slávy," a to bývá vyjádřeno i na náhrobních kamenech: „Zde odpočívá v pokoji..." nebo: „Zde odpočívá v Bohu..." Avšak v zádušní mši se už Pánu nelíbilo vzít zesnulého k sobě, musí ještě projít očistcem! Kdo jen o tom přemýšlí, musí si uvědomit, že zde něco není v pořádku.

Ježíš Kristus se tenkrát ptal: „*Křest Janův z nebe-li byl, či z lidí?*" (Luk.20:4) Dnes se ptá: „Byla reformace a všechna po ní následující probuzení z nebe nebo z lidí?" Tenkrát znalci Písma nemohli tuto otázku zodpovědět. Jak je to se znalci Písma dnes? Jakou odpověď dávají? Žádnou! Krev všech mučedníků, kteří položili svůj život za to, aby se směla dnes číst Bible a aby v ní obsažené pravdy byly znovu postaveny na svícen, bude při posledním soudu obžalovávat duchovní vůdce této generace, kteří se nyní snaží o návrat protestantského světa do mateřského klína římského katolicismu. Protestantské konfese, ale i svobodné sbory byly mistrovsky ošáleny.

Kdo je z biblického hlediska muž, ke kterému vzhlíží celý svět, který hovoří na fotbalovém stadionu v Casablance k 85.000 muslimů a v Abidjanu žehná fetišistům; který vystupuje v OSN, v New Yorku nebo ve Světové radě církví v Ženevě, ve Štrasburgu v Evropském parlamentu, ve skandinávských zemích a skoro všude na světě i tam, kde není vítán?

Tento úřad a s ním spojená moc je v Písmu svatém, obzvláště ve Zjevení, jasně a neomylně popsán, jeho označení je vyjádřeno v číselné hodnotě 666 (Zj.13:17-18). Tam je jasně řečeno: „...*neboť jest počet jména člověka, a počet jeho jest 666.*" Ten opravdu vychází z číselné hodnoty jeho latinského názvu, který nemá nikdo jiný na světě:

Z	Á	S	T	U	P	C	E	S	Y	N	A	B	O	Ž	Í	H	O
V	I	C	A	R	I	V	S	F	I	L	I	D	E	I			
5	+	1	+	100				+	1	+	50	+	1	+	1	+	500
+ 1 = 666																	

Není náhodou, že se římsští panovníci nazývali „LATINUS REX SACERDOS", což znamená „latinský kněžský král". Z pohanského Říma se přece stal papežský Řím. Kupodivu má i toto označení číselnou hodnotu 666.

L	A	T	I	N	V	S	R	E	X	S	A	C	E	R	D	O	S
50				+	1		+	5				+	10				
+ 100 + 500 = 666																	

Ve Zjevení 17 je tato světová instituce obrazně a výstižně popsána jako matka. Protože celé lidstvo bylo pobožným způsobem ošáleno, okouzleno, uvedeno do omylu a skrze ni se dostalo do prokletí, Pán sám vyřkl rozsudek nad jejím sídlem. Ve Zj.18 je nám několikrát řečeno, že to tak zvané „věčné město“ bude zničeno v jedné jediné hodině. „*Jak se mnoho chlubil a zbujněl byl, tak mnoho dejte jemu muk a pláče. Neboť v srdci svém praví: Sedím jako královna, a nejsem vdovou, a pláče neuzřím. Proto v jeden den přijdou rány jeho, smrt a pláč i hlad, a ohněm spálen bude; nebo silný je Pán, který jej potupí.*“ (Zj.18:7-8) Až doposud se každé slovo Boží v určeném čase naplnilo.

Na základě jediné platné a navždy rozhodující a závazné autority Slova Božího jsou tímto vyzýváni všichni upřímní, aby se podřídili Slovu Božímu a věřili tak, jak praví Písmo.

Toto nemá být v žádném případě polemickým zúčtováním. Konečný neodvolatelný rozsudek je jen na Bohu samém, který ovšem bude soudit jen na základě Svého Slova. Na celém světě se však jedná téměř o jednu miliardu katolíků, kteří věří tomu, čemu byli učeni, aniž by věděli, že tato světová instituce nebyla založena Kristem a nikdy nebyla církví Ježíše Krista. Rovněž je zde přibližně stejně tolik protestantů a jinak věřících, z nichž většina si upřímně přeje, aby byli spaseni. Tito lidé spoléhají na to, že budou spaseni díky příslušnosti ke svému společenství. Nevědí, že byli oklamáváni a že až jejich život skončí, odejdou z tohoto světa na věky podvedeni. Děje-li se podvod v náboženství bez vztahu ke Kristu, je to zlé. Děje-li se to ale ve jménu Krista, pak to je neodpuštělné. To, co Bůh nechal povolanými ústy vyslovit v onen den, kdy byla založena novozákonní církev, platí jednou provždy: „*A stane se, že každý, kdokoli vzýval by jméno Páně, spasen bude.*“ (Sk.2:21; Joel2:32) Je patrné, že spasení, které nám přinesl náš Pán, a to, že jediné On sám nás může spasit, je přehlíženo a přisuzováno nějaké instituci a jejímu náboženskému jednání. Zřejmě si to duchovenstvo ani neuvědomuje.

Protestantské konfese tvrdí, že se řídí pouze Písmem svatým. Jestli tomu tak je, to je jiná věc, ale i ony z převážné většiny postavily vedle Bible tradici a praxi. Katolíci, jak se zdá, vsadili na obojí: na Písmo i na tradici. Nenalézáme však při přesném posouzení věci už jen tradici ozdobenou několika citáty z Bible? Co se takovýchto zvyklostí týče, obrací se Pán k návštěvníkům tak zvaných „bohoslužeb“ s energickým „nadarmo“: „*Ale nadarmo mne ctí, učíce učení a ustanovení lidská... I pravil jim: Čistě vy rušíte přikázání Boží, abyste ustanovení svá zachovali.*“ (Mar.7:7+9) Na základě tohoto verše a jiných míst z Písma je veškerá náboženská činnost nadarmo, jestliže se neděje podle vůle Boží. Nadarmo je každý růženec, nadarmo každé „Zdravas Maria“, nadarmo všechny náboženské činy, nadarmo všechny poutě! Všechno nadarmo. Vůli Boží neurčují svévolně papežové nebo někdo jiný, nýbrž ona je jednou provždy vyslovena a zaznamenána proroky a apoštoly ve svatém Písmu.

Co tedy nyní? Může ještě nyní zůstat někdo neutrálním a lhostejným poté, když pravda pronikla na povrch a klam je ve světle zjeveného Slova zcela viditelný? Okamžikem odhalení byla na každého vložena zodpovědnost před Bohem. „*Nebo časy této neznámosti přehlídáje Bůh, již nyní zvěstuje lidem všem všudy, aby pokání činili.*“ (Sk.17:30) **Nikdo, kdo přečetl toto pojednání, nebude mít u posledního soudu omluvu.** Opravdově uctívat Boha mohou skutečně jenom ti, kterým se On zjevil, kterým oznámil Své Slovo, Své jméno a Svou vůli, lidé, kteří z milosti osobně prožili spasení.

Pravděpodobnost, že by se papež a kurie (neboli celé kněžstvo) vzchopili a alespoň navázali dialog s pravdou, je velmi nepatrná, ale žádný z hodnostářů až po vesnického faráře nebude moci po přečtení tohoto pojednání pokračovat takto dále s dobrým svědomím. Nábožensky utlačování, ovládání a oklamávání lidí mají nárok na to, aby jim byla vrácena jejich lidská důstojnost a aby se mohli sami osobně rozhodnout pro Krista, a tím i pro pravdu. Nemluvnat, která jsou po narození pokřtěna, a tím automaticky začleněna do nějakého náboženského vyznání, se přece nemůže nikdo zeptat, zdali vůbec chtějí náležet k tomuto společenství, nebo ne. Bez své vůle a svolení se z donucení stávají členy. Takto vypadají lidská práva a důstojnost ještě ve 20. století! To je v příkrém rozporu se svobodou vyznání a je to pouhé pokračování christianizace (pokřesťanštění), která započala před více než 1500 lety. I jiné náboženské instituce si přivlastnily tyto nebiblické metody,

a proto jsou před Bohem zrovna tak vinny. Toto je hodina rozhodnutí, které musí před Bohem učinit každý sám osobně.

Smyslem tohoto pojednání je podat čtenáři potřebné informace. Nikdo nemusí těmto výkladům věřit, ale měl by prozkoumat Písmo svaté a dějiny a utvořit si o tom svůj vlastní názor.

*„To jsou ti moudří,
kteří skrze omyly dojdou k pravdě;
kteří však v omylu setrvají,
jsou ti blázni.“*

DOSLOV

Politický a duchovní vývoj probíhá často souběžně. Osvobozenecké a obrozenecké hnutí jednotlivých skupin i celých národů v nedávné době je pozoruhodné. Lidé chtějí svobodu, chtějí sami rozhodovat a už se nechtějí nechat déle utiskovat, nechtějí, aby jim někdo poroučel. Všude je požadována otevřenost, přestavba, svoboda projevu a spolurozhodování.

Bylo by přáním, aby se tento stav mohl přenést i do duchovní oblasti, aby nastalo probuzení a návrat k biblickým hodnotám a pravdám u jednotlivců i u všech denominací. Možná, že může tato nepohodlná kniha přispět k tomu, aby se takový proces dal do pohybu.

Vědom si své odpovědnosti, učinil jsem to nejlepší, co jsem mohl, abych svým bližním přinesl čistou pravdu Slova Božího. Možná, že prostřednictvím této publikace zazní poslední volání Boží na konci času milosti. Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím. Ostatní přenechávám Pánu, neboť On je schopen skrze Svého Ducha způsobit všechno v těch, kteří Mu věří. Necht' On všechny čtenáře požehná. Amen.

„Hleďte Pána, pokud může nalezen býti; vzývejte ho, pokud blízko je. Opust' bezbožný cestu svou, a člověk nepravý myšlení svá, a necht' se navrátí k Pánu, i slituje se nad ním, a k Bohu našemu, neboť jest hojný k odpuštění. Nejsou zajisté myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé, praví Pán. Ale jako vyšší jsou nebesa než Země, tak převyšují cesty mé cesty vaše, a myšlení má myšlení vaše. Nebo jako prší déšť neb sníh s nebe, a zase se tam nenavracuje, ale napájí zemi, a činí ji plodivou a úrodnou, tak že vydává símě rozsívajícímu, a chléb jedícímu. Tak bude slovo mé, které vyjde z úst mých. Nenavrátí se ke mně prázdné, ale učiní to, co se mi líbí, a prospěšně to vykoná, k čemuž je posílám.“ (Iz.55:6-11)

POUŽITÁ LITERATURA

Alonso, Joaquim Maria: *"Fátima, Botschaft und Weihe"*
Braun, Fritz: *"Blicke ins Wort"*
Brunner, Emil: *"Dogmatik Band I"*
Deschner, Karlheinz: *"Abermals krähte der Hahn"*
Deschner, Karlheinz: *"Der gefälschte Glaube"*
Deschner, Karlheinz: *"Ein Jahrhundert der Heilsgeschichte"*
Deschner, Karlheinz: *"Kriminalgeschichte des Christentums"*
Deutsche Bishopskonferenz (Hrsg.), *"Katholischer Erwachsenen-katechismus"*
Gamm, Hans-Jochen: *"Das Judentum"*
Harenberg, Bodo (Hg.): *"Chronik der Menschheit"*
Hauss, Friedrich: *"Väter der Christenheit"*
Herder-Verlag: *"Lexikon für Theologie und Kirche"*
Heinz, H.: *"Zwischen Zeit und Ewigkeit"*
Herzog, Dr. J. J.: *"Abriß der gesamten Kirchengeschichte"*
King, L. J.: *"House of Death and Gate of Hell"*
Lilje, D. Dr. Hans: *"Die Lehre der zwölf Apostel"*
Lindsay, Gordon: *"William Branham, ein Mann von Gott gesandt"*
Luther, Dr. Martin: *"Die Bibel"*
Markmann, Otto: *"Endzeit, Entrückung, Antichrist"*
Markmann, Otto: *"Irrtümer der katholischen Kirche"*
Paris, Edmond: *"The Secret History of the Jesuits"*
Ratzinger, Joseph: *"Zur Lage des Glaubens"*
Rosenow, Emil: *"Wider die Pfaffenherrschaft"*
Schmidt, Kurt Dietrich: *"Grundriß der Kirchengeschichte"*
Scofield, D.D. C.I. (Hrsg.): *"Die Heilige Schrift"*
Zwingli, Huldrych: *"Hauptschriften, Der Theologe II"*